

העולם הזה

ברז'נייב מציע לניכסון:

פודגורני מקבל את פני
ניכסון כהגיעו למוסקבה

ישראל

תמורת

ויאט-נאם

ק/יא ירי.

מדוע החליט שריהביטחון משה דיין לתת את הפקודה להסתער על מטוס סבנה החטוף בנמל התעופה בלוד באותו יום שלישי גורלי 9 במאי, בשעה 16.25, ולא קודם לכן?

קיימות ודאי הרבה תשובות אפשריות לשאלה זו, אבל אצלנו במערכת משוכך נעים כי רק אחת מהן היא הנכונה. זוהי אותה גרסה לפיה הסתכל משה דיין, באותו יום שלישי בשעה 16.00, בשעונו, ושאל את יועציו: "האם התחילו כבר להדפיס את העולם הזה?" כאשר מומחי המודיעין השיבו לו בחיוב, נתן משה דיין את ההוראה: "אוקיי! אפשר לת" קוף! בשביל העולם הזה הסיפור הזה כבר אבוד!"

גרסה היתולית זו משקפת את אחת הבעיות נגדן אנו מתייצבים כמעט מדי שבוע: בעיית פער הכיסוי. כל שבועוני החדשות בעולם מתלבטים בבעייה זו, הן נובעת מכך שצורת הייצור של שבועונים היא שונה, מבחינה טכנית, מזו של עיתונים יומיים. כיוון שבדרך-כלל מודפסים השבוע

השער המתוכנן לגיליון 1810

עונים בין 48 שעות עד 24 שעות לפני צאתם לאור, ובמקרים מסוימים גם יותר, נוצרת הבעייה של פער הכיסוי — אותם ימים בשבוע ערב הופעת השבועון שה- מאורעות המתרחשים בהם נשארים בלתי מוכוסים על ידי. בשבועוני החדשות מתקדמים בעולם צומצם פער זה עד ל-24 שעות. כלומר, אותם שבועונים יכולים לדווח לקוראיהם על מאורעות שאירעו 24 שעות לפני הופעתם בשוק.

בהעולם הזה הצלחנו לצמצם עד פער הכיסוי כמעט עד לשעת הופעת הגיליון, במידה שהמאורע המתרחש מחייב ומצדיק זאת.

השער שהוחלף

★ כירוע נוסף עם הזמן

מה שאירע לגיליון 1810, שהופיע לפני שבועיים, היווה דוגמה מאלפת לכך. ביום השני בלילה, 24 שעות לפני הופעת הגיליון ברחובות תל-אביב, היה הגיליון גמור מבחינת המערכת. נותרה עדיין עבודת הדפוס. השער הקדמי, שהתייחס לביקורה של גולדה מאיר ברומניה, היה מוכן אף הוא (ראה תמונה). ואז הגיעה הידיעה על נחיתתו בלוד של מטוס סבנה החטוף.

מייד גוייסה המערכת שהתכוננה ליום החופשה השבועי שלה — יום שלישי. חוליית כיסוי נשלחה לנמל התעופה בלוד. במערכת נשארו עובדי העריכה כל הלילה. בשעות הבוקר המוקדמות, כאשר התברר כי אין כל שינוי במצבו של המטוס החטוף, היה ברור שנהיה חייבים להחליף את השער, להקדישו למאורע המרכזי של השבוע. תוך זמן קצר הוכן השער החדש. הבעייה היתה שהיה צורך להכין שער של עיתון שיופיע, ככל הנחת, לשער, אחרי סיום המאורע, בעוד שבשעת הכנתו, היה המאורע עדיין בעיצומו ללא כל ידיעה מוקדמת כיצד הוא יסתים. היה צורך בהימור.

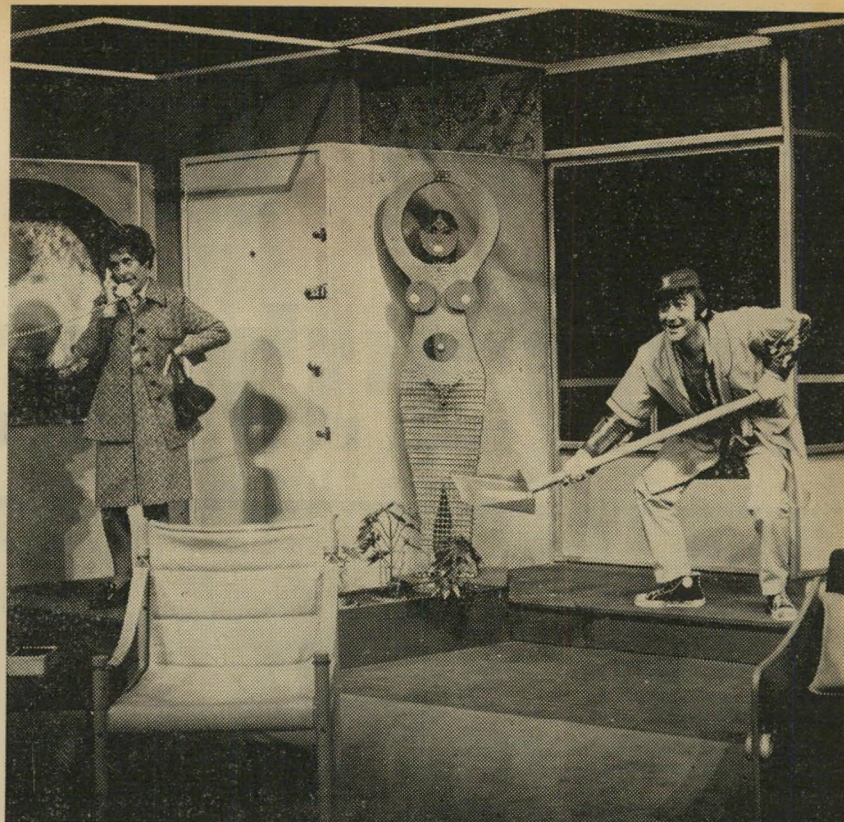
על סמך הידיעות שזרמו אלינו במשך הלילה, על סמך הערכת המצב וידיעת הלכי הרוחות בקרב האחראים לכך, יכולנו, הרבה שעות לפני שנוסעי המטוס שוחררו, להכין כבר גלוף שער שהכריזו: "כך סוכלה הסחיטה". לנו, כמוכן, לא היה ברור עדיין באותה שעה איך תסוכל הסחיטה ובאיזה מחיר. אבל לא היה לנו ספק שמטוס סבנה החטוף לא ימריא עוד מלוד עם חוספיו.

מרגע זה החל מירוע נוסף עם הזמן. שעת הש"ן עברונו, השעה בה חייבות מכונות הדפוס להתחיל לרוץ ולהדפיס את העיתון, היתה השעה 16.00. ברגע זה היתה מוכנה כתבה, שחלק ניכר ממנה נמחק עלידי הצנזורה, כדי לא לסכן את בטחונם של נוסעי המטוס. בלית ברירה הורדנו כתבה חסרה, שסועה ופגומה זו לדפוס. מתוך הנחה שקוראנו יבינו את הקושי שבכיסוי מאורע החל בשעות הופעתו של השבועון.

ב-16.30 נודע על שיחרור מטוס סבנה. מייד ניתנה הוראה לעצור את מכונות הדפוס. תוך זמן קצר כבר תוקנה הכתבה הפגומה, וערכנה לפי הידיעות הטריטיות שהגיעו. כך יכול היה העולם הזה להופיע עוד ביום שליש בשעות הערב עם כתבה על פרשת המטוס. היתה זו כתבה צנועה, שלא עמדה בכל יחס לכיסוי המקיף לה זכתה הפרשה, אך אנו יכולנו להתגאות בכך שמבחינה עיתונאית היה זה הישג בלתי מבוטל לגבי שבועון.

בשבוע שעבר עמדנו בפני אותה בעייה עצמה — אבל בצורה הפוכה. העולם הזה 1811 הופיע שבוע אחרי שיחרור מטוס סבנה החטוף. באותו שבוע היו העיתונים גדושי ידיעות, כתבות וניתוחים של הפרשה. נדמה היה כי היא מוצתה עד תומה, ולא נותר עוד מה לחדש בה, מבחינה עיתונאית. נדמה לי כי בכתבת הענק, "תרז ומרי", שניסתה לחזור לעומק, לתאר את הדראמה האישית של שתי הגיבורות המרכזיות של הפרשה, הצלחנו להאיר את חטיפת המטוס מזווית חדשה.

עצם העובדה שבשבוע אחרי המאורע, היה העולם הזה העיתון היחיד בישראל שפירסם את תמונתה של תרז האלסה המורדת פצועה מכנף המטוס. כתמונתה של תרז חאלסה, ולא כפי שפורסמה קודם בעיתון אחד בלבד כתמונתה של נוסעת אלמונית, מצביעה על כך שאנו עומדים באתגר: להתגבר על פער הכיסוי לפני ואחרי התרחשותן של החדשות.

התיאטרון הקאמרי והתיאטרון העירוני חיפה

השבועי בנקומה 14 הי קומדיה

פרסום בלקין

עכשיו!!!

שיטת מכירה ישירה

בתשלומים

ומקלט הטלוויזיה הטוב מכולם

תדיראן

הוא שלך!

(עם תעודת אחריות מקורית)

חייג לטלפון 284162

נציגנו יבקר אצלך ללא כל התחייבות מצידך — כדאי לך!

בבל מקום בו נמצאים ילדים שם תמצא עסים.

...כי עסים זה עסים

מיץ תפוזים ממותק
מיץ פטל ממותק
מיץ לימון ממותק
מיץ מנדרינות ממותק
מיץ תות שדה ממותק
מיץ תפוחי עץ ממותק
מיץ אשכוליות ממותק
מיץ דובדבנים ממותק
מיץ מישמש ממותק
מיץ אננס ממותק
מיץ חמוץ - מתוק
מיץ לימון מריר ממותק
מיץ קולה ממותק

עסים
מיץ ממותק

כמוכ"ל ההסתדרות עד לבחירות, אם לא יסכים אלמוני לקחת על עצמו את התפקיד.

מטורף בודד

מתוכל במפד"ל

חוקרי המיטרה הגיעו למסקנה כי שרשרת היצאות במוסדות המפד"ל ומכתבי האיום הנשלחים לראשי המפד"ל, אינם פרי התנכלות של אירגון מחתרתי, אלא מעשה ידי אדם בודד אחד. כנראה מטורף, שמשום מה בחר לנקום באנשי המפד"ל.

תובעים התפטרות

הרב פרוש

בעקבות התביעות המשפטיות שהגיש איש סינדיקט קאט הפשע האמריקאי בעבר, ג'ו סטאשר, נגד מניג אגודת ישראל מנחם פרוש, עיסקות שחשפו את עסקיהם המשותפים, התחוללה סערה בחוגי אגודת ישראל, שסירבו עד כה להאמין בשמועות שהופצו על פרוש.

קבוצה מעסקני המפלגה החלה בהפצת כרוזים והחתמת עצומה בה הם תובעים את התפטרותו הזמנית של ח"כ פרוש מכל תפקידיו הייצוגיים באגודת ישראל עד לסיום ההליכים המשפטיים בינו לבין ג'ו סטאשר.

חברות מסחריות

לוחצות בפרקליטות

נציגי בעלי המאפיות ומנהל מחלבות תנובה בחל-אביב, נפגשו לאחרונה עם פרקליט מחוז תל-אביב, יעקב קדמי, כדי לבקש להקל ממדיניות היד החזקה שנוקטת לאחרונה הפרקליטות כלפי עבירות תבי-רואתיות.

נציגי המאפיות הזהירו את הפרקליט, כי הקנסות הגבוהים אותם דורשת התביעה כמשפטים בהם נמצאים גופים ורים במצי רכי מזון או תנאי תברואה לקווים במאי פיות, אינם מציאותיים, ועלולים לגרום להתמוטטות ענף המאפיות.

נציג תנובה ביקש לשקול בזהירות הגשת כתבי אישום, בעיקר משום שהפירסומים על משפטים מסוג זה גורמים למחלבות נזקים קשים. בתגובה לשאלה, הודיע פרקליט המחוז, כי אין כל כוונה לשנות את מדיניות היד החזקה לגבי עבירות תברואה.

מועמד אחד

לראשות שתי ערים

בחוגים המוניציפאליים של המערך שוקלים הצעה מעניינת: לנסות להציג את מועמדותו של יעקב (קובה) קרייזמן, ראש עיריית גבעתיים, גם לראשות עיריית רמת-גן בבחירות העירוניות הבאות.

בהצעה זו מתכוונים לצוד שתי ציפרים במכה אחת. מצד אחד מקווים אנשי המערך, כי מועמדותו של קרייזמן מעניקה סיכוי לשבור את שלטון הימין הממושך ברמת-גן. מצד שני, הם מקווים כי אם ייבחר קובה כראש עירייה בשתי הערים, יוכל הדבר להביא לאיחודן של שתי הערים השכנות.

עתה בודקים את הצד החוקתי והמשפטי שיאפשר תרגיל זה.

אינך חייב

לרשום דת!

אל תתפתה עליידי טופס המיפקד לרשום דבר הנוגד את מצפונך.

במדור "דת" אמנם נאמר שעדיף לרשום "יהודי, מוסלמי, נוצרי" וכו' — אולם זכותך המלאה היא לרשום "בלתי-דתית".

קיימת סכנה שתוצאות המיפקד ישמשו נשק בידי חסידי הכפיה הדתית, שיטענו כי כל מי שרשם "יהודי" התכוון להצהיר על היותו יהודי דתי.

מחריבים היחסים בין

בן-אהרון למשל

היחסים המתוחים שהיו קיימים בעבר בין מוכ"ל ההסתדרות, יצחק בן-אהרון לבין ממלא מקומו, ירדן חם משל, יחריפו יותר אחרי שבן-אהרון חזר לתפקידו בעקבות ביטול התפטרותו.

למרות שמשל הודרן לקדם בכרמה את בן-אהרון בשיבת הוועדה המרכזת, הוגי נכ לאוננו של המוכ"ל שמייד אחרי התפטרותו, כבר מישש משל את הדופק אצל ראשי מפלגת העבודה, בקשר למינויו שלו

תשקיף

האם שתקו

שרי מפ"ם?

במפ"ם תוך ותרחב הפערה סביב עמדת שרי המפלגה כפרשת פיתחת-רפיה. טענתו של משה דיין בסיעת המערך, שאף אחד מחברי הממשלה לא עירער על מסקנות הוועדה (שקבעה שאין להחזיר את הבדווים המגורשים לבתי-הם), נועדה בין השאר להעמיד באור שלילי ביותר את שרי מפ"ם ול"ע.

שרי-מפ"ם טענו כי בתחילת הפרשה דרשו להתייחס את הבדווים, אך לא הכחישו שלא חזרו על דרישה זו כשהובא לממשלה דו"ח הוועדה. יש להניח שפחדו מפני גולדה מאיר, על רקע זה צפויים השרים, וראשי מפ"ם, להתקפה מוחצת מצד צעירי המפלגה.

שופטים מתארגנים

למאבק להטבות שכר

פגישות השאיות של שופטי בתי-המשפט כתיאבוב נערכו לאחרונה, במטרה להקים ועד פעולה שיתווה את דרכי המלחמה שלהם להטבת שכרם ותנאי עבודתם.

השופטים, המתוסכלים עקב תנאי שכרם שאינם עומדים בשום יחס לרווחי עורכי-הדין, טוענים כי שכרם אינו משקף את מעמדם החברתי וגורם לביזוי המקצוע. מאחר שהשופטים אינם יכולים להביע בפומבי את דרישותיהם או לשבות, שוררת בקרבם התימררות עמוקה ביותר.

למאבק המקצועי של השופטים נכנס דושב פעיל בעקבות שביתת פקידו בתי-המשפט. ועד הפעולה של השופטים הויד מים עומד לפנות לצוות הפרקליטים של פרקליטות המדינה כדי לגייס אותם למאבק משותף.

סטודנטים ישראליים

למען מלחמת וייטנאם

העיתון היהודי בשפה האידית המופיע בניו-יורק, הפורוורד, מוסר בגיליונו מה-17 במאי, כי קבוצה של 20 סטודנטים ישראליים, שלחה לנשיא ארצות-הברית ריצ'ארד ניקסון מיברק ברכה על הצעדים החדשים שנקט במלחמת וייטנאם.

במיברקם נזכר ניקסון משבחים הסטודנטיים שנים הישראליים את החלטתו של ניקסון

דו-שיח של חרשים

סימבול, מאי 17, 1972

FORWARD

Published by THE FORWARD ASSOCIATION, INC.

DR. S. SILVERBERG, President J. T. ZUCKERMAN, Treas.

Entered as Second Class Matter at Post Office, New York, N. Y.

175 East Broadway, New York, N. Y. 10002. GR 5-8000

20 ישראל סטודנטים באגידתם
ניקסאנים וויטנאם-שרים

16 מ"ר (מיטת) — גיליון די פארקט מוסר

לחדש את ההפצות בצפון וייטנאם ולשים מצור על נמלי מדינה זו. העיתון האידית אינו מוסר את שמותיהם של הסטודנטים החתומים על מיברק התמיכה.

**שיכון
עובדים
טובה
כהשקעה**

דב כהן : צילום : גברא

אתה נותן בית למשפחתך. תן להם את הטוב ביותר

אתה, אמנם, רוכש דירה לצרכי המשפחה, אולם עליך לזכור. שזוהי גם השקעה ועליך להשתדל שערכה יישמר בכל התנאים.

עם רמת הביצוע וטיב החומרים המושקעים בדירתך, מובטח לך שרכשת בית נאה לדורות. דירה בשיכון עובדים טובה כהשקעה.

„שיכון עובדים“ בנתה בעשרות השנים האחרונות עשרות אלפי דירות ופיתחה איזורי מגורים חדישים. עד היום הם נחשבים לדיור טוב ושכונות-יוקרה ושומרים על ערכם המלא.

גם היום אתה מקבל בשיכון עובדים דירה מתוכננת היטב בתוך מסגרת תכנון סביבתי מקיף, ההולם את צרכי המשפחה כולה.

פרטים במשרדי שיכון עובדים בע"מ: תל-אביב. רח' ליאונרדו דה וינצ'י 21. טל. 250211
ירושלים. רח' הלל 8. טל. 233395. חיפה רח' החלוץ 43. טל. 660915
באר-שבע. רח' מצדה בנין "מרכז הנגב". טל. 3542. אשדוד. רח' רוגוזין 12. טל. 31890

הציבורית לתעשייה, שימחה גפני, מסיבות אישיות.
נבחר. לחתן התנ"ך של צה"ל לשנת תשל"ב טוראי ראשון אברהם כהן, בחיר זון השביעי לתנ"ך של צה"ל שנערך בבית העם בירושלים.
נבחר. למזכיר כללי של הסתדרות עובדי המדינה, חיים ברנשטיין, שכיהן כחבר המזכירות הארצית של עובדי המדינה מאז 1964.
הגיע. לביקור במקומות הקדושים לנצרות בארץ הפאטריארך הרוסי פיומן, ראש הכנסיה האורתודוקסית בברית המועצות. הוא ישהה בארץ שמונה ימים ואת מרבית זמנו יבלה בירושלים.
נפטר. בבית-החולים תל-השומר מרי הולצברג-אנדרסון, פצועת מטוס טבנה, בת קיבוץ לוחמי-הגיטאות, אשר שכבה מחוסרת הכרה עשרה ימים לאחר שכדור מן היריות שנורו במטוס פגע בראשה.

ג'ורג' ואלאס

יש לו פה גדול בדיוק כמו שלי".
נפצע. מושל אלבמה המתחרה בבחירות המוקדמות לנשיאות ארצות-הברית, ג'ורג' ואלאס. מתנקש ירה בו שלושה כדורים מטווח קרוב בעת שניהל מסע תעמולה בעיר לורל. כדור שפגע בחוט השדרה הותיר את וואלאס משותק בפלג גופו התחתון.
התפטר. המהנדס הראשי של חברת החשמל, נריקס צוקרמן, בגלל הצרת צעדיו על ידי המנהל אברהם כהן. צוקרמן, שנמנה על הבכירים במהנדסי החברה, עסק בתיכנון לטווח ארוך לרבות רכישת ציוד לתחנות-כוח חדשות.
הותקף. הנספח המיסחרי בשגרירות בלגיה בישראל ליוור מיטלמן, בן 64 על ידי שלושה נערים בני 13 תושבי עכו. בעת טיול שערך בסימטאות עכו העתיקה.
התפטר. יושב ראש ועדת המחירים

נישאו. דליה רבין (22), בתו של שגריר ישראל בווינגטון, יצחק רבין, ואברהם ארצי (22) סגן בצה"ל וסטודנט באוניברסיטה, בן מושב מעש, שלידי פתחתקוה.
נפטר. הרב אברהם אביש וייס, רבם של חסידי ספינקא בבני-ברק. וראש ישיבת ספינקא, לאחר מחלה ממארת. הוא נקבר בבית-העלמין בפתחתקוה בחלקת חסידי ספינקא.
התפטר. מנכ"ל משרד הביטחון וישיהו (איש) זביא בשל סיבות אישיות. לביא שהיה מפקד חיל-קשר בצה"ל, עבר לאחר שיחרורו לכהן כמנכ"ל משרד-הדואר. ב-1968 היה חתן פרס ביטר חון ישראל. הוא הגיש את התפטרותו לדין וזה אישרה.
נולד. בן ראשון לאחר שלוש בנות לאלוף העולם לשעבר באיגרוף, מוחמד עלי - קאסיום קליי. הבן יקרא מוח'מד איבן-עלי וקליי אומר עליו כי:

מבצע הפרסים הגדול של "פז"

בכל חודש יוגרלו 4 הפלגות

לדאירופה עם המכונית באחת מאניות צים קוי נוסעים "נילי" או "דן"

פז, הגדולה בחברות הנפט בישראל, מזמינה אותך ליטול חלק במבצע שרות. עשיר בפרסים. כו תחבקש לחוות רעתיך על רמח השרות בחתנות פז ועוז. חוות הרעת שלך. ושל עמיתך הנהגים. יסייעו בידיו לשפר ולהעלות את רמח השרות בחתנותינו למענך ולהנאתך.
במבצע רשאי להשתתף כל מי שקיבל לביתו את גלויות ההשתתפות.
שים לב: אם לא קיבלת את גלויות ההשתתפות וברצונך להצטרף למשתתפים, שלח את התלוש אל: פז חברת נפט בע"מ, דרך יפו 3, ת"א עבור: "לשרות טוב יותר".
בדואר חוזר תקבל את גלויות ההשתתפות.

שם הורה	כחובת	מס. טרפון
מס. הרכב	סוג המכונית	רנס' חוצרת

אין כמו חודש מאי העליו לגילוי סודות מן המיטבה: אחד הדברים המשיגים שיש ביותר ל"כתב לענייני בידור ואמ"נות" הוא: ה"קומניקט".

זהו מיגשר מיוחד, המודפס בדרך כלל בסטנסיל, ומבשר מפי הפירסומאי, איש יחסי-ציבור או מתנדב, שיש לו אינטרס בעניין, מה עומד להציג מוסד זה או אחר. בתיאטרונים הגדולים, כיאה למוסדות רציניים, חסרי חשיבות-ומור, זה הוא לעתים קרובות מאמר יבש למדי. הוא מכיל את שם המחזה, המתרגם, הבמאי והמשתתפים, ומספר בשפה לקונית את תוכן הבעיה הנישגבה שהמחזה מעלה. כמוכן שלקראת ההצגה הזו, מפנה מבקר-התיאטרון את הערב המיועד ברוב כבוד, בלי חיוך, עם קצת ספק ועם אנחה כבדה (דווקא באותו ערב יש המלאך בטלחיות).

אבל ישנם גם אורות בחשיכת השיגרה. למשל: חוזר של איש יחסי-ציבור צעיר ורענן, המתחיל בזו הלשון: "ורשוב פגרא בתיאטרון תפוחון. אך, אוי לאותה פגרא" (כאן באה תשלובת עליונה של תוכניות התיאטרון התוססות לעשר העונות הבאות וכמוכן שהתיאטרון שומר לעצמו את הזכות לערוך שינויים בתוכניות).

ישנו גם ה"קומניקט" ברוח החברה, ובתיקוה שהקורא יהיה במצב-הרוח השרבי. זה עתה הגיע קומניקט המפציץ בידועות על מיסטר שפיץ. ולידיעת כל המעוניינים, "מה קרה למיסטר שפיץ": זוהי הפארכה המקורית הראשונה על ברי מותינו.

הנה כמה פנינים מתוכו (הזכויות על עיצוב הדמויות שמורות למאיר ינאי, מחבר המחזה):

סבא שפיץ: בעוד שחבריו הלכו לבית נות ולהיבנות, הצטרף הוא ל"חברה טראסק" של אותם ימים. שובבים גדולים. עד היום שמורים עימו הצילינדר של וייצמן, השרביט של טוסקניני, והמספר ריים שחזקו את הסרט בפתיחת נמל תל-אביב. כולם אבירים נאים, שנגנבו על-ידו תוך מעשי קונדס והתרומומות הנפשו.

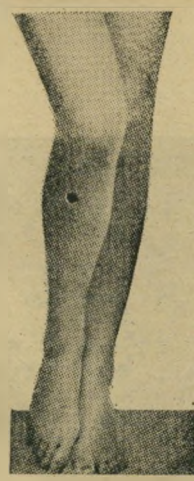
ישראל: ישראל צמרת, קצין מילואים בצהל ואזרח מכובד, נקלט לחיקה של שחקנית צעירה. מכאן ואילך מתהפך עליו עולמו והוא מסתבך בשרשרת בלתי-פוסקת של מצבים שלא היו מביישים את בוקצ'יו, אילו חי מחבר הדקאמרון במדינת ישראל...

שרה צמרת: מכונה אידידורה, התיחלה גם היא טובה ויפה. היתה חבלנית, מלכת הדבש וטופר-אנו במקהלת הקיבוצים עד... שנתמוטטו חיי המשפחה. מאז לא מצאה מנוחתה ובנוסף לגנינה על כינור החלה להתעניין גם בספיריטואליזם, ואוי לאותה בושנה — להסתבך במעשי אהבהבים עם החתן של בתה.

שימחה: בתם, בת טובים עם רישורש בלב, למדה בקונסרבטוריה בסהוב, אבל אינה יודעת לטגן חביתה בלי לשרוף חצי מיטבה.

אמנון כהן: הוא הבחור של הבת שימחה... ושמו שמיים, גם מחזר ומתחזר

נאות דן בן-אנון ונתיבה בן-יהודה

נר-קבר! ביטוי לזיוז או קריאה להפסיק פעולה מציקה, מטרידה וכד'.
"נורכבר! מספיק עם הדיבורים האלה!"
"נורכבר! כמה זמן לוקח לך להתפשט!"

אדם הוא לא מעץ זיק ולתרך את חולשותיו של אדם ואת התמכרותו ליצריו.
א: "נסיעות 6 לירות — אני מבין, ארוחת ערב — 15 ל"י — זה בסדר. מלון 25 ל"י — מתקבל על הדעת. אבל מה זה 50 ל"י, שונות?"
ב: "תראה, אדם הוא לא מעץ."

קלסה ש' רמה גבוהה בטיב, בהופעה חיצונית, באופי, בלבוש.
"בחורה יפה, אבל אין לה קלסה." *
זוה לא עניין של כסף, בשביל מכונית כזאת הייתי משלם כל מחיר. תראה מה זה קלסה!" *
אז מה יש אם אין לו קלסה? מי אומר שליושב ראש הכנסת מוכרח להיות קלסה?"

לילה ש' מופע בכורה, או מופע חגיגי, מיוחד, המהווה בדרך אגב גם הזדמנות להיראות במיטב הבגדים והתכשיטים.
"אני לא יכולה להופיע לשתי גלות באותה שימלה!" *
אז אני לא יראו בפרימיירות. או שמזמינים אותי לגלה, או שאני בכלל לא הולכת לתיאטרון."

קן ש' בית תנועת-הנוער, בעיקר בפי אנשי "השומר הצעיר".
"יורם העביר פעולה נהדרת בקן שלנו." *
"אני מכיר אותה עוד מהקן. היינו באותה שיכבה."

פס-פס-פס! (1) קול עידוד והמרה, ה' מושמע לילד העומד להטיל את מימיו ומשתהה, או בשעת הטילו את מימיו.
"פס-פס-פס! נו, אולי תגמור כבר, קוקי?"
(2) קריאה לחתול.
"פס-פס-פס! בואו לאכול-ול! מיצי, תעזוב את מופסה!"
(3) קול המציין התפעלות והשתאות.
"פס-פס-פס! זה מלולה בר, הא?"

עבר לסדר היום לא התחשב, לא הגיב, המשיך בשלו כאילו לא קרה דבר.
"אמרתי לו לפני כולם שהוא שקרן ורמאי. והוא פשוט עבר לסדר היום." *
"מה אתה חושב עשו? נזפו בשני קצינים בכירים, בלי לפרסם את השמות שלהם, ועברו לסדר היום."

פליפר מישחק בכדור, לשחקן יחיד. הכדור מתרוצץ על לוח שולחן ללא מגעיד, ואילו השחקן מפעיל בשתי ידיו מחבטים המרחיקים את הכדור מן השער.
"נמאס לי לשחק פליפרים. בוא נשחק סנוקר."

דרדלה/דרדלה ת' חלוש, קטן, עלוב-נפש.
"תראה את דרדלה הזה — לא תיתן בש' בילו גרוש. אבל כמו שאתה רואה אותו, הוא אלוף בקרטה וג'ודו."

מדור זה הוא תוספת למדור המפורסם ש' דן בן-אנון ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וכיטויים משלהם.

אהוד מנור. אצלו הקולנוע של שנות ה-30 זה ממש בדם. הוא חי את הדברים ה'אלה. לכן הוא יושב ותירגם לעברית את כל אותם שירים ישנים שהוא משמיע ב'רדיו, בכל מיני תוכניות מחצי הבוקר עד אמצע הלילה.

הדברים האלה הם גם בדם של צדוק ("צדי") צרפתי. גם הוא חי את היופי, ההדר, ה"שיק" והחושניות של תקופה מופלאה בתולדות המאה ה-20. טבעי, אי-פוא, היה אותו שיתוף-פעולה בין השנים. לעשות ביחד תוכנית שתהיה מוקדשת ל'שירים, דיאלוגים וג'ינונים משנות ה-30.

את הדיאלוגים המליציים והפתטיים לקי-הו מהתירגומים של ירושלים-סגל-תל-אביב מלפני 40 שנה. וכך, כאשר חיפש בני אמדורסקי (כמפיק) תוכנית נחמדה בשביל ג'וזי כץ, הצטרף ישראל גוריון (אולי תמוך הרגל). ויחד הקימו את "הטוב, הרע והנערה", ולתוכנית של אהוד וצדי באה הישועה.

מה שעשו כל החמישה יחד עם המעבד המוסיקלי, אלכס וייס (רק כלים קלאסיים: פסנתר, תופים ובס) זה תענוג לעיניים ול'אוזניים. התירגומים של אהוד מנור הם שוטפים, קלילים, חביבים ובעיקר — שומרים על "צביון התקופה"; ההעמדה של צדי צרפתי ממש יושבת על התקופה. הכל העתק ברור, חיקוי מצטיין למה שעשו מיי וסט ואנשי-השרירים שלה; כיצד אסתר וליאמס וריקארדו מונטאלבן שרו ושיחקו בבחו של נפטון, ואיך ג'ינג'ר רור ג'רס ופרד אסטיר רקדו וקיפצו ועשו "סטפס" משגעים.

וזה מה שכל כך טוב; שהחיקוי הוא חקוי, בלי יומרות, "להחיות את התקופה". בלי רצון להראות "איך זה היה פעם" אלא פשוט לשחק בקישט, בקישט אוריגנלי, מתוך מדבש, שאם לא אמר דורסקי-גוריון-כץ ספק אם היה מוצלח כל-כך.

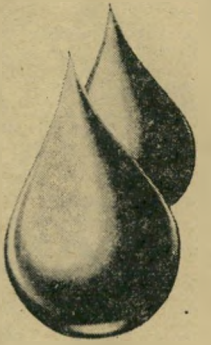
אמדורסקי הוא תמיד הטיפוס של הגבר החזק, גוריון הוא הטיפוס של הרומנטי, טיקן הנצחי, עם מימיקה נפלאה ועיתוי מצויין, וג'וזי כץ זה, מחייכת ומעכסת, מנפנפת ביד ומגלגלת בעיניים, שפשוט קשה להבין איפה התחבאה עד היום.

אה, אסור לשכוח כמה נעימות מקוריות, ערבות, שחיבר שמוליק קראוס. ואת ה'תפאורה הרועשת והגועשת של התוכנית והסגול והצהוב והוורוד של בנצי מוניץ, והכל על רקע קשת צבעונית, היורדת בעננים כחולים ונוצצים, ששירטט אריק סמית.

יש בתוכנית הכל בכל. סינמה-בלש: קאובויים, טרזן, גאנגסטרים, ואלסים ו'אופרטרות ושומר לך חלום קטן, בייבי קר בחוץ, בייבי פאיס, נער הטבע והרבה גרשווין ואל ג'ולסון וקול פורטר ועוד הרבה בה הרבה.

נאמר ששנות חיינו היפות ביותר הן אלה שהיו — אבל האם באמת לא היו אלו צלילים מתוקים יותר?

"נו, כבר! אני לא יכולה להתאפק יותר!"

כמו שתי טיפות מים

אופס! כא די גרפיק

תקליטים

ג'ז ניושן

במוסורת נעושת

פאפא ג'ון — כינור מחושמל וקולות, גראנט 1003.

פאפא ג'ון הוא בלי ספק כנר מלא מרץ. חושקצב מעולה, צליל מיוחד במינו, ו'דביקות מדביקה, המאפיינת נגנים כושיים רבים המפורסמים בכליהם בעצם נשמתם, ומתוהים בו ראו אור עולם.

לכן הם עולים בכנותם ובחיוניותם על כל האמנים שרכשו ידע בבית-ספר, ועל ה'מוכשרים שבבעלי-המקצוע, הנגנים שבח'רו ללמוד מוסיקה כדת וכדיו.

יש מידה רבה של מרץ, כוח פנימי וצבע טיפוסי של נעימות הלבוב המסורתיות (ב'י' ניהן סט. לואיס בלוז) המוקלטות בתק'ליט זה. אלא שהכל נושא אופי מובהק של ג'ז מסורתי, שהיה אופייני מאד ל'שנות השלושים' ונשמע היום מיווין, ו'אפילו משעמם, למי שאינו משוגע אחרי ג'ז מסוג זה.

תקליט לאספנים.

הדדית עליידי האמא החותנת... פוי? בארץ ישראל???

בידור

שנות חיינו היפים ביותר

תיאטרון "בדים" מציג: "הטוב, הרע והנערה", שעשוע מוסיקלי בשתי מערכות, ג'וזי כץ, בני אמי-דורסקי, ישראל גוריון, בליווי אלכס וייס ולהקתו.

הנוסטלגיה אוכלת אותנו. כל פעם ש'מוזכרים לנו את מרלן דיטריך וגרטה גארי-בו, את בטי גרייבל ולנה טורנר — אנחנו מייד מתמוגגים ונזכרים איך אחרים נזכ'רים באותם ימי-זוהר אולימפיים של ה'ור ליווד בשנות ה-30.

הנוסטלגיה אוכלת אותנו, אבל בעיקר היא אוכלת את הפיזיונומאיי-שדרן-מתרגם

אמדורסקי, כ"ץ וגוריון מרלן דיטריך וגרטה גארבו

מכתבים

חלף הזרזיר

אצל העורב

"העולם הזה" 1810, "לעג לרש",
על מינויו של מאיר גירון למנכ"ל
נתיביניסט."

הציבור אינו מכיר את גירון כפי שלא
הכיר את מוטי פרידמן קודם שהתפטר
צצה פרשת נתיביניסט.
האם חייב הציבור לסמוך על ממשלתו
הממנה מנכ"לים לחברותיה? גירון אינו
פנים חדשות במינהל החברות הממלכתי
תיות. מן הראוי לבדוק היטב אם "הצי-
לחותיו" הקודמות מקנות לו את הזכות
לבוא במקומו של פרידמן.
מידד חרל"פ, תל-אביב

פיטפומים

ריקים

נכון, כשלחמנו על המדינה הזאת לא
כך תיארנו לנו אותה. אבל זו מדינתנו.
רבים וטובים הקריבו עליה את הכל.
וכאדם שהשלים יקר לו, אני מוכרח לציין
בצער, כי אנשים כמו דן בן-אמוץ גור-
מים לעניין השלום נזק עצום. הרבה יותר
גדול מפוטפוטיותם הריקים של הלאומנים
למיניהם.

שמואל גזית, שער הגולן

יש דין

ויש דה-גול

למה יכול היה דה-גול להעמיד לדין
את מורו ורבו המרשל פטן כשזה סרח.
למרות שפטן עשה רבות למען הקאריירה
של דה-גול, ואילו במדינת-ישראל המרשל
דיין עומד מעל לכל דין ומעל לכל חוק.
מרסל בן-דוד, ירושלים

מישטרה

אינפנטיליות

"העולם הזה" 1810, במדינה:
"שומר פתאים אדוני", על פצת-
מרגמה שנמצאה מוטלת בירו-
שלים.

כל מי ששירת פעם בצה"ל יודע מה
רבה הסכנה מנסלים בכלל ומנסל מרגמה
בפרט. רק מי שראה פעם תוצאות התי-

נפל המרגמה

הילדים שיחקו והשוטרים הסתכלו

פוצצות של פצצת 120 מ"מ יודע איזה
אסון קטלני נימנע בנס.
חבל ששוטרי ירושלים שכל הפגנות
קטנה מקפידים אותם לרחובות באלות
שלופות. התייחסו בשאננות אווילית כל-
כך לקהל הילדים שהקיף את הפצצה
החייה.

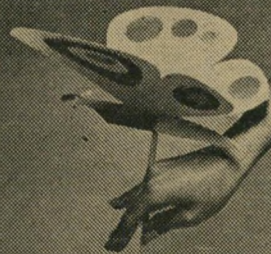
משה קסטן, תל-אביב

עבודה שכירה

רק בטלוויזיה

ועדת הקבלה למושב שדות (פיתחת
רפיח) דחתה בזמנו חלק מהמועמדים

הרגשה אביבית

סריגי טרוירה -
קלים ואווריריים
נעימים במגע
שומרים על צורתם
קלים בכביסה
מתיבשים מהר
אין צורך בגיהוץ

TREVIRA
2000

הם פייביס

להתיישבות בגלל דעתם החיובית על עביר
דה שכירה. מעניין מה היתה תגובת אנשי
הוועדה לנוכח הצהרתו הטלויזיונית של
מוכיר מושב שדות. כי מועסקים במקום
עובדים שכירים.

יעקב רגב, אור"הודה

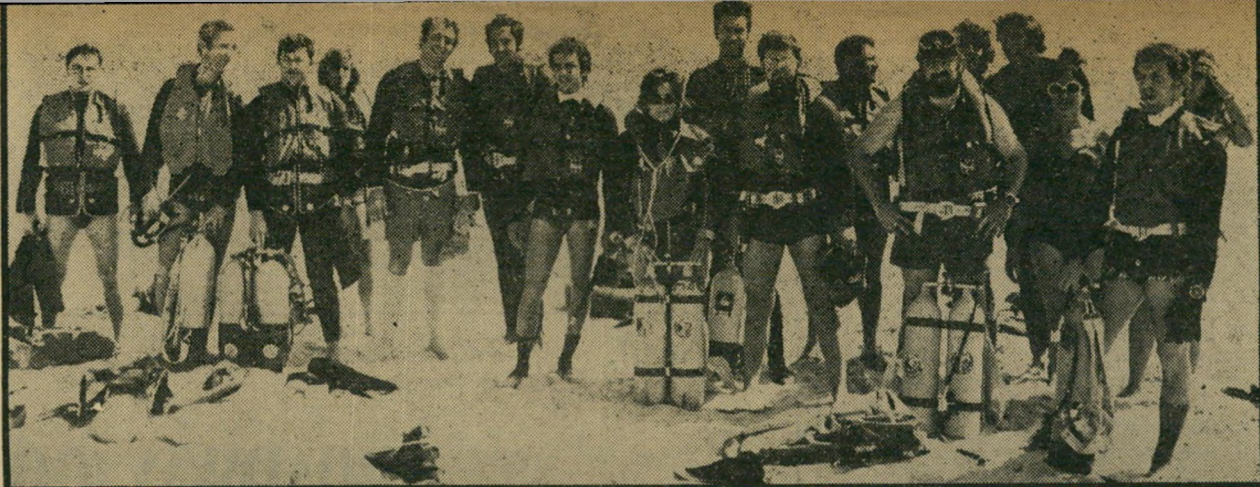
טעית

במזכירה

העולם הזה" 1811, במדינה:
"כובשי מצולות ישראל", על מו-
עדון צלילה שנפתח.

כאהר ממיסדי מועדון הצלילה היס-
תיכוני בחוף סידניי-עלי, רציתי לתקן
טעות שנפלה בכתבה על המועדון. יעל
ארצי אינה מזכירתנו כפי שניתן היה
להבין מן הכתוב. יעל היא מזכירת האגו-
דה הישראלית לחקר תתימי בישראל.
נכון אמנם שהיא צוללנית נלהבת ועושה
רבות להחדרת תודעת הצלילה בישראל.
הווארד רוזנשטיין, הרצליה

(המשך בעמוד 10)

צוללים אורחיים

בוגרי המחזור הראשון של "מועדון הצלילה היס-תיכוני"

בואו אל הטעם
בואו אל מרלבורו

נהניתי לראות כי מדור-מכתבים של העולם הזה 1809 את מודעת האבל שלי ושל ידידי משה לוי. (על מר תו בטרם עת של הפיומן הישראלי בפסטיבל הזמר). אבל איך זה שלא פירסמתם את שמות הורי והוגי הרעיון הגאוני?

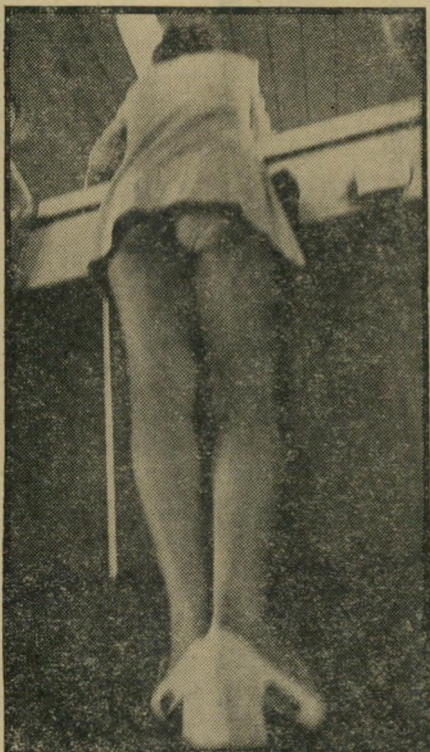
יואב פרם,
ד.צ. 1222
עם שני האב" לים הסליחה על ה" השמטה המצערת.

יואב פרם

מיני

מאלי

את הטיפוסית במיקרו-מיקרו-מיני צילמתי באחד מסניפי בנק לאומי בירוש

תמונת הקורא געש
עוד יותר קצר?

שלים. האם יכולה להיות הוכחה טובה מזו כי מיני לא יכול אף פעם להיות קצר מדי?

ערן געש, ירושלים

ראה תמונה.

פלסטיק צהוב

יארפי

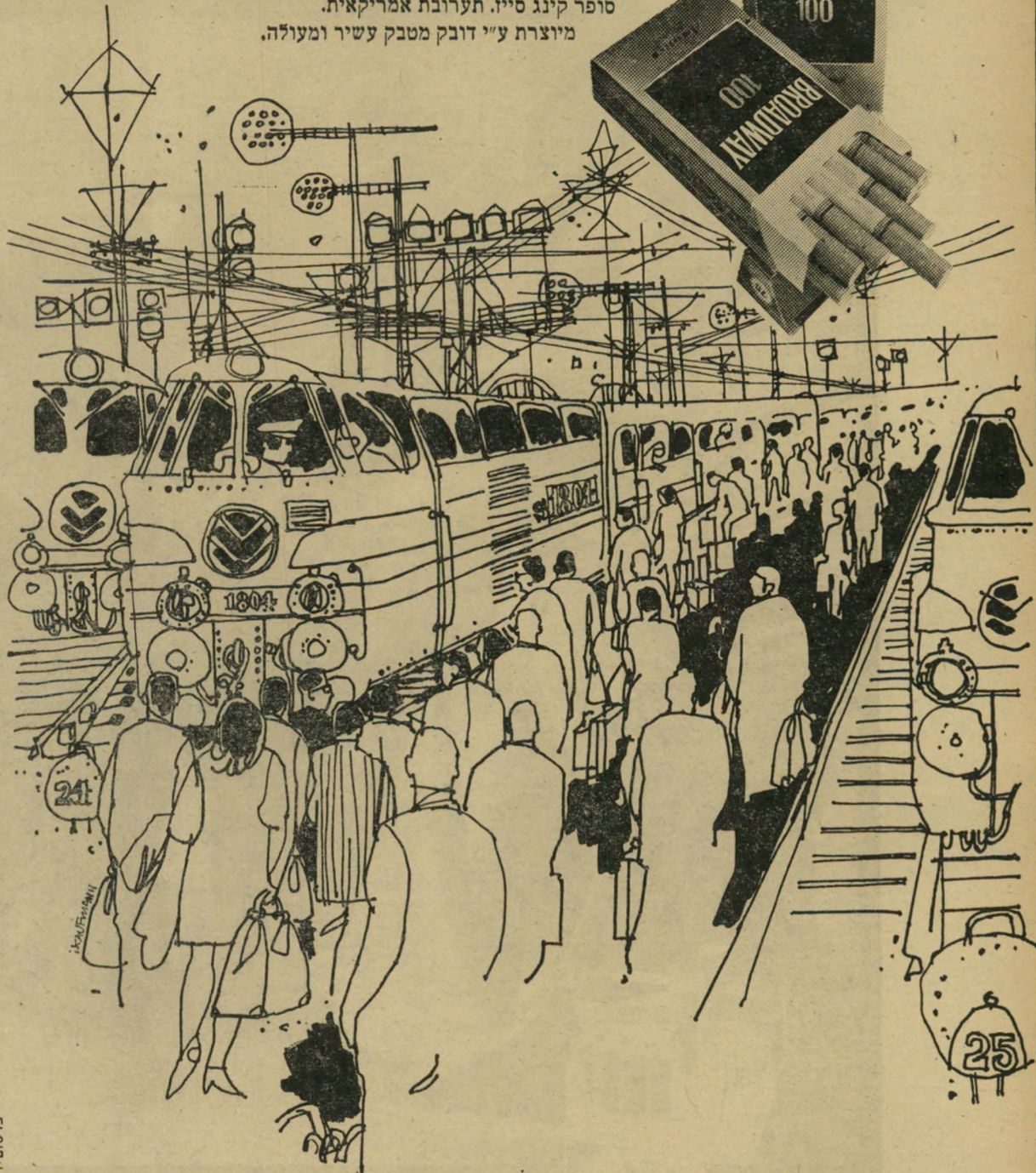
"העולם הזה" 1811, "העקרב והבתולה", על סיפור הכלה והעקרב שהתפור בכל הארץ. אם כבר עשיתם עבודת מחקר על הנור שא לא יכולתם לקחת עקרב אמיתי אלא סתם איזה עקרב מפלסטיק שמישהו תופש אותו בוילזול באצבעותיו?

נחום קרינר, באר-שבע
● העקרב הפלסטי שראה הקורא קרנר הינו עקרב צהוב כשר למהדרין, חי, נושם ועוקץ אם רק נותנים לו. הבעייה של העקרב בתצלום שבכתבה, היא הידיים המקי צועיות של אחראי מחלקת-העקרבים בגן-הזואולוגי של אוניברסיטת תל-אביב. ה" אחיזה המיוחדת של האחראי היא שהור פכת את העקרב לחסרי-אונים בדיוק כמו עקרב פלסטיק.

קוראים חשודים מכתבים מתבקשים לנפח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרים תמר נות למכתביהם.

BROADWAY 100: טעמו של העולם הגדול.

בשורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם.
סופר קינג סייו. תערובת אמריקאית.
מיוצרת ע"י דובק מטבק עשיר ומעולה.

פרסום ד"ר ענקיסון

האנדרון

תפטרותו של יצחק בן-אהרן עורר ריב בי רגשות מהולים מאוד. התפטרותו מהתפטרות מעוררת בי רגשות מהולים עוד יותר.

ל כאורה, היתה התפטרותו צריכה לעורר בי שימחה רבה. זה עתה רבנו עימו. הוא טען שחברי "מוהמים את האוויר" מפני שדרשו ביקור רת של ממש על טקסי-הכספים של מיפולגות, המקבלות חקצות חודשיות מידי ההסתדרות. זאת אומרת: מפרי עמ' לם של העובדים.

היינו צריכים להיעזב, כמו כל אותו מחנה עצום שיש בו אישים וגופים במדינה, שישחק בן-אהרן הצליח בכישורן רב להעליכם ולהרגיזם.

מי לא נעלב ממנו? הסטודנטים בבאר שבע, שהציגו לו כמה שאלות ענייניות ושזכו למקלחת של גידופים מפיו, היו רק האחרונים ברשימה ארוכה.

אבל העלבונות אינם גוראים כל כך. מותר לאדם להיות מתוספס, אם הוא משלים בתחום סמכותו מישר הגון ור מסודר.

אז שגם זאת קשה לומר על בן-אהרן. אמנם, לא הוא יצר את הברק בבניין, הקרוי משום-מה "הוועדה הפועל". אולם בימי כהני נתן כמזכ"ל לא חל שום שינוי לטובה.

הוועדה הפועל הוא גוף מת — פרלמנט שאינו מתייעץ עימו, ואיש אינו מתחשב בו. בהשוואה אליו, הסובייט העליון הוא סמל הדמוקרטיה. לסיעות בהסתדרות אין מידע, אין אפשרות לפעולה, אין אפ"ל לו חדר וטלפון. עצם נוכחותו נסבלת בי קושי.

לחבריי-ההסתדרות ולנבחריהם אין שמץ של השפעה על החלטות ההסתדרות, על הוועדה המיניארית, שהיא על משאכיה ונכסיה. כל זה נמצא בידי "חברינו" כוועדה הי מרכזת.

בן-אהרן לא עשה דבר כדי לשנות זאת. להיפך, הוא מנהל את ישיבות הוועדה הפועל בפטיש-ברזל, מצווה על חבריו לשתוק ומתייחס אל יריבים כאל יתר שים טורדניים.

כל זאת הודיתי עימו כאשר התרפטר, והצטרפתי לדרישה להחזירו לי תפקידו.

מדוע? מפני שחאיש שהוכרז שהתפטר לא היה בן-אהרן המעליב, בן-אהרן האמפולסיבי, בן-אהרן בעדיה הפטיש, אלא דווקא בן-אהרן הלחם לצדק סוציאלי.

סיגנונו של בן-אהרן הוא ארכאי, וכמה מאבני-היסוד של השקפתו נראות כאילו באו ממוזיאון. אולם הבשורה העיקרית של דבריו היא פשוטה בתכלית, ומודרנית בהחלט.

בן-אהרן משמש עתה פה להתקוממות הציבור נגד מיסטר סוציאלי, המקפה את הרבים לטובת המעטים. הוא לחם נגד הקואליציה האמיתית השולטת במדינה: הקואליציה של הביורוקרטיה הבכירה ור המתעשרים הפרטיים, של הצמרת הפוליטית והצמרת הכלכלית, המהוות ביחד את הצמרת החברתית.

בארץ משגשים בנקים וחברות-ביטוח, ואילו העובד השכיר והעצמאי אינו יודע איך להגיע אל סוף החודש. שכרה-העבודה כורע תחת גול המסים. בעוד שמיליונים זורמים מדי שנה מקופת-הציבור לכיסיו של קומץ פרטקציאונים.

כל זה הגיע לשיאו בסיכסוך-העבודה בתעשיית השימורים, בו עמדו כמה מן העובדים הדפוקים ביותר במדינה מול כמה מן התעשיינים המשגשים ביותר.

חוששני שכל השאלות האלה ישנה תשובה אחת: לא.

שיבתו של בן-אהרן תהווה ניצחון מוסרי כלשהו, ואין לזלזל גם בכך. אבל אין זה ניצחון לדעותיו של בן-אהרן, ויבוראי לא צעד לקראת הגשמתן.

האיש חוזר לבניין "הוועדה הפועל" כמו שיוצא ממנו לפני שבוע: אדם בעל כוונות טובות ודעות חיוביות, שאין לו שום אפשרות לבצע את הכוונות וההגשים את הדעות.

נאום הפרידה הדרמטי שלו בי וועדה המרכזת (שוב הוועדה המרכזת).

יצחק בן-אהרן מניף פטיש בישיבת הוועדה הפועל

שאפשר לדחום, שהמאבק נגד עוול סוציאלי אינו אבוד מראש. אולי יסיקו מכך המתעשרים ובעלי-החצר תם שכדאי לוותר קצת, שכדאי לזרוק מפעם לפעם פירורים גם למי שאינו אוכל במיסעדות-פאר.

בקיצור, מהלך פשוט זה של התפטרות ושיבת מוכיה שאי-אפשר להתעלם לגמרי מן ההסתדרות, ושהלבא כדאי לפחות ל-התייעץ עימה לפני שדופקים את השכיר רים, את משלמי-המיסים, את בעלי-הדיירות, את כל מי שאיננו מירומי.

א? מדוע הרגשות שלי הם בכל זאת מהולים? מדוע איני קופץ עד לתיק רה מרוב שימחה על שובו? הנה הסיבה: אני יודע מדוע התפטר. אבל אינני יודע מדוע התיפטר מהתפטרותו.

האם סודר משהו? האם הובטח שינוי במצב? האם קיבל מידי ראשי השילטון ערובות מחשיות לכך שלהבא תשתנה המדיניות הסוציאלית, או לפחות הנוהל של קבלת החלטות סוציאליות?

כך היה לפני ההתפטרות. אין בסיס ל-הנהיה שזה יהיה אחרת מעתה.

כל זאת ניתן לומר: מוטב שיהיה שם בן-אהרן, שיש לו כוונות טובות ללא יכולת ביצוע, מאשר פלוגי אלמוני, שיהיו לו כוונות רעות עם היכולת לבצען. הצרה היא שאינני בטוח בכך. יש משהו שלילי מאוד במצב הקיים, כשעומד בראש ההסתדרות אדם האומר דברים טובים, המעורר את אמן העובד דים, כשאין בלוחו ולהושיע.

שהרי בעוד שבן-אהרן אימר את הדברים הטובים, מישחו אחר מבצע את הדברים הרעים.

ההסתדרות אמנם פעלה לטובת חבריה בסיכסוך השימורים — אולם היא פעלה נגד חבריה בתריסר סיכסוכים אחרים בשנה שעברה. די להזכיר את עובדי-התחזוקה של אל-על, אותם עזכריישראל שנציגיהם נקנסו בעוון מאבקם למען חבריהם (אותם הנציגים שחירפו את נפ-שם כדי לשתק את סבנה. אולי ישלם משה דיין את הקנסות שלהם, אחרי שקצר את התהילה עבור סיכון חייהם?)

ההסתדרות נתנה יד לחקיקת חוק יישוב-סיכסוכי-העבודה, המייפה את כוחה של הממשלה לגייס מפירי-שביתה. היא קיב לה על עצמה לשמש כמישטר-עור נגד הפועלים, כדי להחניק גילויי עצמאות של עובדים המתמרדים נגד המדיניות ה-אנטי-סוציאלית הקיימת.

כל זה תחת כנפיו של יצחק בן-אהרן, בשעה שבן-אהרן עצמו מטיף לשווא דרך הפוכה.

בן-אהרן הוא אדם אינטליגנטי, בעל כושר-ניתוח. אין ספק שהוא רואה את המצב כמות שהוא.

יתכן מאוד שהתפטר מפני ש-פשוט נמאס לו לשמש רשתי הסוואה לתותח, המכוון נגד חברי-ההסתדרות. אולי נמאס לו לשמש אליבי.

אם כן, הרי היתה זאת התפטרות חזיר בית.

יש במדינה הזאת מעמד שלם של אליביסטים, אנשים המתקיימים על כך שהם משמשים אליבי לפעולות הנוגדות את השקפתם המוצהרת.

במישור המדיני משמש פינחס ספיר אליבי לגולדה מאיר, אבא אבן משמש אליבי למשה דיין, ראשי מפ"ם משמשים אליבי לפעולות ההתנחלות והטיפוח.

במישור הדמוקרטי משמשות המישימרות הצעירות של מיפולגות השילטון, ה-מנופפות בדגל המלחמה בכפייה הדתית, יחד עם מפ"ם והליברלים העצמאיים, אליבי למדיניות הכפייה הדתית הגוברת של הממשלה.

במישור הסוציאלי משמש יצחק בן-אהרן אליבי למדיניות המבוססת על הקטאת השכר והפשרת רווחי הספסרים, מדיניות המובילה למיצום מתמיד של חלק העובדים בהכנסה הלאומית.

אסור ששיבתו של בן-אהרן, כמנצח לשעה, יסיח את דעת הציבור מן המצב הזה.

לכן איני בטוח שכדאי לעובדים לשתות שמפניה לרגל שיבתו — אפילו היה שכרם מאפשר להם לקנות משקה זה.

תודה רבה!

אנחנו מודים

לכל לקוחותינו אשר הביעו בפנינו את סלידתם העמוקה מן השמועות ה"ארסיות" וחסרות-השחר, אשר הופצו אודותינו.

אנחנו מודים

לאלפי ידידינו אשר טילפנו להושיט לנו יד מעודדת נגד שיטת התחרות הפרועה שהונהגה לאחרונה נגדנו.

ואחרון-אחרון...

אנחנו מודים

למתחרים האלמוניים, אשר יזמו את הפצת השמועות הסנסציוניות עלינו, ובכך רק עזרו לפרסם אותנו גם בקרב המעטים שעד היום טרם שמעו את שמנו.

ולקהל הרחב, אנו שומחים להודיע:
אגפינו החדשים - המהווים, כנראה מקור דאגה למתחרינו הנ"ל - עומדים להפתח בקרוב,
ויעמידו לרשות הכלות ומשפחותיהן
מחלקות מפוארות ומדהימות בחידושיהן, שכמותן
עוד טרם נראו בארץ!

ועד ליום הפתיחה החגיגית, אנו ממושיכים לשרת את לקוחותינו בסלון הקיים.

סלון "אמבר",

הסלון לכלות, רח' בן-יהודה 59, תל-אביב, טל: 246752

כמו שעשה בצה"ל, לומד חיים ברילב לקח מכישלון, עושה הערכה מצב ומסיק מסקנה. כאשר נכנס לתפקידו כשר בממשלה, מעד וכמעט נפל על ריצפת הכנסת, כשפסע בשיפוע המזור שבין דוכן-הגור אמים והאולם. שיפוע זה תוכנן בשעתו כדי למנוע מן הנואמים לגשת מן הדוכן ישר למקומו תיהם, ולהכריח אותם ללכת מסביב לאולם. כל חברי-הכנסת והשרים מתעלמים מכוונה זו, ולמדו לצעוד בשיפוע. אולם ברילב למד מן המעידה, ומאז הוא עושה דבר המפתיע את כל חברי-הכנסת: בעלותו על דוכן-הנואמים הוא עובר מ"אחורי כס הדין", ומגיע אל יעדו מאחור. אחד מחברי-הכנסת סתם התלוצץ שכך יישם ברילב עקרון חשוב של תורת-המלחמה: "איסטרטיגית הגישה העקיפה".

התרגשות רבתי בין פקידים בתי המשפט בתל-אביב גרם ביום הראשון השבוע ראש אג"ם, האלוף ישראל (טליק) טל. היה זה יום השביתה של פקידים בתי המשפט וטליק הגיע לבית המשפט כדי למסור עדות אופיינית (חיובית) במשפטו של ה"כתב הצבאי של חזית ארץ ישראל", שהורשע על החזקת כלי ירייה ללא רשיון. אבל עובדי בתי המשפט לא ידעו זאת. כשראו אלוף נכנס במדים לבית המשפט, פשטה ביניהם מיד השמועה: "הביאו את

משה דיין

בגרסה הונוג'אנית, כפי שהצטייר בעיניו של צייר מסחרי סיני, שצייר אותו על עטיפת אקדח פלסטיק תחת שם הצופן 07. בסידרת הציורים התחזונו נראה דיין כשהוא רודף אחרי המצרים עד לפרימדידות, ויורה בחוטפי מטוסים (במרכז).

עבדה. הוא בטוח שהנוסחה עדיין טובה אלא שהוא לא הבין אותה כראוי. ובפעם השנייה יחזור וישבור בעזרתה את הקאפיזמו.

במאי הטלוויזיה הלא-יהודי, ריצ'ארד האוסון (33), הגיע ארצה כעולה חדש בזכות רעייתו היהודיה, שתקן בית מלבוש. האוסון הוא בנו של תיאדור מירל בצי הבריטי, שהעדיף את התיאטרון והטל-

לוד. כזכור, נמסר אז כי דיין הגיע במסוק מסויר שערך ב"סיני. מה שלא נמסר היה כי אותו סיור היה, כמובן, סיור ארכיאולוגי. הוא היה שונה רק בכך שהפעם היתה מטרת הסיור הפוכה מסיווריו הארכיאולוגיים של שרי-הבטחון: הוא בא להחזיר עתיקות ולא לקחת. המדובר הוא בביקור שערך דיין בסארייבו אל תאדם, אתר עתיקות מצרי בדרום סיני, מי שם נלקחו אוכלוסים עוד בימיו של סני, וכתובות עתיקות אחרי מלחמת ששת הימים. מי שהו מבין הארכיאולוגים הישראליים הצליח כנראה לשכנע את דיין להחזיר מימצאים שגל קחו ממקום זה. וזה מה שעשה דיין כשהוזעק לנמל התעופה בלוד.

הישראלים השתלטו השנה על פסטיבל הסרטים בקאן, אם לא מבחינה קולנועית, אז לפחות מבחינה חברתית. הם יכלו אפילו לערוך מסיבה ישראלית ולהזמין אליה אורחי כבוד. באותה מסיבה כמעט ויראע תקריב כאשר בעלת ה"גלריה התל-אביבית, עמליה ארבל, שהיתה עליזה מדי, תקפה את במאי הקולנוע הפריזאי, רומן פולנסקי, שהגיע למסיבה זמן קצר אחרי הצגת סרטו מקבץ, שלא התקבל בהאדמה. עמליה התייחסה לקומתו הנמוכה של פולנסקי, התעקשה כל הזמן לקרוא לו נאפוליאון.

איש הביטוח הישראלי, אבי טוקטלי, שהגיע גם הוא לקאן, התעניין, כמו רבים מהישראלים האחרים בקאן, המקומי. טוקטלי היה בטוח שהוא ישבור את הקאזינו. הי סיבה: הוא הביא מהארץ נוסחה שנתן בירו "שמועין" (כושני) מורח, ההרפתקן הידוע, ששימש בשעתו קרופייה בקאן זינוס בלונדון. לרוע מזלו של טוקטלי הסתבר כי הנוסחה לא

לילי דרויש

מתכננת האופנה שתיכננה את אופנת החולצות החדשה של חברת נייבה, בחברתו של האופנאי האיטלקי פאולו פריסקו והאינסטיטוט שלו, כריסטינה בג'טי (מימין). השלושה צופים בתצוגת האופנה שערכה נייבה בלילסון בהשתתפות להקת ג'ז פלוס, בראשות שמעון בראון.

היכן שהה שר הביטחון משה דיין, בעת שמטוס סבנה החיטף נחת ביום השלישי לפני שבועיים, כנמלי-התעופה של

צה"ל כדי לשבור לנו את ה"שביתה"? עכשיו מותר לגלות:

וויזיה על שירותים. את רעייתו הכיר כאשר הגיע ללונדון עם התיאטרון האידי של איריה קמינסקה. הוא התאמן וזכה במילגה נדירה להשיג תלמות טלוויזיה בפולין, וזאת כדי להיות קרוב אל אשתו, בטרם נישאו. אל ישראל והישראליים התקרב כאשר בייס סרט תעודה על הרקדנים מרגו פונטיין בהפקתו של הארי זלצמן, המכונה בלונדון בשם "הישראלי". באמצעותו התידד האוסון עם חיים טופול, הנזיר ברטוב, יגאל אפרתי ויאיר אלזני. הטלוויזיה הישראלית, המשוועת לכות אדם מעולה, טרם גילתה אותו.

רב הטלוויזיה, בנימין צביאלי, המכונה דרך היתול באולפני הטלוויזיה, "ראש הד" תיקן", כמי שעומד בראש מדור הדת והמסורת בתחנה, ערך השבוע טקס קידושין לעוזרת ההפקה שלו, דליה בק, שנישאה לבחיר ליבה אחרי שלבי הפקה קצרים ביותר. בין המבדלים לפסוק של יום.

סלבאדור דאלי התפעל עד כדי כך שקנה שש חתיכות. לישראלים, תהיה הודמונת רק לחזות בחפצים אלה, אם יסתיים המו"מ המתנהל עתה בהצלחה, ותתערוכה תגיע לארץ. תהיה זו תערוכה של האמן היהודי-צרפתי ז'אק קארלמן, רופא-שיניים פאריזאי שהתפרסם בזכות ספר ה"חפצים המשוועים שלו" — כגון אופניים לעלייה במדרגות, עגיל בה שהיא גם בגדיים, מסרק לבעלי-קרחת ושאר אביזרים שימושיים. לאחר הצלחת ה"ספר", בנה קארלמן דגמים מ"מבחר רעיונותיו המטורפים ביותר, הציגם בתערוכה במוזיאון ליצירות אמנות בפאריס. בעקבות הצלחת התערוכה, ו"התפעלותו של סלבאדור הגדול, עוברת עתה התערוכה לארץ צוה"בית, ומשם ייתכן גם לתל-אביב.

פרדי דורה

הזמר הוותיק שהשתקע בפונדק שלו בנהריה, חזר לישראל אחרי סיבוב של ארבעה חודשים בגרמניה ובאוסטריה, שם הופיע בתוכנית יחיד שנשאה את השם, "מאנטבה עד תל-אביב". לאחרונה גם הוקרן בגרמניה סרט טלוויזיה בשם "נהריה" — עיר גרמנית בישראל" בהנחייתו של פרדי. מהולנד, שם הופיע באמסטרדם עבור המגבית, הביא פרדי את התואר, "סוכן ס.א.א.", ראשי תיבות אלה, המוכרים יותר כראשי התיבות של סוכנות הביון האמריקאית, הם ראשי התיבות של המגבית היהודית. בהולנד (קולקטיב ישראל אקציה).

יחסי חוץ

ובכל זאת —

מה קרה באוגנדה?

על דוכן הכנסת עמד אבא אבן, והשיב לשאלות על פרשת ישראל-אוגנדה. שום דבר חדש.

עד שנשאל על ידי אורי אבנרי שאלה נוספת: "אדוני השר, האם נציג ישראל כלשהו נחקר על ידי אחת משלוחות ה-מדינה על מעשי-החיות באוגנדה?"

בלי היסוס, השיב אבן באופן מוחלט: "לא!"

למחרת היום התקשרה לישכת שרי-החץ עם מזכירות הכנסת. היא ביקשה לתקן ב-פרוטוקול את תשובת השר.

במקום התשובה בת המילה האחת, "לא", באה תשובה של שלוש מילים: "לא ידוע לי".

בצורה אחרת נהג משה דיין. כשהוגשה לו שאלתה על אותו נושא, השתמש ב-זכותו על פי תקנון הכנסת, סירב להשיב בכלל על השאלתה, בטענה שהתשובה "עלולה לפגוע בענייני המדינה".

אולם בתשובה לשאלה נוספת אחרת הכריז אבן בגאווה ששום מדינה אפריק-

העם

הרצחת

גם ירושת?

זוהי אחת התופעות המזרחיות בישראל: כשמחזרת בעייה מצפונית, קשה מאד להשתיק אותה. היא הופכת, כאילו, לגורם עצמאי, שאינו ניתן מנוח.

כך זה קרה לפרשת פיתחת-רפיח. הגורם את האחריות. אפשר היה לחשוב כי הפרשה תישכח אחרי שבועיים שלוש. משום-מה, היא מתרחבת והולכת. בשבוע שעבר תרם שרי-הביטחון תרומה נוספת להרחבתה. בהופיעו בפני סיעת ה-מערך בכנסת, ניסה להפוך את הקערה על פיה, לגולל את האחריות מעל עצמו — למטה ולמעלה.

בכיוון למטה, הטיל את מלוא האחריות על "הקצין הבכיר מאד", שנגזף, לפי דיין, פעל הקצין על דעת עצמו, ללא הוראה כלשהי של הממשלה, משרד-הביטחון והמטכ"ל.

אם זה נכון — זה מטיל צל כבד על הגוהלים הקיימים בתחום סמכותו של משה דיין. מה גם שדיין עצמו היה ב-שטח כמה ימים לפני שבוצעה הפעולה. בכיוון למטה, גולל דיין את האחריות

מרד האפריקאים נגד ישראל *
טליחה, טעות בתשובה

אית לא הלכה בדרכי אוגנדה, ולא שינתה לדעה את יחסה לישראל.

צה"ל

גורדיש

אזרחי ישראל ראו את פניו, שמעו את קולו, סיפרו את עלילותיו והוא נשאר לגביהם אלמוני. האיש שהפך לאגדה ב-צה"ל, שפנו מכוס הזיפים והפיה עיט-רו את כל אלבומי המלחמה, שנאמו לחטיבתה, בסיום מלחמת ששת-הימים, הפך לקלאסיקה. נשאר מוכר לגבי הציבור הרחב רק בשם אלוף-מישנה שמואליק או תת-אלוף שמואל.

שבתי טבת, בספרו חשופים בצריח, ש-הפך לרבי-המכר מיספר 1 של הספרות הישראלית, תיאר כך: "הילוכו מדמה אותו למהלך בכוח בנהר בניגוד לזרם העז. קומתו ממוצעת, שתי בולט כל-שהו לאחר במכנסיו ההדוקים, וגם ב-ט-נו בולט מעט. בפרופיל הוא נראה כ-שרירי, חסר שומן ודרוך ככדור... ראשו ראש רומאי, עגול. שיערו גזון ופניו מבהיקים בנקיונם כתוצאה מגילוח קשות של זקן סמיך. לעיניו משקפיים..." (המשך בעמוד 22)

ציור השער של חוברת-תעמולה של ממשלת דרום-אפריקה, המעניינת להב-ליט את הטיססוך בין ישראל ואפריקה השחורה.

התנועה לשלום וביטחון

קוראת ל-

עצרת הפגנה

שלום וביטחון - כן!

סיפוח והתנחלות - לא!

זמא:

ח"כ אורי אבנרי

כרופי יהושע אריאל

אסתר וילנסקה

מרדכי אורן

דני פחר

עודד ליפשיץ, ניר-עוז

המנחה: לטיף דורי

אל"מ (מיל.) מאיר פעיל

שבת 27.5.72 - שעה 17.30

כיכר מלכי ישראל בתל-אביב

טיולים

מודרכים

לאירופה

והמזרח הרחוק

טיולים מיוחדים

לצעירים וסטודנטים

חונרת והרשמה בכל משרדי הנוסיעות

הטיול

האוב ביותר

על סיכויי הפיסגה במוסקבה:

ברז'נייב יציע לניכסון: כפייה על ויאטנאם תמורת נסיגת ישראל

סייגון תמורת

קאהיר

כ י בעוד שהנשיא ניצלה על אש קטנה בוואטנאם, ניצלים הסובייטים על אש דומה במצרים.

הקשר בין שתי הזירות בשני קצות אסיה הוא ישיר — אך הפוך.

עצלים מחשבתיים רגילים ללמוד גזירה שווה על סייגון וירושלים, לעומת האנוני וקאהיר. זוהי הסלימטריה האידיאולוגית, בי גללה הזמין לאחרונה שליט סייגון, הנשיא תיה, את משה דיין לביקור שני בוואטנאם נאם הדרומית. (בפעם הראשונה נסע דיין, אז חבר כנסת אופוזיציוני, לביקור "פרטי" בחזיתות ויאטנאם, בנסיעה שאורגנה, מומנה ונוצלה על ידי משרד הביטחון הי אמריקאי לצורכי תעמולה).

אולם במציאות לא קובעת הי אידיאולוגיה, אלא המצב הממשי. מבחינה זו יש דמיון בין ירושלים והאנוני, לעומת סייגון וקאהיר.

כי האנוני, כמו ירושלים, היא המנצחת מבחינה צבאית. ואילו הצד המנוצח במזרח רח הרוחק הוא סייגון, בתבניתם של הי אמריקאים, בעוד שבמרחב המזרח-תיכוני הצד המפסיד הוא קאהיר, בתבניתם של הסובייטים.

זכן יש כאן רקע אידיאלי דמקדומימכר. אין שמין של ספק כי לואונר ברז'נייב יציע לניכסון, בצורה זו או אחרת, את העיסי קה הכאה: אתה תשפיע על הי ישראלים לחזור את הודיים מעד גרונן של סאדאת, ואנחנו נשפיע על חוויאטיקונג לחזור את הירדנים מעד גרונן של תיה.

קליינטים

קשים

י יכולה להיות עיסקה פשוטה וסבבי (רה). אולם עומדים בדרכה מיכשולים רבים.

ראשית: גם האנוני וגם ירושלים הם קליינטים קשים, שאינם מקבילים לזמירות בנק. אפשר לחזק, אך קשה להכריח.

שנית: המצבים בשתי הזירות שונים. האמריקאים רוצים להסתלק מוואטנאם, ומחפשים רק מוצא של כבוד. הסובייטים רוצים להישאר ולהתבסס במצרים. האמריקאים אינם יכולים לקחת להציל את המישטר של תיה, והם יסכימו בוודאי למישטר נייטראלי, או קואליציוני, בסיו גון. הסובייטים רוצים להציל את סאדאת, ולמנוע הפיכה פרו-אמריקאית במצרים.

שלישית: הסובייטים אינם יכולים להפיק את ויאטנאם הצפונית בגלוי, כי הדבר ינוצל נגדם על ידי הסינים בכל רחבי העולם הקומוניסטי. ניכסון אינו יכול להרגיז את ירושלים יותר מדי ערב

ואינו לארצות-הברית, מזחמת ויאטנאם חשוכה מאוד. כל גורלו של ניכסון תלוי במה שמתרחש בארץ האסלאמית הרחוקה. עובדה כפולה זו משמשת רקע לכל הביקור — והיא עשויה להשפיע מאוד על גורלה של ישראל.

האובייקט

הישראלי

י ניכסון מבקש להשיג כמה וכמה דברים במוסקבה. על כמה מהם אף הרחיב את הדיבור: הגבלת הנשק הגרעיני, הגברת יחסי-המיסחר, ועוד ועוד. אולם מטרתו העיקרית היא זו שעליה לא דיבר כלל: הוא רוצה שברית-המועצות תשפיע על האנוני לכרית לאלתר שלום עם ארצות-הברית, בתנאים שהנשיא ניכסון יכול לקבלם מבלי לאבד את כס הנשיאות בבחירות הקרובות.

יתכן מאוד כי עיתוי המיתקפה האחרונה של הקומוניסטים בוואטנאם בא במיוחד כדי ליצור מצב זה ערב הביקור, לפי בקשתה של מוסקבה עצמה.

ב חוגי הדיפלומטיה הסובייטית מתהלכת בימים אלה בדיחה: הקצין התורן האחראי להפעלת הטילים הבינושתיים, מוכרח ללכת לבית-השימוש. הוא משאיר בחדר-המיבצעים את המנקה, ומשיבוע אותה שלא לגעת בכפתורים.

בחזורה, מבקשת המנקה סליחה. היא נגעה בטעות באחד הכפתורים. "איזה כפתור?" צורח הקצין. "הכפתור הזה," מצביעה המנקה.

"ברוך השם!" נאנח הקצין בהקדחה, "זה רק הולנר."

עובדה כפולה

ה בדיחה הזאת מסבירה נקודה מהמוזה תעלומה בעיני רוב הפרשנים בעולם. איך זה הסכימו הסובייטים לקבל את פני הנשיא ריצ'ארד ניקסון, כמה ימים אחרי שזה הטיל מצור ימי ואווירי על בתי כריתם הלוחמת, ויאטנאם?

הרי במצב דומה, כשהיה הנשיא דווייט איזנהאואר צריך לבקר במוסקבה, ביטל ניקיטה כרושצ'וב את הביקור, מפני שארצות-הברית הטילה מטוס-ריגול בשמי ברית-המועצות.

הדיונאורים משוחחים: אנשימערות רועים

ניכסון בא כמבקש. אבל יש לו מה להציע בתמורה. והסובייטים זקוקים לכמה דברים הנמצאים באמתחתו של הנשיא האמריקאי. האובייקט העיקרי: ישראל.

ההסבר להתנהגותו השונה זהה משונה של לואונר ברז'נייב: ויאטנאם אינה חשוכה לברית המועצות, אלא באופן שולי בלבד. היא משוזה להולנר שבכדיחה.

דיין בוואטנאם: הפעם לא

הבחירות. כי הוא זקוק לכסף יהודי, לאמי צעיהתקשורת היהודיים ולקולות יהודיים.

אך ההיגיון היסודי של העיסי קה הוא מוצק מאוד. אמריקה יכיר לה, כנראה, לבצע בקרוב מהפכה פרו-אמריקאית בקאהיר, בעזרת המקה הישראלי. זאת תהיה תכרי מה נזראה לסובייטים. לעומת זאת יכול ניכסון להיקבר בוואטנאם, אם תצליח המיתקפה הקומוניסטי מית שם לכבוש ע ימפתח ולדמי טט את מישטר סייגון.

כלים על הלוח

י תכן, כמובן, כי ניכסון ישתדל לשלם לסובייטים במטבע אחרת עבור הסדר בוואטנאם.

ידוע כי הסובייטים זקוקים באופן דחוף לאשראי אמריקאי עצום, ולעזרה טכנית אמריקאית. הם זקוקים להון אמריקאי כדי להקים כמה מיפעלי-מפתח. בעיקר הם רוצים להגות קרצינוור ענקי בסיביר, שיר ביל נפט לנמל הצפוני מורמאנסק.

קשה לדעת מה חשוב יותר לני שדיטי הקרמלין: למנוע תבוסה במצריים, או לשקם את המשק הי סובייטי. הם צריכים להעלות את רמת-המחייה של ההמונים, כדי להקנות את עוקץ מרידת האיני טליננציה הצעירה ואת התכיעה למישטר ליברלי יותר.

כל זה לוטה עדיין בערפל סמיך. רק דבר אחד בטוח לגמרי: בפגישת שתי מעצמות-העל האדירות, כל המדינות הי קטנות אינן אלא כלים על לוח-השחמט. ויאטנאם, ישראל, מצרים וכל השאר יכרי לוח לזו על הלוח, כשידי ניכסון וברז'נייב מסתובבות על השולחן.

הדיבורים המרגיעים של משרד-החוץ האמריקאי הם שטרות ללא כיסוי, למען האמריקאים. מחליט איש אחד — ניכסון, והוא יחליט בהתאם לאינטרס האישי שלו. הוא רוצה להיבחר מחדש. למען הסובייטים, מחליט קומץ אנשים, שמיגוון הדי עות והאינטרסים שלהם שרוי בסוד כמס.

הסדר כפוי במרחב הוא אחד הי אסימונים שיהיו מונחים עי השודי חן, בצד האמריקאי. אין כל ביטחון שיוכנס לקופת המישחק, אך אפי שרות זו היא סכירה מאוד.

זעקי ארץ אהובה!

נזק וטנינות

שהם חלמו עליה. בשבילם היתה זאת ארץ מופשטת, ארץ ריקה, שאותה יכלו לדמיין לעצמם כאוות נפשם (כפי שעשו ציירי הרנסאנס, כשציירו את נופי ארץ הקודש בתמונות התנ"כיות כיד דמיונם, לפי מושגיהם של סביבתם ותקופתם).

כאשר באו הציונים לארץ, וראו לפנייהם ארץ ערבית, זרה להם, הם התקוממו נגד מציאות זו.

פה ושם נעשו נסיונות לעכל את סיגנון הארץ (כמו בבניין הטכניון הישן). אך הנטייה הכללית, שנברה משנה לשנה, היתה להשחית את הנוף הקיים, למחוק כל שריד של אופיו המקורי, לכסות את הכל במשהו שאין לו צורה ואין לו סיגנון, אפילו ערים שנפלו בידינו שלמות, הושחתו במהרה, כאילו בועם (אני זוכר את רמלה כעיר ארכטקטית יפהפה!).

חורבן ירושלים כימינו נורא יותר מחורבן בנה הכפוז בתישעה באב. נבוכדנצר וטיטוס החריבו עיר, והשאינו אחריהם נוף שבו ניתן היה לבנות את העיר מחדש. שרף וקולק מכסים את העיר בשיכונים וברביקמות, ש אין להרסם אלא כדינאמיט או בפצצה אטום מית. כל עוד הם עומדים, אין תקנה לעיר.

אפשר להתווכח עד בוש על השאלה מה היה צריך להיות טיב הבנייה שלנו בארץ — המשך הישן, לפי רוח הארץ, או בנייה אולטרה-מודרנית, לפי רוח חברתנו. אין כאן סתירה שבהכרח. ניתן היה לשמור על המשכיות הבנייה בירושלים, תוך חרדת-קודש מול פני העבר, ולבנות עיר מודרנית-למהדרין בתל-אביב. שתי הערים יכלו להיות כלילות-היופי, כל אחת על פי רוחה.

תורת הי משכונת רסקו

כל מה שקרה באמת הוא מעבר לכל ווי כוח: ירושלים הודתה ונרצחת בחיפזון, כי קדחת של כיעור משתחזק, ואילו תדאכוב המכוערת ממשיכה להתכער.

הוויילת היומרתיות של הרצליה-פיתוח וסביון אינו מגיעות לקרסוליהם של שכונות-האמידים בשרעפאת, כי רמאללה ובשכם. בכל כפר ערבי מרוד, הבנוי על צלע של גיבעה, יש יותר חן, המשתלב עם הנוף, מאשר בכפרים היהודים שלנו, השולטים על הנוף ומגמדים אותו. דורידורות של תיירים וצליינים התפעלו מפינות הנוי של הארץ, בהן השתלבה הבנייה הערבית עם הנוף הטבעי. ואילו אנו, בכל תשעים שנות קיומנו כאן — כמה בניינים בנינו, המושכים את עינו של אדם שוחר-יופי?

כמה אצבעות דרושות כדי למנותם?

מבוכדנצר עד קולק

בר דיברנו וכתבנו הרבה על הסיבות שגרמו לתופעה מזוהה זו. מדוע הפכה "העיר העברית הראשונה" לאחת הערים המכוערות ביותר בעולם? מדוע הסתערו הבונים בהמתזעם על הריהצופים, ולא נחו עד שהעלימו אותו מתחת לגל-אבנים? (חשבו על כך: אלפי שנים עמד ההר, והיה אחד מסימניה-ההיכר הבולטים של הנוף הירושלמי. והנה, תוך כמה חודשים, נעלם כלא היה!) מדוע הפכה חיפה, פנינת החוף שלרגלי הכרמל, לאויבת הכרמל ורוצחתו?

מדוע העדה דויד בן-גוריון עז דעתו, המחי רת כיבוש ירושלים העתיקה, לחרום את המיכנה היפה ביותר בכל הארץ — חומת העיר העתיקה, על שער-דמשק הנהדר ואחיו?

רבים ניסו להסביר זאת. אני דבק בגירסת, ששינאת בן-גוריון לחומת ירושלים ב-1967, כמו שינאתו לסימטאות יפו ב-1905, מקורה בתסביך קולקטיבי ובלתי-מודע.

במשך אלפי שנים חלמו היהודים על ארץ-ישראל, על ירושלים. הם לא חלמו על הארץ כפי שהיתה, ארץ שבה נמשכו החיים והיצירה התרבותית, כשכל כובש ומתנחל מוסיף נידבך משלו לחומה.

היהודים ברוסיה, בפולין ובגרמניה לא ביקרו בארץ

ב וועידת הפילוג של מפא"י, לפני שלושים שנה, נאם אהרון ציולינג, איש האופוזיציה, נאום חוצבי להבות. הוא שפך קיתון של תוארי-גנאי על מנהיגי הרוב, ברל כצנלסון ודויד בן-גוריון.

על כך ענה ברל בנאום לגלגני משלו. הוא אמר, בערך: "כמה טוב לי ולבן-גוריון, וכמה רע לציולינג ולטבנקין! בן-גוריון ואני נמצאים במיפלגה אחת עם אנשים טובים וטהורים כמו ציולינג וטבנקין. ואילו ציור לינג וטבנקין נמצאים במיפלגה אפת עם מנוולים ורשעים כמוני וכמו בן-גוריון."

קו בין כיעור ויופי

אני נזכר בסיפור זה כל כמה שבועות, כשאני נוסע למינזור כרמיזאן כדי לקנות יין-נסך.

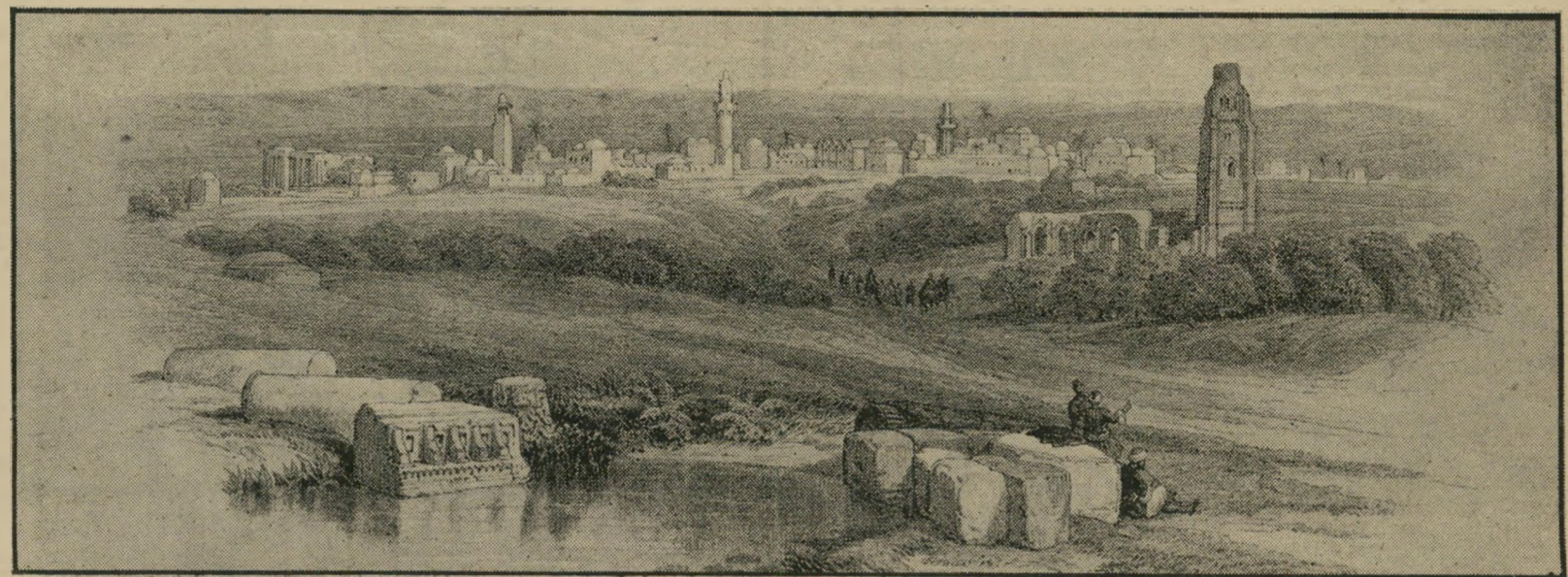
המינזור (ליתר דיוק: הסמינר) שוכן ממערב לבית-ג'אללה, אחת העיירות היפות ביותר בארץ. הדרך מת-פתלת בין גבעות, העטורות בבתי-אבן ערביים יפהפים, הטובלים בעצים ובפרחים. לפתע נגלה הנוף ממול, זה שמעבר ל"קו הירוק": השיכונים הוועותיים שמדרום ירושלים, אבעבועות של בטון, המכסות את הגבעות כצרת ונחלם.

אתה עומד במקום זה, ותוך הפניית הראש אתה רואה זה וזה: את היופי שיש הצד הערבי, את הכיעור שיש הצד שלנו.

ואז אני נזכר בסיפור הנ"ל. ברל יכול היה לומר: "כמה טוב לנו, שאנחנו יכולים לראות את הצד הערבי, וכמה רע לערבים, שהם צריכים לראות את הצד שלנו, את השיכונים הנוראים הווחלים לקראתם, כמו ארבה, עד שבים נורא אחד יגיעו אליהם."

אין צורך לנסוע לכרמיזאן, דווקא, כדי לעמוד על תופעה זו. כמה יפה הכניסה לירושלים מצד יריחו, וכמה מכוערת הכניסה לירושלים מצד תל-אביב!

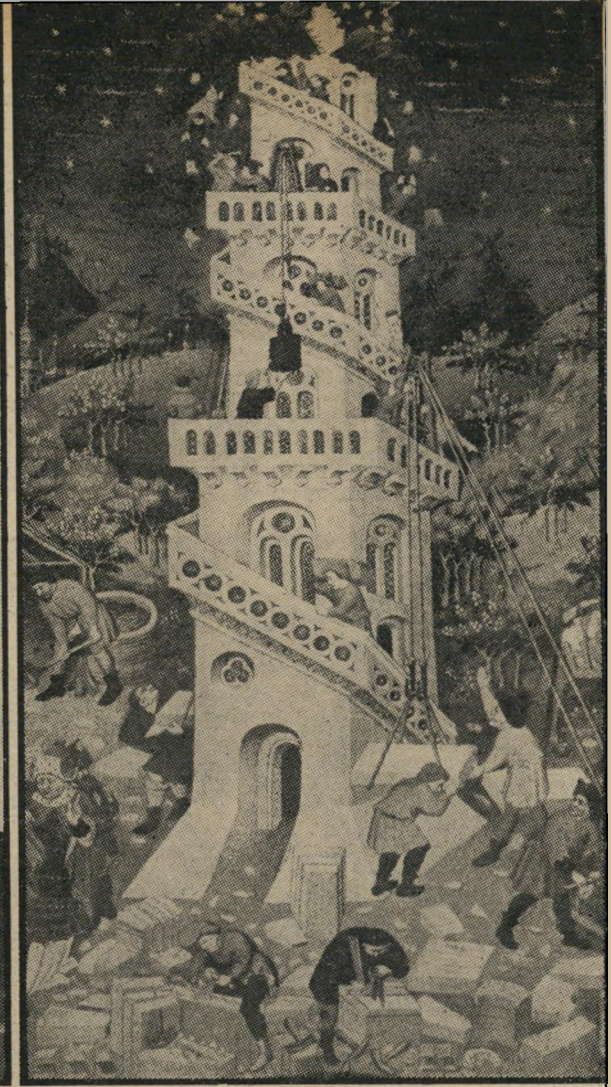
אך הצליחו הערבים להדגיש את הנוף וקעטר אותו, בעוד שאנחנו שוכרים את הנוף ומסתירים אותו!

אחרי המלחמה, תוך זמן קצר ביותר, הושחתה חזית העיר משני עברי הכביש הראשי, המוביל לירושלים. המיגדל המרובע, שמקורו בתקופת הצלבנים והממלוכים, הוסתר, במקומו באו שיכונים שיגרתיים. איש לא יכיר ברמלה של היום את העיר המופיעה בציור.

כפי שצויר עליידי תייר אנגלי לפני כ-150 שנה, רמלה היתה במשך תקופת-מה עיר-הבירה של הארץ, כמרכז המינהל התורכי, ושמרה על אופייה הארכטקטורי עד למלחמת העצמאות.

הנוף של רמלה

התוצאה
ארכיטקטורה ישראלית לתיפארת:
בניין העירייה בתל-אביב, העתק
חסר-השראה של אלפי בניינים דומים, נעדר כל ייחוד או
עניין. ה"מודרניזם" משמש כאן תירוץ לעקרונות גמורה.

כשאני קם בבוקר ורואה מבעד לחלון את גגות תל-
אביב (יש לי מזל, איני רואה את חלונות דירתו של
השכן!) אני מתדכא. אני רואה כיצור, קילומטרים על
גבי קילומטרים של כיצור — גגות מוזנחים ומלוכלכים
(שכל אחד מהם יכול היה להיות גינת-נוי, עם כורסות
ושימשיות, להנאת כל דרי הבית!).

אנחנו קמים בבוקר, ורואים בתים מכוערים. בדרכנו
לעבודה אנו עוברים ברחובות מלוכלכים ומוזנחים. (מה
יכולה העירייה לעשות? להצמיד פועל-נקיון לכל תושב?)
בערב, באולם-הקולנוע, מצטברת סביבנו הטינופת, לקול
תרועות הבריונים. (מה יעשו הסדרנים? אם יעירו הערה,
יקבלו מכות, שום מיטרה לא תגן עליהם.)

**אין האזנה רואה מראה יפה אחד במשך
כד חיים, אלא אם כן הוא רואה במלוויו את
הנוף היפה של הוואי או תעוזים של "המלך
אך" עד רקע כיכר דונדוניה מטופחת.**

הישראלי שיש לו כמיהה ליופי, המתגעגע לסביבה
נאה, משקיע את מאווי אלה בעיצוב פני דירתו. בבית
המשתף המכוער, בעל הכניסה המלוכלכת וחדרי-המדרי-
גות המזוהים, ברחוב המזוהים, אתה מוצא לעיתים קרובות
דירה מטופחת, ובה חפצי-נוי שנאספו באהבה.

זוהי תופעה שכדאי להרחיק בה. יש כאן
התרכבות כרשות הפרט, פניית עורף לרשות
הציבור. זוהי התפרקות של הציבור, העבודה
להוביל כרבות חיים להתפרקות העם.

אינסטינקטים בריאים

אומנם, לאחרונה אנחנו למדים כי האדם הוא
חיה מרחבית ("טריטוריאלי"). כמו חיות רבות
אחרות, הוא שייך למרחב שלו, מן עליו, מוצא בו את
כוחו ואושרו. בדירתו, במכוניתו, הוא האדון, הגיבור,
המלך.

**אך בחברה תקינה, הרגשת הבעלות המר-
חבית משתרעת גם על רשות הציבור. הצי-
בור כולו הוא בעל הטרטוריה המשותפת, מן
עליה ומטפח אותה.**

לגבינו זה נכון מאד במישור הלאומי. הוכחנו שוב
ושוב שכל האינסטינקטים הקולקטיביים פועלים כהל-
כה, כאשר אויבי מאיים על הטריטוריה הלאומית שלנו.
כולנו מוכנים למות למענה, בלי בעיות.

אבל אין לציבור הישראלי יחס כזה לטריטוריה שלו.
כאשר נוגע הדבר לחיי יום-יום, לשמירת אופייה ויופיה,
לעיצוב החיים בה, אנחנו מאבדים את הנוף וטובעים
בטינופת.

**איכות המוות היא אצלנו ברמה גבוהה.
איכות החיים יורדת, יורדת, יורדת.**

במציאות
המיגדל של יפו, פרי התקופה
התורכית, אינו מצטיין ביופי מיוחד,
חד, כמו שער דמשק בירושלים, אך מתאים בדיוק למקום.
המיגדל הושחת על-ידי חלונות ציבעוניים ותאורת קישש.

חיים, ומבעד לחלון נזרקות לכל עבר קליפות של תפוזים
ובננות.
**אתה רואה את הזוחמה סביבה, ואתה
רוצה לצעוק. אבל לפתע אתה חש שזה מגי-
ך. איך אתה יכול להטף ליופי ולנקיון בעיר
שכולה כיצור? אם בוני העיר לא כיבדו ולא
אהבו את הנוף, כיצד יכבדו ויאהבו כנייהם
את העיר?**

אנחנו מתרגזים עד להשחית למראה המטיילים הר-
מצויים ליד הסחנה, או בחוף מיכמורת, המפורים סביבם
קופסות-שימורים ושקיות-פלאסטיק. אנחנו מתמלאים חיר-
מת-רצח למראה גרוטאות המכוניות, המתנוססות בפנינו
הנוי של הארץ. (אם תעלה מעפולה ולנצרת, באחד מ-
אתרי-התצפית המרהיבים ביותר, המשקיף על העמק
והכרמל, תתקל עינך בכית-קברות שלם של גרוטאות
אלה.)

**אבל בעצם, כמה אשמים המדכאים?
מדוע אסור לפזר ניירות או גרוטאות בנף,
כשמפורים בו שיכונים מכוערים עד זועפה? מי
ייתנם כרצינות לתעמולה-היופי של אזופי
הכיצור?**

אין הבדל עקרוני בין שר-השיכון, ההורס את נוף
חיינו, ובין שכנונו באולם הקולנוע, המפור סביבו קליפות
של גרעינים. אלא שאת הקליפות אפשר לטאטא לפני
ההצגה הבאה. מי יטאטא אחרי שר-השיכון?
אין הבדל בין שר-הפנים, הסובל את כיסוי הארץ
בגרוטאות, ובין הסדרן, העוצם את עינו למראה קבוצת-
הפיתוחים המגלגלת בקבוקים ריקים באולם. לא רוצים
צרות.

רצח חדות-החיים

**אני מדבר כאן על אידיאלים מופשטים של יופי
ותרבות. אני מדבר על איכות חיינו, על חיינו היומי-
יומיים ממש.**

אינני אדם רומנטי במיוחד, או רגשני במיוחד, או
איסטיים במיוחד.
**אני פשוט מרגיש שגוזלים ממני משהו,
שאין לו תחליף.**

מזה קרוב לשבע שנים אני חי בשתי ערים. כמה
ימים בשבוע אני נמצא בירושלים, מתוך למקום-מגורי
בתל-אביב. אני יודע את ההבדל.
כשאני קם בבוקר, ורואה במבט אחד מבעד לחלון
את חומת העיר העתיקה, את כיפת הסלע, את הרהיזות,
את מיגור הדורמזיון, או את מיגדל ימ"א, אני חש
שמתמלאה בי אירו סוללה סמויה. סוללה המספקת לי
חדוות-חיים, כוח לעשות.

בדמיון
מיגדל זה מופיע בציור תנ"כי מיני
אטור, שצויר בצרפת ב-1423. הנוצ-
רים, כמו היהודים, יכלו לדמיין לעצמם את נוף הארץ
כיד דמיונם הטוב, מכיוון שעמולם לא ראוה.

(אולי צודק מי שאמר שהמילה "כיצור" אינה מתאימה
לשכונות החדשות של תל-אביב, מפני שגם כיצור יכול
להיות מעניין. תל-אביב היא, פשוט, חסרת צורה ועניין,
ואתה יכול לעבור במשך שעות בשיכוניה החדשים מבלי
שהעין העייפה תיאחו בדבר אחד שהוא מעניין.)
בדרכי לכרמיאל, בעוברי בבית-לחם ובבית-ג'א-
ללה, צצה במחיי המחשבה: הנה, בנוף הזה יכול
היה להיווצר התנ"ך, בנוף הזה יכלו להיוולד שיר השיר
רמ, הדימויים הנהדרים של הנביאים, התיאורים המופל-
אים של ספר איוב, האגדה של לידת ישוע — כל אותן
יצירות ספרותיות, שהטביעו את חותמן על עמים ללא-
ספור במשך עשרות דורות.

**מה יכול להיוולד בשיכון קיראן? איזו שיר
רה גדולה יכולה לקום ברמת-אביב? איזו
תחושה רתית יכולה להתנפש במפלצות של
איווק וולפסון? מה יאמר איפסע שמשכונת
רסקו א' תצא תורה, ודבר ה' משכונת
רסקו ב'?**

כל יצירה אסתטית גדולה מושרשת בחלקה נוף —
אפילו כשהיא מורדת נגד הקיים בנוף זה. מי שרוצה
את הנוף, אינו רוצה רק גיבעה או אגם. הוא ממית את
לשרה-עצמות של היצירה. הוא גורם ללוקמיה תרבותית.
**האם אך מיקרה הוא שמאז קום המדינה,
מאז ניתנו בירי המשחית כרים ממלכתיים
אדרייטועזמה, השתתקה כימעת כללי היצירה
התרבותית בארץ? שכימעת ולא נוצר אף
רומאן אחד, אף מחזה אחד, אף פרט אחד, אף
יצירת-מלוויה אחת, הראויים להיזכר בעוד
כמה שנים?**

איני מתיימר לדעת איך פועל המכניזם של היצירה
התרבותית. מדוע נוצרה בארץ הזאת בימי קדם, במשך
כמה דורות, יצירה בת-אלמוות? מדוע היתה בתקופה
מסוימת התפוצצות של גאונים בפירגנה, עיר שגודלה
נפל מזה של פתח-תקוה כיום? איני יודע.

**אבל אני בטוח כי דור הנדל ככיצור, הררי
אח סביבו כיצור כמשך 24 שעות כיממה, שעי-
נו כחו מרואות את עצם כיצורו של הכי-
עור, שאיבד את הכושר לראות את יופייה
היחיד-כמינו של ירושלים וארץ לנוכה הש'
חתתו — דור כזה לא ייצור יצירה אסתטית,
ואולי גם לא שום יצירה גדולה אחרת.**

שיכונים וקליפות בונה

**אתה הולך ברחובות עירך. לפניך הולכת אשה
מפורכס, נוגסת בעוגה וזורקת את העטיפה על
הארץ, בתנועה מובנת מאלה.
על פני עוברת מכונית מלאה בניי-עשירים מצוחצ-**

שבעה ימים ושבעה לילות שהתה במוסד לנעורות סוטות „צופיה” בלתי מוכר לישראל השבעה.

לפני שהוציאו מפיהן מילה לא־תרבותית כמו „זונה”.
הן הגיבו בהתפעלות ושמחה, כשאני יורמית כמוני, אמרתי בדאווין. אחרי שראו שאני עושה אב־עגילה בשערי בלילה, היה להן בכלל ברור שאני בחורה לעניין, ושאפשר לדבר בנוכחותי בחופשיות. רוב ימות השבוע הן מסתובבות במכי־נסיים קצרים וחולצה מיושנת, שמספק

גינים מעל מסך הטלוויזיה. הסלנג שלהן עשיר: כפרה שלי (פניית חיבה לגבר או אשה), בדאווין (כאילו, בהעמדת־פנים) כיסת אותי (הרביץ לי), דקר אותי (העליב אותי). את שפת היורמים הן מקבלות ב־ליגלוג מופגן — ובהערכה מוסוית. ברכה אוהבת מאוד לחזור על מילים של בית־מרקחת, כמו „כדומתני”, „כביכול”. בזמן מעשה, היא צוחקת: „אני אומרת

יאוש
יעל ואורה תופסות שעה של שלוה ויאווש, על הדשא שליד בית־הספר ב„צופיה”. כסיסת ציפורניים היא מהביטויים הרגועים למדי למתח, בין הבנות. גם ביטויים חריפים יותר לא חסרים. רשמית, צריכות הבנות ללמוד בבוקר, אך כשאין הן מסוגלות לכך, מסיבות אלו או אחרות, אין לוחצים עליהן.

הזדוהקות

להן המוסד. בגדים פרטיים אסורים, מלבד בזמן יציאה לחופשה. כל מחשוף עמוק, חצאית קצרצרה, או איפור מוגזם — זו־כיס להערות ביקורתיות.

נפט

על הגוף

כשחזרתי הביתה היה הבית סגור. קראתי לאמא שלי. אף אחד לא ענה. נכנסתי למחסן. תיכף ראיתי ש־

למדריכה: תגידי כדומתני, וכשהיא אר־מרת את זה, אני עונה לה: „כביכול”. אז היא חושבת שאני מלגלגת עליה. אבל זה לא נכון. ככה אני לומדת גמנה. החבר שלי כבר אמר לי, שאם לא אפסיק לדבר מילים כליכך יפוח. הוא יעזוב אותי.”

ביומים הראשונים שלי בצופיה, כשכבר היינו מיודדות, אבל עדיין היו גישושים משני הצדדים, הקפידו הבנות מאוד על לשון בנזכחותי. הן דיברו על „לקיים יחסי מין” ועל „אבריימין”. והיססו מאוד

עין לחופש צופיה
מבעד לחלון חדר־המלאכה שבמוסד, צופה נערה משוכנות „צופיה” אל הכביש העובר מאחורי הגדר המרוחקת. (מאחורי עמוד החשמל). כביש החוף המוליך אשדודת, עליו עוברת תנועה סואנת של משאיות וכלי־רכב אחרים, מסמל בעיני הקטינות הסגורות במוסד את העולם החופשי שמהעבר השני. המבטים מלאי עצבות וערגה.

טרה בעקבות תלונת ההורים. ילדות ש־הסתובבו בשולי עולם הפשע עד שעור בדת סוציאלית עירנית הבחינה בהן. אם עדיין לא עברו את גיל 17 — הן מגיי־עות לצופיה.

דרכן אל המוסד, המוגדר כ„מוסד חיי־נוכי סגור”, עוברת דרך אולמי בתי־המשפט. כאן ישוה שנתיים שלוש. להיות בצופיה זה לא כמו בבית־סוהר. זוהי ההזדמנות האחרונה שנותנת החברה ל־חלק פעוט מציבור גדול של נערות, שגורלן דומה לחזור לחיקה.

מאה יונית מנור

את השיעור הראשון בצופיה קי־בלתי כבר ביום הראשון לבואי למוסד. נושא השיעור: איך לברוח. המרצה היתה אורה, שגופה הקצר וה־גמיש מרקד כשהיא מדברת: „דבר ראשון והכי חשוב, זה שלא יר־גישו שאת מתכוננת לברוח. וגם שהבנות לא יידעו, כי הן מלשינות. מה אני עושה? לובשת את הבגדים הכי סמרטוטיים שלי, שהמדריכים יח־שבו: עם בגדים כאלה היא לא תעז ל־צאת החוצה”. מסתובבת בשטח, כאילו יש לי משהו נורא חשוב לעשות. כשאני רואה שאין אף מדרך בסביבה — אני נותנת ריצה, ועוצרת את המכונית הרא־שונה שעוברת בכביש.”

שיעור שני: בעיית ההקצבה המוג־בלת של סיגריות (10 ליום). הפיתרון: מברחים.

אין? בחזייה, בשרוולי החולצה, בתח־חונים.

„מה עם הבדיקה שעושים בכניסה?” אני שואלת.

„לא מפשיטים אותך כשאת חוזרת מ־ביקורי־בית”, מסבירות הבנות.

אפילו יין להרמת המורל הן מצלי־חות להשיג: „יש חברים שדואגים לנו”, קורצת לי לילי, וגומעת יין מהבקבוק שנשלף מארון הבגדים.

זונות צעירות. נערות שנעדרו מהבית תקופה ארוכה, ונמצאו עלידי המיש־

לצופיה הגעתי, לצופיה, דום, דום, דום. שלוש שנים קיבלתי. וכשנכנסתי לשער, דמעות זולגות לי מעיני. איפה הם הג'מעה? איפה הן הלאפות?

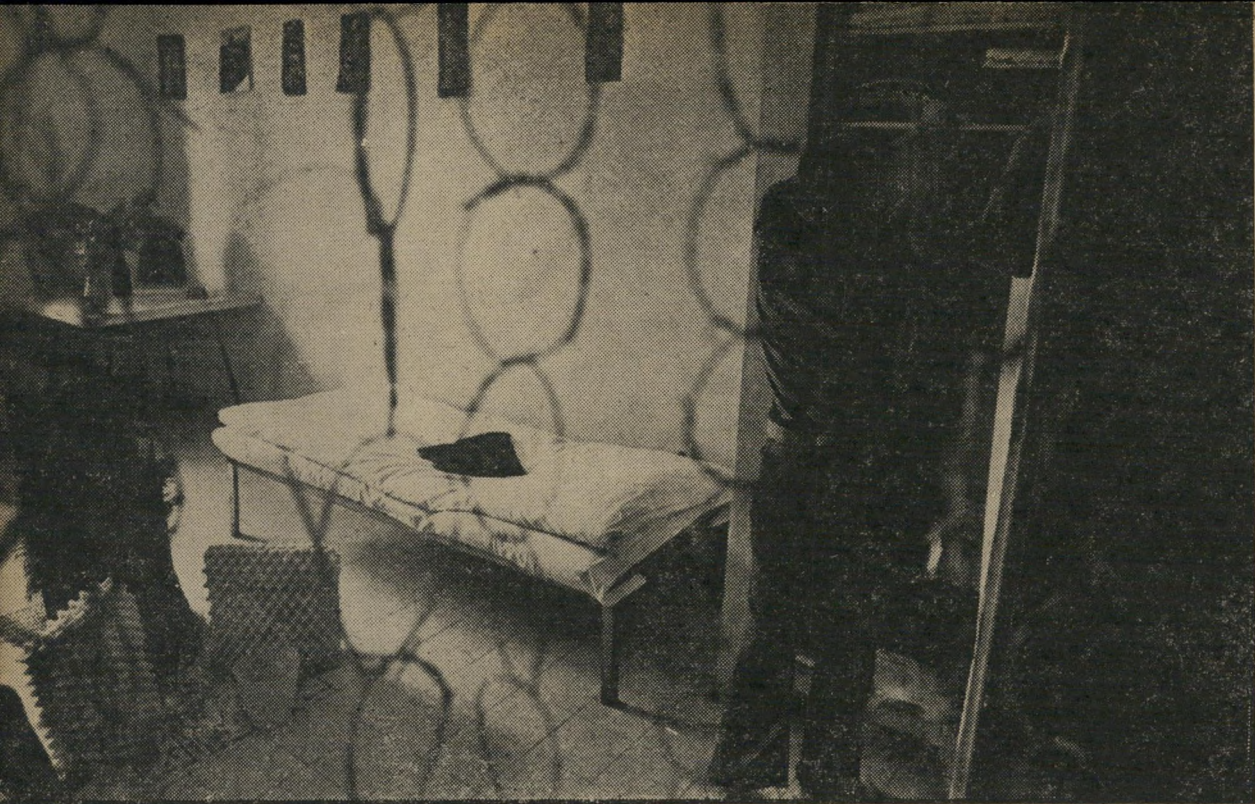
כך שרות הבנות של צופיה. כמו כל בנות גילן, הן מעריצות את סיימון טמפ־לר. הירושלמיות שביניהן מקבלות בקרי־אות־אהדה את הפנתרים השחורים המפ־

כתבת „העולם הזה” בעולם רחוק, זהו עולמן של -

הג'ריקן של הנפט איננו רצתי לשירותים. הדלת הייתה סגורה. התחלתי לצעוק: „אמא, אם את לא פותחת, אני חותכת לי את הידיים.”

„היא יצאה. כל הגוף שלה היה רטוב מנפט. הפנים שלה היו רטובות מדמעות. למה את עושה לי דברים כאלה? החרחלתי לצעוק עליה. והיא בכתה, אני לא יכולה להמשיך יותר בחיים האלה.” ככה עמדנו אחת על יד השניה. אני מחזיקה אותה וצועקת — והיא בוכה.

בקולה של לילי, תימניה עלית-מבט, בת 17, אין רמז לרחמים עצמיים, בשעה שהיא מספרת את סיפור חייה. שעות אחר-צהריים במוסד צופיה. מעל קירות החדר הקטן מציצים עלינו אליליזמר צב-עוניים. על המדפים ספרי-בלשים ורומנים של מועדון הספר הטוב. בחוץ מודחל לו עוד יום מאותם ימים ארוכים, איטיים, חד-גוניים. לקראת סיומו. מאחורי הגדר המקיפה את המוסד, קורץ הכביש הראשי המוביל לאשדוד. משם מגיעות ההבטחות לחופש, לבגדים יפים, ללילות ללא שינה ולבקרים רדומים. למכות ולמאבק קיום. פה בתוכו, הן מוגנות. פה אולי לא נותנים להן את כל האהבה, הטיפול ותש

חדר שאינו תא

חלונות נורמליים, שלוש מיטות, סדינים לבנים, שולחן קטן, ארון-בגדים, פרחים, תמונה — מסך קישוטי. בגדים פרטיים — אסור. תמונות, קישוטים. הטבעות בחזית קישוטי. שמספקת ההנהלה אינם אחידים.

מסודרת. כי השינוי הוא הרבה יותר מחיי צוני. ההזנחה האישית, יותר מחוסר תשור מת-לב, היא ביטוי לתדמית-עצמית גרועה, לחוסר הערכה-עצמית. אחת הבעיות הי עיקריות של הנערות העוזבות היא, שהן גדלו בהרגשה שאינן נאהבות, שאיש אינו זקוק להן.

אחר-צהריים אחד, פתחה אורה את סגור ליבה:

בכיתה ג' הייתי בורחת מבית הספר והולכת לגנוב מהבתים של השכנים. למורה הייתי ממציאה כל מיני תירוצים. ככה הייתי עושה תקופה ארוך כה. פעם הלכתי לגיסי, שהיא זונה. ישב נא אצלה. פתאום היא שואלת אותי: „אור, רח, את רוצה שוקולדה?” אמרתי: „כן.” הייתי קטנה, לא ידעתי שהתכוונה לחשיש. היא נתנה לי חתיכה. נשכתי את זה וירקתי תי בחזרה. כי זה היה מר.

האחים של גיסי אמרו לי לפורר את החתיכה, סידרו בקבוק ונתנו לי לעשן. לקחתי כמה שאכסות, והייתי זרוקה לגמרי. רח, אחד מהחבר'ה, שראה שאני מסטולית, רצה לשכב איתי. אבל גיסי לא נתנה לו. אמרה, שאני עוד קטנה. לא היה לי עוד 12 אז.

אחרי-כן היכרתי בחורים בני 16. יצאתי עם אחד איהו חודש, והוא פתח אותי. אבל אני לא הרגשתי שהוא עשה את זה. כשחזרתי הביתה וההורים שלי ראו את הכתמים, הם רצו לקחת אותי לרופא נשים. פחדתי נורא, אז ברחתי מהבית לשבוע. הייתי בחיפה, אצל החבר'ה של גיסי. ישנתי איתם, ושם גם התחלתי לעשן קבוע. ככה גם הפסקתי לגמרי את הלימודים.

„לכי לעבוד

בכביש”

לקחו אותי למוסד של ויצו בחיפה. ישבתי שם שבוע, התייאשתי וברחתי. ההורים החזירו אותי, אבל ברחתי עוד פעם. הייתי אז בת 13. באותו זמן היכרתי בחורים יותר מבוגרים, בני 20—22. הלכתי לגור איתם. היינו יושבים באותו חדר ומעשנים.

עד שאחד מהם אמר לי: „אני אוהב אותך. אנחנו צריכים להתחתן. תלכי לני-כוד בנות, גם אני אשיג כסף, ונקנה משהו.” לא רציתי. פחדתי. אבל הוא אמר שאין לי מה לפחד. שאעמוד איפה שכל הזונות עומדות, ואשיג קליינטים.

עשיתי את עצמי כאילו אני מסכימה. הישגתי באמת כמה קליינטים, אבל לקחתי את הכסף, ולא חזרתי לחדר. במקום זה נסעתי לתל-אביב, קניתי בגדים, צבעתי את השערות, וחזרתי לחיפה. הלכתי לחבר רח של גיסי, ויחד איתם היינו פורצי צימ דירות.

אחרי-כן עוד פעם ירדתי לזנות, והייתי מעשנת סמים. פעם אבא שלי מצא אותי (המשך בעמוד 26)

מתי-הלב שנפשו המורעבת דורשת. אבל לפחות מבטיחים להן שנתיים—שלוש. בהן תוכלנה להתבגר ללא דאגות קיום. בלי שינצלו אותן.

כשהן נושאות עימן מטען גדול כל-כך של חוסר-אמון באנשים בכלל, ובגברים בפרט — של חוסר הערכה עצמית — של יאוש ושל חוסר-תקווה — נקרעות הבנות של צופיה בין ערכיה של החברה שמתוכה נזרקו, לבין ערכיו של עולם הי פשע שלחונן הוטלו. הן מעלות בנוסד טלגיה זכרונות מן העבר, פוזלות באותו זמן אל המוסד המבטיח להן הגנה, המצי-היר שאיכפת לו מהן. הן מציצות אליו מבעד לחרכי התריס הסוגר על נפשן הפצור עה. בודקות, מעמידות לו מיכתנים, נר-תעות מהגילוי הקטן ביותר של חוסר הבנה או חוסר תשומת-לב מצידו של המדריך. ואז הן מאיימות: „אני אברה. אני אחזור לרחוב. אני אהיה זונה. אני אראה לכם.”

מתרפקות משתוללות,

לפעמים הן בורחות. לפעמים אלה הם איומי-סרק. אבל בעצם העימות, טמון הסיכוי.

במסגרת המוסד הסגור צריך הסיכוי הזה להגיע, במידת האפשר, לידי הגי-שמה כלשהי.

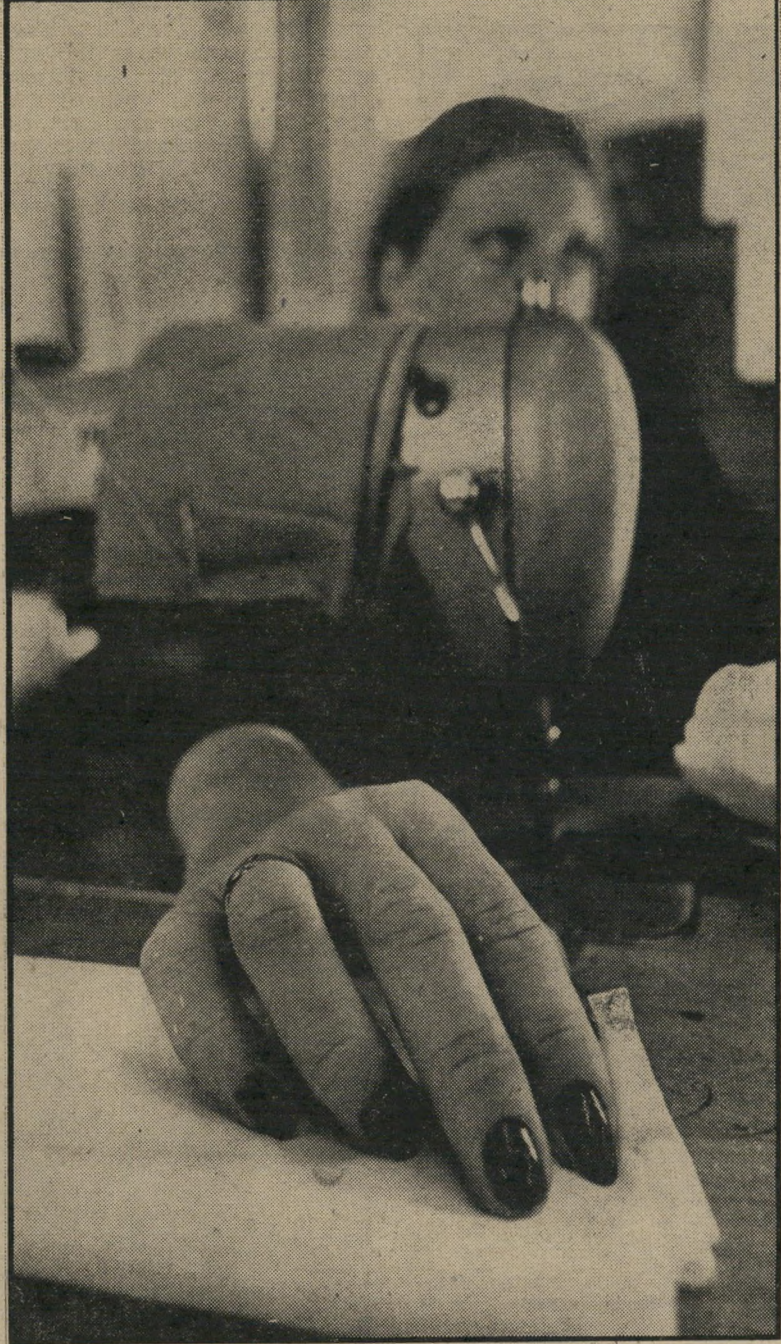
ימיהם שם אינם מבדרים. השינוי בהרי-גלי הלבוש, האוכל השמן, מיעוט הפעיר לות הגופנית, השיעמום המלווה בולילת ממתקים, עצם המעבר לחיים חסרי-דאגה — משנים לבלי-הכר את הופעתן החיצור-נית. תוך זמן קצר, הן מאבדות את המר-אה המפתה שנוהגים ליחס להן.

צריך לעקוב אחרי מצבי-הרוח שלהן, המשתנים במהירות מסחררת — לגלות את השקרים הקטנים, המיועדים ליצור להן תדמית של „גזעיות” — לשמוע את הסיפורים על החבר האוהב (בדרך-כלל זהו חבר דמיוני, או לכל היותר הסרסור שלהן, אומרים המדריכים) — לראות איר-תן משתוללות, רק כדי למשוך את תשור-מת-ליבה של העובדת הסוציאלית — לראות אותן מתרפקות על כל מדריך או מדריכה המודמנים בדרכם, בתקווה לזכות בליטוף של חיבה — צריך לראות כל זאת, כדי להבין את התהומות העמוקים של רעב-לאהבה, של חוסר-אמון ושל מרי-רות.

חשיש

בגיל 12

מה טבעי יותר לנערה בגיל זה מאשר להיות נקיה ומסודרת? אבל בצופיה רואים הישג בשינוי שחל בשרית, שהגיעה למוסד מוזנחת, מורעבת, מלוכלכת. עכשיו היא מקפידה על נקיון אישי ועל הופעה

הסבת מקצוע

בנסיון להעניק לבנות מקצוע שונה, מלבד ההוא, העתיק, שרבות מהן עוסקות בו, קיים ב„צופיה” בית-מלאכה לתפירה. ציפורניה המשוחרות בלכה של נערה זו אינן חריג במקום. למרות שרשמית אסור האפור, נוטים המדריכים להעלים עין, כל עוד אין החריגה צעקנית.

מייק בראנט גרם לקריזה לאומי

עובדי

רשרת הניירות וסטיהמשרה. שהקיפה את היכל הספורט שביד אליהו, בדרום תל-אביב, במוצאי-השבת האחרונה — יכלה להספיק לכל טקס לאומי או הפגנה מסעירה. אלא שהפעם, היה זה כוכב-הזמר הצרפתי, יליד חיפה, שהגיע ביום השישי האחרון לסידרת הופעות בישראל — מייק בראנט. לפחות הפעם היתה המשרה במקום

האליל

אליל-הזמר הצרפתי הנערץ, שאיש לא שם עליו כל עוד היה חיפאי, מצטחק בלשון משורבבת, בתשובה לשאלה, בעת מסיבת העיתונאים שהעניק בחדר האח"ם בנמל-התעופה לוד, כאשר הגיע ארצה ביום השישי האחרון אחרי-הצהריים. האליל הרגיש נינוח נוכח כל ההמולה שהצליחו להקים סביבו.

„מייקו“ זעק כאיש אחד המון המעריצים (למטה) כל חשוף החזה הופיע. אימת שהאליל

„אל תפגעו בחייל!“

המבקשים להרחיק מהבמה חייל החוגג את נצח

הנכון. לא היתה זאת אזהרת-שווא. בנות התישחרות, שמילאו את ההיכל, למרות המחר הגבוה של 20 ל"ל לברטים, הכריזו מעל גבי חולצותיהן: „אני אוהבת את מייק, בנוסף, הן צרחו, בכו, מרטו שערות, ומילאו את כל המצוות של עבודת האלילים של המאה העשרים.

ההתרגשות התחילה זמן רב לפני ש-האליל בהיר השיער ויפה-התואר עלה על הבמה. רק בקושי הצליחו השוטרים ל-שמור על הסדר. והם עוד לא ידעו שזאת רק הפתיחה.

ברגע שהאליל הופיע, לבוש חולצה פרחונית, שמבעד לכפתוריה הפתוחים הציץ חזה גברי, ומכנסיים כהים וצמודים מאוד מאוד, הפך היכל הספורט למעבדה אידיאלית למחקר בפסיכולוגיה.

„מייק, מייק, מייק!“ זעקו ההמונים. מייק החזיר להם חיוך של תודה. הן בנות קפצו מכיסאותיהן, מנספות בידהן

אחת שהצליחה במקום שרבים נכשלו. מעריצי אלמוניות ויחפתי-רגליים זו גילתה אינטימי ליגנציה מפתיעה, הצטיידה בורפרחים ענק, עלתה אל הבמה, ממש באמצע ההופעה.

הזוכה המאושרת

ההיסטוריה בתיאטרון עשרה מוכת-הלם נוכח זוהרו של האליל, בעת הופעתו, צורחת (צוחקת? בוכה? מייללת? מתפללת?) בהיסטוריה לעבר היקר מכל. ממדי ההיסטוריה שתקפו את בני-הנוער באולם, לא היו מביישים אף את אלביס פרסלי ואת קליף ריצ'ארד בימיהם הגדולים.

האלילים

ליגת המעופפים

מעופפים מסוג חדש ב"היכל-הספורט" ביד-אליהו שהיה בעבר איצטדיון הכדורסל: מעריצה שהצליחה לפלוש אל הבמה, מועפת על-ידי סדרן ושוטר אל מחוץ לאולם, כשהיא זועקת בייאוש — או אקסטאזה? מאחורי השוטר, מוסתר: האליל עצמו. למטה: מעריץ צעיר שהשליך נפשו מנגד, זוכה לטיפול דומה מידי כוחות החוק.

בקש מייק בראנט נערץ מחשורטרים, ונו, לאחר שהצליח להגיע אל קירבת המאור הגדול. הסצינה הדרמטית החלה (בתמונה למעלה) כאשר הסמ"ר האלמוני זינק אל הבמה בפריצה נועזת, מבעד למחסומי השוטרים, זכה מייד להגנתו מונפת הזרועות של מייק.

אפילו מייק נעלב קצת: „באתם לפה בשביל לשמוע אותי שר, אז למה אתם צורחים כל כך שאי-אפשר לשמוע את הקול שלי?“ קרא לעבר עדת המעריצים המשולהבת.

באמת שאלת חם. כאילו הוא לא ידע שהערה מסוג זה, רק תביא בעקבותיה גל נוסף של צריחות היסטוריות.

מה עוד, שכשרואים מתפתל על הבמה כמו שרק גוף כמו שלו יכול להתפתל. קשה להאמין, שהוא באמת סובל כל-כך מהרעש הגדול.

במיוחד כשהמדובר בישראל: במשך שנים, כשעוד היה חיפני גזעי, ניסה מייק לשכנע את הצברים הספקניים שיש בו משהו. אבל אין אליל בעירו, כידוע. מייק היה צריך לנדוד עד צרפת, כדי שיוכל לחזור — נערץ ואהוב.

גישות. יק התחיל לשיר. הבנות התחילו לבכות. „מה את בוכה?“ שאלה נערה אחת את חברתה. הרי בכלל לא מבינה את המילים. „יותר טוב פילו הסדרן כבר לא יכול להתאפק.“ יותר טוב לאוניברסיטה, במקום לצרוח פה.“ הטיף לה.

פשר היה להאמין לו. לא רק המדים הכתור מים של הסדרנים, אפילו צבע החאקי של מדי רים לא הצליח לעצור את הקהל המשולהב. ז ונערים זינקו מעל לגדר המקיפה את מושבי ים בתקווה להגיע אל האליל, לנגוע בו, לנשק להעריך אותו מקרוב. בל לא ינום ולא יישן שוטר ישראל. ל נערה שניסתה להתקרב לבמה, זכתה להיגרר דותיה, כשהיא בועטת בגלילה ומגפנסת בידיה מחאה, עד מחוץ לאולם.

מוגזמות, והפועל עסק רק בריצוף השביל המוביל מהרחוב עד לכניסה לבית התחתון. אלוף. כתב העולם הזה פנה לפונדק, שאל אותו: "האם נכון הדבר שפועל ערבי מהרצועה, המועסק על-ידי הממשלה הצבאית, עסק בתיקון השביל לבינתך?" "שק בתחתית", השיב האלוף במקוריות, וטרק את השופורת.

עיתונות

שכרה

של עקשנות

משה בדשי הוא עיתונאי קטן — ביי נתיים — אבל עקשן גדול. לפני כחודש ימים, יצא לכתבה מאוד לא מסוכנת — אודות התרחשויות בבית-הגנור בגבעתיים. כתבה הוא לא הוציא משם, אולם מכות הוא חטף (מכות לעיתונאי, העולם הזה 1806).

בדשי הצעיר (18) לא התרגש. השבוע, הוא חזר להמשך הכתבה. שוב, לא זכה להשלים אותה — כי שוב ספג מכות.

תעודה מזוייפת. את המכות בפעם הראשונה קיבל בדשי מגודל-השיער והי ממושקף, כפי שהתלונן במיטרת, מדי מנהל בית-הגנור, יוסף זוהר. כאשר הגיע למקום, ככתב השבועון באנגלית You ומרגנית, ביטאון צעירי ההסתדרות —

מושקף בדשי ומשליכו (משמאל) עקשן גדול, הקטן הזה

אסר עליו המנהל את הכניסה, קרע מידי את הניירות שבידו, והחטיף לו, כאשר הגי עו השוטרים למקום, האשים המנהל את בדשי כי תעודת-העיתונאי שבידו מזוייפת. המנהל הכחיש את האשמותיו של בדשי. השבוע, מכל מקום, החליט שלא להסתבר, כאשר המתמית הצעיר חזר והופיע בשטח — ועוד בלוויית צלם. במקום זוהר, הת ייצב בפרץ יהודה שאשא, מדרך המועדון. אזרחי. שאשא מילא את תפקידו על הצד הטוב ביותר — כאילו היה מנהל ממש. לאחר שהוזהר את בדשי וחברו, יוסף ארזי, שהצילום במקום אסור — התקדם לפעולה, תפס את בדשי, העיפו לעבר הכביש. ארזי נכנס לפעולה גם הוא — והנציח במצלמתו את הדרמה.

שאשא, שהבחין במעשה האסור של ציי לום פעולותיו, הועיק את המיטרת, האי שים את הכתב והצלם בהסגת גבול. במיטרת, הוזהר החוקר, קצין בשם אלפרד דואק, את בדשי, כי אם יעז להתי קרב שנית למועדון, יעצור אותו — ושיחרר אותו.

כשחברו ארזי עדיין עצור, נחפו בדשי לראש העירייה, ביקש את התערבותו. דיווח בדשי על השיחה עם ראש העירייה: "קובה קרייזמן הבטיח לי לשחרר את יוסי — בתנאי שאבטיח לו שלא לכתוב יותר על התקרית עם המדריך, ולא לספר עליה. סירבתי, ואז התחילו לחצים לפטר אותי ממערכת מרגנית."

דיווח ראש העירייה על השיחה: "לא הבטחתי לבדשי שום דבר, אמנם שוחחתי איתו, אך זה הכל. לא התייחסתי אליו ברצינות. מייד ראיתי מי הוא."

משפטו של כתבו הצבאי של מעריב, אלי לנדאו, והוא עלה לו 1500 ל"י.

גידגודיו של רובה. סיפורו של הרור בה הוא מרתק כשלעצמו. לנדאו, שהיה עם יחידת הצנחנים שהגיעה ראשונה אל הכותל המערבי ביום שחרורו, לא רצה להחמיץ את הלחימה בדרום. הכתב הצבאי, שהוא סרן צנחנים במילואים, חזר לתל אביב, מצא שם צוותות טלוויזיה זרים ואת צלם הלייף, כשהם מתים להגיע לזירת ההתרחשויות. הוא צירף את כולם למכונית אחת ויחד ירדו בדרך הרפתקת בעקבות האוגדה של ישראל טל, שפרצה לעבר תעלת סואץ.

הם הצליחו להגיע עם הכוח הראשון שהגיע אל תעלת סואץ, ליד הגשר המתקן פל של איסמעיליה. צלם הלייף, שרצה תמונה סמלית, ביקש מהחיילים לרדת למים. אבל הם סרבו. חזקה עליהם פקודתו של מפקדם, אלוף-מישנה שמואל גורודיש (ראה במדינה, צה"ל) שלא לרדת למים. כששמע זאת לנדאו, הודיע לקציני צה"ל במקום: "אתם חייבים להישמע לפקודה אבל אני לא!" היה זה אלי שירד ראשון למימי התעלה. הקצין הצעיר יוסי בן-חנן מסר לו את הקלצ'ניקוב שלו, אותו לקח שלל במהלך הקרבות.

אבל התמונה שהופיעה בסוף בשער הלייף היתה תמונתו של בן-חנן, שהפכה לסמל לנצחון צה"ל בחזית המצרית. ה"קלצ'ניקוב" שבידי בן-חנן ניתן ללנדאו כמזכרת לזכר הצילומים במי התעלה. **אתגר לרמטכ"ל.** זה היה הקלצ'ניקוב אותו מצאו חוקרי המטרה כשבאו לחפש בביתו של לנדאו בהרצליה בפרשת חומרי ההדברה הגנובים. יחד עמו מצאו גם רובה רוסי סמויטוב, שניתן ללנדאו מאוחר יותר על ידי קצין צה"ל בכיר, בעת שיחידה מצרית תקפה יחידה עמה שהה לנדאו ליד התעלה.

מובן שלנדאו החזיק את הרובים בביתו כמזכרת ללא רשיון. על כך הועמד לדין. התביעה עמדה לדרוש את האשמתו של לנדאו בסעיף של השגת כלי יריה בדרך עוון. אבל אז היה זה דווקא עתונאי של לנדאו, מעריב, שמירר לציין כי הנשק בביתו הושג בדרך גניבה. נראה שפרקי לטיי התביעה חשבו: אם מעריב כותב דבר כזה, ודאי ידוע להם משהו. הלכה התביעה וביקשה להרשיע את לנדאו, בנוסף על החזקת כלי יריה ללא רשיון, גם בהשגת כלי יריה בגניבה. הוא זוכה מסעיף האישום השני, כיון שחוקרי המטרה והתביעה לא יכלו להוכיח מניין השיג לנדאו את שני כלי הנשק שנמצאו בביתו: אם גנב אותם מצה"ל או קיבל אותם במשלוח ישרי מברית-המועצות? לנדאו עצמו, שלא רצה לסבך קצינים בצה"ל, העדיף שלא לספר בבית המשפט על מקור הנשק.

הוא הורשע בסעיף הטכני של החזקת כלי יריה ללא רשיון. השופטת עדנה שצקי קנסה אותו על כך בסכום של 1500 ל"י. אולם לפני גורדיהן התחולל בבית המשפט מחזה בלתי רגיל. היה זה כששני קצינים בכירים, האלוף ישראל טל ותתי אלוף אברהם טמיר, באו לבית-המשפט ביוזמתם כדי למסור עדות אופי חיובית על לנדאו, שלדעתם היה זכאי להחזיק בכלי הנשק שהיו בידו כמזכרת. השופטת התחשבה בדעתם. היא נתנה ללנדאו אורכה של שלושה חדשים להשיג אישור מהרמטכ"ל להחזיק כמזכרת את הקלצ'ניקוב ההיסטורי והמפורסם ביותר בעולם. השאלה היתה רק, אם הרמטכ"ל יענה לאתגר שהוצב לו על ידי השופטת?

השטחים

תת-אלוף

שק בתחת

הפועל הערבי מרצועת עזה עסק בשקי דנות בעבודתו, בחצר הווילה של תת-אלוף יצחק פונדק — הלא הוא מושלה הצבאי של הרצועה. לקראת השעה חמש, סיים ה"פועל את עבודתו, פנה לחזור לעזה. העסקתו של הפועל הערבי מהרצועה בביתו של המושל, ברחוב האלגנטי שב"צהלה, עוררה את תשומת-ליבם של וביי קורתם — של כמה שכנים. החלו ריגונים. שהיו במהרה לשמועות על "שיפוצים הנערכים בבית המושל על-ידי פועלי ה"מימשל הצבאי".

בדיקה מהירה גילתה שהשמועות היו

יוסי בן-חנן והקלצ'ניקוב הישראלי הראשון בתעלה

כרגון. לא היה זה רק מפני שנכנס למלחמה צרור ומצונן. לא היה צורך להרים קול. לאורך כל המלחמה לא היה ביחידתו אפילו מקרה אחד של הפרת משמעת.

אצל האויב — יותר במוח! לגור רודיש היתה תורת מלחמה משלו. אותה היה משנן השכם והערב לפיקודיו. כמה ציטטות לדוגמה מתורת המלחמה של גור רודיש:

● "בשעת קרב לעולם זכרו זאת: עד כמה שמצבכם רע — מצבו של האויב עוד יותר גרוע!"

● "הקפדה על המשמעת אין פירושה התנתקות היוזמה האישית. אבל יוזמה מחייבת הגדרה. איך אני מגדיר יוזמה? כל אחד צריך לדעת מה רוצה המפקד. אבל כשהוא נמצא במצב בו אינו יודע מה לעשות — הוא צריך לעשות הכל למען המטרה הכללית. אם אתה בספק — עשה תמיד יותר ממה שאמרו לך!"

● "אם אתה נתון בצרה — התקדם! אצל האויב הרבה יותר בטוח מאשר רחוק ממנו. השטח הבטוח ביותר הוא זה ש"מאחורי קווי האויב. זה לא רק נכון, אלא גם ניתן לביצוע."

במהלך ההדרכה ינסה גורודיש-גונן ליישם את תורת המלחמה שלו לגבי צה"ל. אבל הוא אינו רק איש מקצוע קר. הוא ידוע כאיש אמונה חם ולוהט. הידוע להלי היב את פיקודיו. אמר פעם גורודיש: "המישור המיסטי לא פחות חשוב לי מ"שאר המישורים. חשוב לי מאוד שעם ישראלי יחיה לעולם כשעמים אחרים כבר יהיו או לא יהיו."

גורודיש, שאחר המלחמה השתתף במבצע כראמה ומילא תפקיד בפיקוד צפון, השתלם מאז המלחמה באוניברסיטת תל אביב. תחילה במורחנות ואחר-כך בהיסטוריה.

מינויו במשר עמד ראשון לחילוף משרות בצמרת הפיקוד העליון של צה"ל.

תולדות

הקלצ'ניקוב

מתעלת סואץ

רובה הסער הרוסי קלצ'ניקוב המפורסם ביותר בעולם, הוא הקלצ'ניקוב שהופיע בחודש יוני 1967 על שער הלייף האמריקאי, כשהוא גישא בידי יוסי בן-חנן, חייל הישראלי הראשון שטבל במי תעלת סואץ כאשר הגיעו כוחות צה"ל לשם. השבוע, כמעט חמש שנים מאז צולמה אותה תמונה מוס איסמעיליה, חזר אותו קלצ'ניקוב להדרשות. הפעם הוא הופיע ב"תולדות

(המשך מעמוד 14) השבוע יצא שמואליק מאלמוניותו לגבי אורחי ישראל. כאשר מונה כראש מחלקת ההדרכה במטכ"ל, הוצג כאלוף שמואל גונן. אך לגבי צה"ל הוא יסאיר תמיד כפי שהיה בשמו הראשון שהפך גם לכינויו: גורודיש.

"אסור לוותר לחיילים!" אחת הסצינות הזכורות ביותר בחשופים בצריח היא שיחתו של גורודיש עם קצינת הלש"כ של האוגדה, ציפי, ערב מלחמת ששת הימים. לציפי היה חבר צנחן, דבר שפגע בגאווה של איש השריון הוותיק. "מה יש לצנחנים שאין לשריונאים?" שאל את ציפי.

שמואליק גורודיש (42), הוא רק אחד משבט הגורודישים המשרתים בצה"ל. עוד שניים מאחיו משרתים בשירות קבע. הוא עצמו, יליד וילנה שמשפחתו התיישבה בעיר העתיקה בירושלים, חבש עד גיל 16 ספסל של ישיבה. אבל כשפרצה מלחמת העצמאות התגייס ולחם בשורות החי"ש והפלמ"ח. הוא נפצע חמש פעמים. במבצע סיני היה כבר מפקד פלוגת טני קים, הראשונה שהגיעה לתעלת סואץ.

עוד לפני שהתפרסם כלוחם עשוי ללא חת, בזכות מלחמת ההבקעה של חטיבתו במלחמת ששת הימים, קנה לו שם כאחד הקצינים הקשוחים ביותר בצה"ל בתחום המשמעת. הוא היה דורש הקפדה מלאה על כללי המשמעת. הנהיג מערכת עונשים חסרי תקדים לעברייני תנועה ביחידתו. שורשי גישה מחמירה זו נעוצים במלחמת העצמאות הוא היה בן 18 וחצי, סמל במחלקת חי"ר שהופתעה תוך כדי התקפה על צומת רפיח. אותה צומת ש"הוא הבקיע אותה בששת הימים. המתי לקה נאלצה לסגת. תוך כדי נסיגה פקד שמואליק על שני חיילים לקחת עימם ארגז רימוניידי בדרך נסיגתם. הן סרבו לציית לפקודה. שמואליק לקח את ארגז הרימונים בעצמו.

מאז הגיע למסקנה כי משהו אינו כשיר רה בתחום המשמעת בצה"ל, "מתי יכול מסקר לשלוט בפיקודיו מבלי שיפחדו ממנו?" היה אומר, "כאשר הוא מקובל כמפקד, מקובל כבעל מקצוע ודואג לרווחתם של חייליו. החיילים מרוויחים מזה שיש קודם של משמעת. צריך לאהוב את החיילים, אבל אסור לוותר להם. אם אתה מוותר לפיקודיך, אתה עושה להם עוול!"

התיאוריה שלו הוכיחה את עצמה כשפקד על חטיבת השריון שלחמה ארבע יממות רצופות בשריון המצרי, ללא שינה. הוא לא היה צריך להרים את קולו אפילו פעם אחת. וזאת למרות שהיה מוכר לחייליו

הרב יהודה אליצור, מערד, שחש להצלת הקטינה שנפלה בידי הנוכלים, והסתכן בכך על לא עוול בכפו.

וחיים החלו לאמן אותה לקראת יעודה. בהתחלה, הם לקחו אותה למועדוני לילה ולקומות בידור אחרים, כדי שתכיר את חיי הלילה מקרוב. הרי אלה יהיו חייה. כסוכנת-חשאית.

אחרי שעברה את שלב האימון הראשוני, בישר לה אגוזי:

„כעת אנחנו עוברים לשלב הקשה. את מוכרחה להישבע שלא תגלי לאיש.“

אגוזי וידידו השביעו את הנערה. הברירה לה שאם תגלה מילה מכל העניין, יחסלו אותה שירותי הביטחון — שלא לדבר כבר על כל משפחתה.

הנערה נשבעה. עכשיו, הסבירו לה שני הנוכלים, היא תעבור את אימוניהם של: הם צריכים לבדוק עד כמה היא מסוגלת לסבול כאשר אונסים או מענים אותה.

בשלב זה, רצתה מאטה הארי מערד לצאת מכל העניין. היא לא רצתה להיכבד מבחינה מינית. אבל אגוזי הודיע לה כי כבר מאוחר. היא יודעת יותר מדי סודות של שירותי הביטחון. יש לה ברירה אחת: להמשיך — או למות.

תקווה, שבתור סוכנת חשאית לעתיד גילתה תמימות מפתיעה, החליטה לבחור בהיים. ההמשך היה עצוב:

תקווה וויינפלד. הרב פתח בפעולה מיידית. הוא חמק מהחנות, ניגש לדואר ושלה את התמונות לכתובתו שלו בערד. לאגוזי הבטיח, כי ישפיע על הנערה לשתף אותו פעולה.

כשאגוזי הרגיש בחסרונן של התמונות, הבין מה קרה. הוא החליט להשיגן בחזרה בכל מחיר.

למחרת, חיכה כבר, יחד עם וויינפלד, ליד ביתו של הרב. כשהרב יצא מהבית, קרבו אליו השניים:

„בא ניגש אליה מקום שקט. וניישב את כל העניין.“

השניים לקחו את הרב לבסיס הצבאי של הרס"ל. סגרו אותו בחדר, ודרשו את התמונות. בהתחלה, איימו עליו שיחסי לו אותו יחד עם הנערה, כי יש בידיו חומר השייך לשירות הביטחון. כשזה לא עזר, הבטיחו לו כי ישחררו אותו ואת הנערה — תמורת התמונות. הרב הכריז שהוא מסכים. הבטיח למסור את התמונות למחרת.

בינתיים, הגיעה המעטפה עם התמונות לביתו. אליצור לקח את התמונות — ישר למשרת ערד.

כאשר הופיע אגוזי, למחרת, בביתו של הרב אליצור כדי לקבל את התמונות —

כדי להיות מרגלת. הסכימה קטינה בת 17 לעבור מיבחני-מין. נפלה ברישתם של שני נוכלים

תליה תמימה בת 17, נאנסה על ידי שני גברים — וצולמה בשעת מעשה. צמד נוכלים נזרקו לבית-סוהר, לשנה וחצי. רב בישראל הואשם, על לא עוול בכפו, במעשה שפל — וכמעט שי נרצח, כתוספת. אדם נוסף יועמד כנראה בקרוב לדין באשמת נסיון לרצח. וכל המהומה הזאת, התחילה דווקא בטקסי חתונה המים.

החתונה הגורלית התקיימה בביתו של הרב יהודה אליצור, המפקח על הכשרות בבתי-המלון בערד. ביתו של הרב שימש כבית-הכנסת הספרדי בערד, ומשום כך ערך הרב את נישואי הוגו הצעיר, שביקש להתחתן אצלו, בביתו.

הצלם. באותה חתונה, היה בעל צלמניה מבאר-שבע בשם דויד אגוזי. אגוזי עסק

„הם שכבו איתי לסירוגין“, סיפרה. „כאשר חיים וויינפלד היה שוכב איתי, אגוזי היה מצלם אותנו. הם אמרו לי שאת התמונות הם צריכים להראות לממונים שלהם, כדי לקבוע את ההתאמה שלי למקצוע.“

השנים היו גם קושרים את הנערה למיטה באזיקים. לפני שביצעו בה את זממם, כדי לבחון את כוח הסבל שלה, כפי שהסבירו לה. וכמובן — כל שלב ושלב של האימון המתקדם, הנציח אגוזי במצלמתו.

הגיע הרגע שתקווה נשברה. היא סירבה להמשיך באימונים — מה גם שלא נראה להם סוף.

„אם את לא רוצה, אנחנו צריכים לסגל אותך“, אמר לה אגוזי בצער. „את יודעת

עצורו השוטרים. בדרך לתחנת המשטרה, ניסה אגוזי להיפטר מהבילה שהיתה בכיסו. השוטרים הרגישו בכך, אספו אותה.

היו אלה תמונות נוספות של מיסגלים — עם נערות אחרות.

בעקבות מעצרו של הצלם-האמן, נעצר גם הרס"ל-הדוגמן, והשניים הואשמו בשרי רה ארוכה של עבירות, כולל אונס. מאחר שאילצו את תקווה, בשלב מאוחר של הפרשה, לקיים יחסי-מין איתם תחת איור מים.

אלא שלא היה זה סוף הפרשה. אגוזי וידידו הטילו פצצה: הם האשימו את הרב אליצור, כי הוא זה שיוס את כל העניין, ואף מימן אותו.

סים בבאר-שבע, שניראו לו מתאימים, העלה בפניהם הצעה שהפכה פופולארית לאחרונה: להפוך לשכירי-חבר. המורת אלפיים ל"י, הציע לשניים לרצוח את הרב.

השניים הסכימו. וכך, אפשר היה לראות, בוקר אחד לפני כשבועיים, את מאיר מנדל, יהודי קטן וגון, בן 34, יושב בבית-קפה קטן במרכז באר-שבע. בחברת שני גברים חסונים וחתוכים צעירים: „הרב אליצור גומר את העבודה שלו בבתי-המלון בסביבות הצהריים“, הסביר לשלישייה. „אתם תחכו לו במכונית ליד פתח המלון. כשי ייצא, תציעי לו את טרמפ לערד. הוא יסכים, כי הוא רודף-שמלות. תסיעו אותו למקום מבודד, ותחסלו אותו.“

הקורבן היפהפיה הקטינה ש-האמינה לצמד הנוכלים, נעתרה לקיים איתם יחסי-מין, ולהצטלם תוך כדי מעשה — כדי לחת קבל כסוכנת-חשאית בשירותי-הביטחון.

מאטה-הארי מערד

אמנם במלאכתו בשקדנות, אותו ערב, אור לם בין צילום לצילום הצליח להבחין. בין קהל המסובין, בצעירה בלונדית יפה פייה. הוא עשה איתה היכרות.

„הוא הזמין אותי לצאת איתו“, סיפרה היפהפייה הבלונדית, תקווה בירנבוים. „הוא רמז לי שהוא עובד עם המשטרה ועם שירותי-הביטחון. אני האמנתי לו. כי ראיתי אותו לא פעם בחברת שוטרים ואנשי-צבא. עכשיו אני יודעת שלא קשה היה לו להתיידד עם השוטרים. חנות הצילום שלו נמצאת ממש ליד משטרת באר-שבע.“

„הוא הראה לי כל מיני תעודות. כאילו הוא בלש פרטי, ושהוא למד בכל מיני ארצות. בגלל זה חשבתי, שכל דבר שהוא אומר זה אמת.“

יום אחד הופיע דויד אגוזי בחברת ידיד. רבי-סמל בצה"ל.

„זהו חיים וויינפלד“, אמר אגוזי לתקווה. „הוא חבר שלי לעבודה. גם הוא איש-ביטחון.“

תקווה שמחה מאוד להכיר עוד איש-ביטחון. היא שמחה עוד יותר, כאשר הציע לה חיים לעבור אימונים מיוחדים.

הנודע להחילה.

„אני חושב שאת מתאימה להיות סוכנת שלנו“, אמר חיים. „אבל קודם את צריכה כמובן לעבור אימונים מיוחדים.“

התמימה מערד נפעמה מהתרגשות, ודויד

הרבה מדי.“

אבל הנערה הגיעה לקצה גבול הסבל שלה. היא החליטה להפסיק — אפילו במחיר חייה. השניים הודיעו לה לכתוב את צוואתה, כי יומה קרב. היא כתבה, בשלב זה, החליטה להפסיק את נדר הש תיקה. מאחר שבין כה גזור עליה למות בדמי-ימיה, החליטה לפנות לעזרה לרב אליצור, מר ותק של משפחתה.

תכתבי את צוואתך!

ך כה, קיבל יום אחד הרב טלפון מתקווה:

„אני זקוקה לעזרה. כבוד הרב, אנא, בוא מייד לחנות של הצלם אגוזי.“

הרב הגיע בהול לבאר-שבע, נכנס לחי נות. אגסי, וויינפלד ותקווה כבר חיכו לו.

„אנחנו משרות-הביטחון“, אמר חיים וויינפלד בחשיבות. „תקווה שיתפה איתנו פעולה בעבר — ועכשיו היא רוצה לצאת מכל העניין. אבל זה מאוחר.“

„תשאירו אותנו לבד לרגע“, ביקשה תקווה מאגוזי וויינפלד.

השניים הסכימו. אחרי היסוס מה וויינפלד חזר לבסיסו, ואגוזי נשאר להמתין בחוץ. תקווה לקחה את הרב לחדר האחורי של החנות, הצביעה על סל: „הסתכל מה יש בתוך הסל“, אמרה.

הרב אליצור הסתכל — וקיבל הלם. היו אלה צילומי היחסים המיניים של

לדבריהם. רצה אליצור לשאת לו את תקווה. כשזו סירבה לו, פנה אל אגוזי, הציע לו עשרת אלפים ל"י כדי שישכנע אותה. אגוזי גייס את חיים, ובעזרת ציר לומי האקשן של תקווה וחיים, ביקש לשכנע את תקווה להינשא לרב. אולם תקווה לא נכנעה לסחיטה, וכשהרב המ אוכזב שמע על שיטות-השיכנוע של המי תווח שלו, מיהר להסגיר אותו למשטרה, כדי להציל את עורו שלו.

על סמך סיפור זה של אגוזי וויינפלד, הועמד גם הרב למשפט. יחד איתם, נגד צמד הנוכלים — היו עדויותיהם של תקווה והרב. נגד הרב — היתה עדות תם של צמד הנוכלים. לעומת עדות זו, עמדה עדותה של תקווה, לפיה מעולם לא ביקש הרב לשאתה לאשה.

לאחר שנתיים של יסורי-נפש, נסתיים לאחרונה המשפט, שהתנהל בבית-המשפט המחוזי בבאר-שבע.

צמד הנוכלים נמצאו אשמים, נשלחו לשנה וחצי מאסר בפועל.

הרב אליצור יצא זכאי מכל אשמה. עדיין לא היה זה הסוף.

רק יצא הרב מאולם בית-המשפט — וכבר ריחפה על ראשו סכנה אחרת. גדולה יותר.

מה שקרה — לטענת המשטרה: אחי של אגוזי, יהודי בשם מאיר מנדל, החליט לנקום את נקמת השנה וחצי שנגזלה מחיי אחיו. הוא החליט שהאשם בכך הוא הרב, קבע את העונש המגיע לו — מוות — ויצא לבצע.

לא בשתי ידי. הוא איתר שני טיפיר

„אוקיי.“ אישר אחד הגברים. מנדל הוציא חמישה הרצלים מכיסו: „זה על חשבון. עוד 1,500. אחרי הביצוע.“

ברגע זה, צצו שוטרים מכל עבר, הקיפו את מאיר מנדל המופתע. תוך זמן קצר, התבררה לו האמת המרה: מיד לאחר שפנה בהצעתו המקורית לשני הבחורים, מיהרו הללו למשטרה, בתיאום איתה, תוכי ננה הפגשה הנוכחית, כשליתר ביטחון מצטרפת לשניים גם שוטרת בלבוש אורחי ובסיפור-כיסוי של שותפת לדבר עבירה. עד כאן — גרסת המשטרה.

תביעת דיבה

ע תה, יושב מאיר מנדל בת-המעצר של משטרת באר-שבע, צפוי להגשת אישום נגדו על נסיון לרצח. אגוזי וחיים יושבים בכלא, וימשיכו לשבת עוד עת ממושכת. מאטה הארי, כיום עלמתי לפה פייה בת 19, נזוהרת מעסקי הביטחון. היחידי שטרם נרגע מהפרשה, הוא הרב אליצור: „כאילו לא הספיק לי הסיטוט של המשי פט הממושך“, אמר השבוע, „נאלצתי לסל בול עוד מה שנכתב עלי בשבוע שעבר בעיתון מסויים, שפירסם כאילו אני הוא זה שגייסתי את אגוזי ויזמתי את העניין. מעולם לא חשבתי להתחנך עם הנערה. היא בחורה חופשייה, ואני רב מסורתי מאוד. נישואין בינינו לא ייתכנו כלל. עורר-הדין שלי, שמואל מנוף, שוקל עכ שיו הגשת תביעה על הוצאת-דיבה נגד העיתון.“

לך יד

לך לב!

שולח

ובחר

כתבת „העולם הזה“ השתתפה במיפגש של „היתקלות“ -

האופנה האמריקאית להכרת ה„אני“ הכובשת את הארץ

סים אליהם בשם זה. במיפגש כזה, מתרחשים דברים בלתי צפויים. משתתפים רבים חושפים עצמם במפתיע. בכנות נדירה, מבטאים דחפים ורגשות שאותם לא העזו לגלות בחברה הרגילה מעולם.

כדי לגלות מה מתרחש באנקאונטר של ברנש בחיפה, כתבתי לו, כלקוחה רגילה, על רצוני להשתתף.

בעלון שקיבלתי בתשובה, נאמר, בין היתר, כי החוכנית לשבת הקרובה תהיה „יום של העמקה אינטימית לתוך האני, ושל מודעות מוגברת לעולם סביב“. כן נאמר שם: „אסור להביא סמים, משקאות חריפים, וכלי נשק מכל סוג שהוא. ה-

ריה, פרצו בבכי. גם גברים. משום כך מסרתי, בהגיעי בשבת ה-4 אחרונה לדירה הגדולה ברחוב התשבי 4 בחיפה, לא את שמי, אלא את שם נעורי. את מקצועי מסרתי כמתורגמנית. לא רציתי לגרום לשום טרגדיות. רציתי רק לכסות סיפור.

זה מה שחשבת, בכל אופן, בהתחלה. כאשר יצאתי מאותה דירה, בסוף אותו יום, ידעתי שרכשתי הרבה יותר מסיפור. ידעתי שרכשתי חוויה נדירה: שהצלחתי לפרוץ את חומת המחסומים המקיפה את האדם המודרני, ליצור קשר נדיר עם בני אדם אחרים. אשם בכך מיכאל ברנש, סופר יהודי-

ליטס, רק החזיקו בי. הרגשתי כילדה קטנה. „לפתוח את העיניים ולהכיר את האחרים“, הורה הקול.

המבוכה הציפה אותי. פחדתי לגלות במי נתתי את אמוני. פחדתי את עיני, והתקשיתי לשאתן. מזמן לא הייתי כל כך נבוכה. הניגוד בין האנשים הזרים לי והמעמד האינטימי והם, היה מוזר.

נשמתי עמוקות, והרמתי מבטי. שלושה גברים ושתי נשים עמדו סביבי. הסתכלו בי בחום ואהבה. „זאת אשליה“, הבטחתי לעצמי. למה שאנשים זרים יסתכלו בי כך אהבה? אך לא יכולתי להשתחרר מ- ההרגשה: כולנו אהבנו במבטים, ללא אומר. ומה שהפתיע אותי ביותר: לוא

ה פקודה ניתנה בקול צלול וברור: „לקום. ולהתחיל להסתובב בעיניים עצומות“.

קמתי כשאר 18 הנוכחים בחדר. חוסר ביטחון הציף אותי. „כשהתחלתי לזוז ב- עיניים עצומות, „כשתחללו במישהו, תנסו להכיר אותו באמצעות הידיים“, הכריז הקול.

התחלתי לגשש נוכחי, די מודאגת. פת- אום תפסו אותי ידיים גבריות, קירבו אותי אל גוף זר. הידיים הורות ליטפו את ראשי ופני, עברו על גבי והצמידו אותי אל בעליהן. גבר מלא ובעל כרס קטנה. ניסיתי להרגיש טוב בין הזרועות הורות. לא הצלחתי. שלחתי יד ומיששתי את ה- פנים הגבריות. נתקלתי בזקן עבות. בעיני רוחי הצטיירה דמותו של אחד הנוכחים. שהציג עצמו. לפני כן, בשם דודיק. * הפריעה לי העובדה שידעתי מי הוא זה שמצמיד אותי אל גופו. נחלצתי מידי, והמשכתי לגשש באפילה. נתקלתי בדמות נשית. ידי הרגישה חוזה שני ומיד נסוגה. יד רכה, נשית.

מאת

אלה ברקת

ליטסה את פני — וגם היא נסוגה. המשכתי לגשש באפילה. ידיים ארוכות ורטובות ליטפו את שערי תי ופני. ידי שלי מיששו חולצת פלנל, כתפיים של בחר, פנים שאינן מכירות גילוח. שוב זיהיתי. בעיני רוחי ראיתי את הצעיר שבתבורה, יהודה, לא הרשיתי היצמדות והמשכתי הלאה. נתקלתי בגופות שכבר מצאו את בני-זוגם. פחדתי מגני עות זרות. ועם זאת, פחדתי שלא להתקל בדמות שתזרים בי בטחון. כסופו של דבר, נחתתי בין זרועות חז- קות סימפטיות. החזקנו ידיים. המגע נעם לי. בקושי התאפקתי לא לפתוח עיניים ולהציץ בפניו.

בן-זוג

מיסתורי

ב אותו רגע הכריז הקול: „כל מי שמצא בן-זוג, שיישאר איתו — ויחד תנסו למצוא זוג נוסף“.

בן-זוגי המיסתורי הוביל אותי בין גור פות צמודים. עד שנתקלנו בזוג שאיתו יצרנו קשר נגיעות שסיפק אותנו. שוב ליטפות. הכרת פנים גבריות ונשיות. בי- מגע ונישוח הססני. פתאום נעלם הפחד. סינה מקום לרגש חם, נעים. פני האשה היו רכים כפני תינוק. הפנים הגבריות נעמו מאלד למגע. „אפשר גם שישיות“, הכריז הקול.

זרועות מימין ומשמאל הקיפו אותי. הצמידו אותי. הרגשתי עכשיו ביטחון ו- שלחה. בדמיוני חזרתי אל תנועת-הגזע וריקוד ההורה. הגברים מכל צדדי לא

* שמות המשתתפים הוסרו, מלבד שמו של מיכאל ברנש.

המחיצות ביניהם. צילום זה, כאחרים בעמוד זה, הוא מתוך סרטון-הפירסומת של צבי רחמן לחברת „הסנה“, שסיסמתו: „רצונך להשתייך? הצטרף להסנה!“ במציאות זה שונה.

הכל מתחיל בשכיבה משותפת על הריצפה. המשתתפים ב- מיפגש מצויים לזרוק מעליהם כל מחשבה זרה, להשיל את

מעגל האהבה

עובר על הוראה זו יידרש לעזוב את המקום. וכך, ללא סמים, משקאות חריפים או נשק, התייצבתי בשבת האחרונה בדירה החיפאית. ציפיתי שלפחות חלק מהמשתתפים ייראו מסכנים או מתוסבכים. הם לא ניראו. כל האנשים בחדר הרישמו בהופעתם הנאה

אמ, יקא, שהקים בחיפה את המרכז לאדם ומלואו, כדוגמת גופים דומים בארצות-הברית. שם, נפוצים כבר המיסגשים ה- אלה, המהווים, בעיקרון, צורה של רישוי פסיכולוגי קבוצתי. זאת, למרות שהפסיד- כולוגים עצמם חלוקים בדעותיהם לגבי צורה זו או אחרת של מיפגשים אלה, ו- למרות שיוזמי החוגים עצמם אינם מתייחד-

הייתי בוחרת. בעיניים פקוחות, חמישה אנשים שאיתם הייתי רוצה להיות קרובה — הייתי בוחרת בדיוק חמישה כאלה. בפעם האחרונה שבה התגלתי עי- תונאית בפגישה של המעבדה ל- הכרת האני, כפי שקורא לה יוצרה, מיכאל ברנש — התחוללה טרגדיה: המיפגש כולו התנפץ לרסיסים. משתתפים קיבלו היסט-

והאינטליגנטיות. להוציא שני חיילים, הסתבר מאוחר יותר, היו כולם אקדמאים. לא היה עם אף מכוער, אף דמות מעוררת רחמים.

נמצאתי בחדר-מגורים ענקי. על הריצף פה מחצלות, מיזרונים, אוויר, כריות, מרסטריאו בפינה בקעה מוסיקה ון הודית, הישרתה הרגשת שלווה ונועם.

שבעה גברים, הצעיר בן 19, המבוגר בן 45, 11 נשים, גילן הממוצע בסביבות השלושים. ואנוכי הקטנה.

בהתחלה — הרבה שקט. קצת מבוכה. כל אחד שקוע בעצמו. עיניים קבועות בריצפה. היו גם עיניים שחקרו את ה"אחרים", חיפשו קשר עין, דיבורים לא היו. רק מילה פה, מילה שם.

לצידי ישיבה אסתר, כבת 40. "מה מקצועך?" שאלתי, בהיסוס מכוון. "שדכ"

ושבו ללא הרף, עד שהנשאל מממזה את כל התשובות שהוא דולה מעצמו, מסיר מעליו כל מלאכותיות ומסווה היצוני. כשהגיע תורו, שאלתי את אורי, אחד מ"השישה שלי":

"מי אתה?"

"לא יודע. באתי לכאן למצוא את עצמי."

"מי אתה?"

"אטום ואסאטי."

"מי אתה?"

"אדם שאיבד את הרגש."

"מי אתה?"

"אחד שמחפש קשר עם אחרים."

"מי אתה?"

"אחד שלא מרוצה מעצמו."

"מי אתה?"

"בהור טוב."

רת האיכפתיות כלפי המדגים. איך אדם מתגבר על בעיה שיש לו עם עצמו?

הוא מספר אותה לאחרים.

סיפר למשל הארכיטקט: "היה לי פעם חבר מילדות. לפני ארבע שנים ביקשתי ממנו ערבות על משכנתא. הוא סירב. מאז, נפסקה החברות."

"לפני שבוע הוא טילפן אלי. הזמין אותי אליו. למרות שימחתי שסוף סוף אפשר יהיה להשיב את החברות על כנה, הסתבר לי שאני עדיין שומר לו טינה. לא באתי אליו."

מיכאל ברנט ניגש אל הארכיטקט, שם לפניו כרית: "זה החבר שלך. תגיד לו את מה שאמרת לנו". הארכיטקט התחיל לחזור על הסיפור. אך עכשיו, הורגשה בקולו מבוכה.

בלי חוקים של צעדים, בלי מוסכמות. שיטה אחרת: חנות הקסמים. בה יכול האדם לקנות את מה שהוא מחפש. הפל. כמו אורי למשל:

"אני רוצה לקנות רגש בחנות שלך, יש לך?"

"רגש? איזה רגש? יש כל מיני רגשות אצלי בחנות. אתה צריך להסביר לי איזה אתה מחפש בדיוק?"

"אני לא יודע. כל מה שאני יודע, זה שפעם היה לי רגש. היום אין לי."

"אני מבין. אך בכל זאת עליך לדייק. יש לי כל מיני רגשות למכור. ויש הבדלים עצומים בין אחד לשני. רגש לאס או לאב, אינם כרגש לחברה או לאשה, למשל. כולם שונים."

"אני רוצה רגש לכולם!"

"אתה בטח לא יודע מה שאתה מדבר! אני לא יכול למכור לך רגש בשביל כולם. תראה, פעם בא אלי איש אחד לקנות רגש בשביל כולם. ביקש עשרות קילוגרמים. מכרתי לו. אתה יודע מה קרה לו? הוא יצא מהחנות שלי והלך לאוטובוס, התאהב בנהג ונישק אותו. התאהב באשה מכוערת שהתיישה לצידו באוטובוס. התיאהב בקבצן שראה ברחוב. בקיצור, לאן שהלך, היה מתאהב באנשים. כמעט התיפוצץ מרוב אהבה. אתה בטח לא רוצה רגש כזה, נכון?"

"לא. בטח שלא. אני רוצה רגש מווסת. שאני יכול לשלוט עליו."

כולם מלטפים

את אורי

האחרים ניסו לקנות כוח, חוסר-תלות, ביטחון. לא תמיד הצליחו. אם הקונה לא הצליח לדלות מתוך האני שלו את מה שהוא חיפש — קשה היה למכור למצוא בשבילו את הסחורה המתאימה. גולת הכותרת של האנקאונטר * היתה כשיניסו להעביר רגשות לאורי, שחיפש אחר הרגש.

אורי נשכב על הריצפה, וכולנו התחלנו מלטפים אותו. הפשטנו מעליו את החולצה והגופיה, אפילו את מכנסיו, הפשלנו, עד שהתגלו תחתוניו ורגליו. כל אחד מאיתנו ניסה להעביר, דרך ידיו, את כל הרגשות הקיימים בו. לאבר אחר בגופו של אורי. היבטתי בפניו. היוכו היה מרוצה, כשל ילד קטן.

גם בועז קיבל את אותו טיפול האהבה. תמרי, משראתה את היחס שקיבלו אורי ובוועז, פרצה לפתע בבכי. אלי חיבק אותה, העביר לה את הבנתו. גם היא רצתה לקבל את הטיפות. גם היא רצתה לקבל יחס.

אך היה כבר מאוחר מדי. היום נגמר. רבים החליפו כתובות ומספרי טלפון. אני רכשתי לי לפחות שלושה חברים חדשים שהקשר איתם ודאי יימשך. עם הסיום, נודע לי שחמישה מהמשתתפים במקום העליון את מקצועם, כמוני. ההבדל: הם היו פסיכולוגים, שבאו ללמוד את התופעה החדשה.

ריקי ודליה החיילת יצאו מחובקים. מיכאל ורינה נישקו את כולם. נפרדנו לשלום. איך שהוא, באיזשהו מקום בתור כ"ה הרגשתי שנוסף לי היום משהו. משהו חשוב מאוד.

* מיפגש או התנגשות.

קצת רגש
מבקש אחד המשתתפים: "כמה אתה קונה? חצי קילו?"

הקשיבו לרגליים!

שני הקשיבו לברך, מאחורי הברך, לאברי-המין — כך מצווה מנחה המיפגש, מיכאל ברנט. על המבקשים להכיר את האני

הפנימי שלהם. בתחילה, מקשיב כל משתתף לאבריו שלו. מאוחר יותר, עם גבור ההשתחררות ונפילת הסייגים החברתיים הכובלים, עשוי משתתף למצוא עצמו מקשיב לאבריו של אחר. בתמונה: השחקנית עדי קפלן מאזינה לרגל זרה.

במקום הכרית, התישבה עכשיו רינה, אשתו של מיכאל, וענתה בשמו של אותו חבר. התפתח דו-שיח, בו גדלה מבוכתו של הנוטר טינה גדלה — ולבסוף נמוגה. בסוף הניסוי האמין בוועז שעכשיו יהיה לו קל יותר להשלים עם החבר.

וסיפר ריקי: "היה לי חבר שגרנו יחד, והסתכסכנו על רקע כספי. זה מרגיז אותי עד היום שהוא לא החזיר לי את הכסף שהוא חייב לי."

הכרית הועברה אל ריקי. עתה, קרה דבר מעניין. ריקי חזר בסני הכרית על הדברים שאמר רגע קודם — ועתה לא נשמע בקולו כל כעס. כולנו צחקנו. היה ברור שהבחור הוא טובילב כל-כך, שאין הוא יכול להתרגז ברצינות. "נסה שוב, אבל בכעס!" צעקנו אליו.

הוא ניסה, אך הטון לא השתנה. לפתע, התנפל עליו מיכאל, התחיל איתו מכות. סוף סוף התרגז ריקי, החזיר מכות. הרי צחק היה בריא ומשוחרי: "או ככה! רק אם פוגעים כך פיסית אמה מתרגז!" השתחררה הרגשה, שריקי ידע עכשיו לתבוע את שלו.

רגש

בחנות

איך פורקים מתח?
שיטה אחת: נשכבים על הריצפה ורי מקשיבים למוסיקה של באך. מתחילים לנוע לפי הקצב. שוכבים בעיניים עצומות, וקמים בעיניים עצומות. מתנועעים בקצב, ומתחילים לרקוד. הכל בעיניים עצומות. מוצאים ברוג. רוקדים ויוצרים מעגל. מחליפים את המוסיקה למוסיקת פופ. משתוללים כילדים קטנים במעגל.

נעמה, סטודנטית חיפאית, שאלה את דודיק, שהציג עצמו כרופא שיניים. ורק בסוף היום התגלה כי הוא פסיכולוג בעצמו:

"מי אתה?"

"אחד שפחד להכיר את עצמו."

"מי אתה?"

"גבר שהוא ילד."

"מי אתה?"

"ילד שרוצה להיות גבר."

ודודיק שאל את אריקה, פסיכולוגית קלינית מחיפה, עוזרתו של מיכאל ברנט.

"מי את?"

"אשה."

"ממי את?"

"אמא."

"מי את?"

"מקסימה מצד אחד ומכוערת מצד שני."

ואילה, מורה מצפון הארץ, שאלה את ריקי המקסים, הלומד לתואר שני בכלכלה:

"מי אתה?"

"אחד עם חוסר מנוחה."

ועוד ועוד ועוד.

בתחילה, היה לי ספק בכנות התשובות. אחר, נוכחתי על בשרי, שבאווירה של המקום קשה לשקר. התשובות שנחתו אני לשואל אותי, באו מהלב. אולי בפעם הראשונה בחיי: "מי את?" "רומנטית וריגישה."

"מי את?"

"אחת ששמה על עצמה מסיכה, שלא ידעו כמה היא רומנטית וריגישה."

איך אדם מסביר את עצמו? בתנועות. הוא מתיישב באמצע החדר, ומנסה להדגים את הרגשתו בתנועה. האחרים מפרשים במילים. התוצאה: נוצר

גית, "חייכה. איך הגעת לזה?" היא ענתה בפשטות: "רציתי למצוא לעצמי בעל, והחלטתי שאולי כך אמצא לי את האיש הנכון". הכנות שלה הרשימה אותי.

הגבר, מצדי השני, הציג עצמו בשם בועז, ארכיטקט בעצמו. "למה באתם הנה?" שאלתי. "סקרנות. בדידות", ענה. התחלנו בהנחייתו של מיכאל ברנט, נשכבנו על הגב, עצמנו עיניים. רק קור לו, מחלק הוראות, נשמע בחדר: "תקשיבו בו לאצבעות הרגליים שלכם. תקשיבו לכף הרגל. תקשיבו לעקב. תקשיבו לקרסול. ליים. עכשיו תקשיבו לרגל עד הברך. מאחורי הברך. תקשיבו לאברי-המין. לי-אגן-הירכיים. לגב" — וכך הלאה. עד שגמר עם כל הגוף. ניסיתי להקשיב, אבל לא שמעתי כלום. לעומת זאת, התחלתי להרגיש כל אבר שהוכרו בשמו. ברגע שהמחשבה התרכזה באבר מסוים, אפשר היה להרגיש את המקום. אט אט, הציפה אותי הרגשה טובה. הרגשתי קלה כנוצה.

מי אתה?

ואתה? ואתה?

כך זה התחיל. זה נמשך בחיפוש בני-הזוג. בעיניים עצומות, כשקולו של ברנט מנצח על המלאכה. ונמשך בדברים נוספים. לאט לאט נסחפתי. שכחתי ש"הרגשתי" כעיתונאית. הפכתי רגישה מאוד. ילדותיות מאוד. ללא בושה מהרגישות ו-הילדותיות הרגילות שלי, אותן אני מנסה ככל אחד, להסתיר בחיי היומיום.

איך חושף אדם את עצמו? שיטה טובה אחת: "שאלה, מי אתה?" הנשאלת שוב

פסטיבאל הסרטים

קצת מזורז לשבת באולם המפואר של הקאזינו בקאן, בין המוני גויים שבאו לחגוג את הג הסרט הצרפתי, כשי ז'אן מורו, ז'אן קלוד בריאלי ועוד מאור רות מסוג זה מסובים בשולחן הקרוב, ול- האזין ל...אסתר עופרים השרה הו ציוניוני הדרן ומטיפה מוסר לאלה המעזים להת- נועע בזמן השירה והמפריעים לה להת- רכן. וכל זאת לאחר שאחותו של מנהל הפסטיבל לחשה לך באוזן כי ישראל היא ארץ נפלאה, ולעזאזל הפוליטיקה, רק חבל שיש בה דתיים שזורקים אבנים. זה מה שקרה לה במאה-שערים.

מצד אחד, אתה בבית, מצד שני, אתה באחד המקומות היקרים ביותר באירופה. הרי לכה תיסכול, ולמען האמת, לגבי מי שאוהב קולנוע, זה החלק המשני בתיסכול הגדול. כי מה שבאמת מבלבל את הדעת, יותר מן מסיבות והאורחים הנוצצים ומשיי- ריה של אסתר אופרים, הוא המבחר הע- צום של סרטים המציפים את העיר. אמי

מאת דן פיינר

שירה, "העונם הזה" לפסטיבל קאן.

גם בתחרות יש רק 18, אבל מי מס- תפק בכך? קאן הוא היריד הגדול ביותר של האמנות השביעית, ומה שמוצג מחוץ לתחרות הוא בדרך כלל מעניין וחדשני יותר מן התחרות עצמה.

למשל, רומא-פליני, אילו היו מכניסים סרט כזה לתחרות, היה זה כאילו העמידו את נבחרת ברזיל לשחק עם קבוצת ה- ליגה הלאומית שלנו בכדורגל. פליני היה ונשאר אמן המצליח להעלות על בד ה- קולנוע תמונות כל כך חיות ומלהיבות, עד שחוש הביקורת מאבד את עשתונותו ונו- תר פעור פה.

תצוגת אופנה

לנזירות

אפשר כמובן להימנות על אותם ה- חכמים הקובעים שסצינה זו ארוכה מדי, וסצינה אחרת קצרה מדי, אבל זה באמת לא חשוב. הסרט כולו הוא שיר אהבה של הבמאי לעיר שלו. הוא נע קדי- מה ואחורה בתוך הזמן. מן הימים בהם היה ילד, לתקופת בגרותו, במלחמת העיר- לם השניה, לימים אלה ממש, כשרחובות העיר מכוסים עדיין תמונות של המועמ- דים לבחירות. החוש הגרוטמסקי של פליני במקומו נשאר, וסצינות כמו ביקור בבית בושט או במיזויקול של תחילת שנות הארבעים הם חוויות יוצאות מן הכלל. מי שזוכר את סריגה המפורסמת מ"8 1/2"

מאקבת אחת מתמונות הזוועה בסרטו המאקברי של רומן פולנסקי, מאקבת. בתמונה נראית חלק מעדת המכשפות הזקנות והעירומות המאכלסות את הסרט. הסרט עצמו הוצג מחוץ לתחרות וזכה לביקורת קריאה ביותר.

עם החבריה שלי. הרג אותי ממכות, וקרא לי לפניהם זונה. נורא נעלבתי. אז כשהיינו באוטובוס, ברחתי דרך הדלת האחורית, וחזרתי לחיפה. אז תפסו אותי, והביאו אותי לצופיה לשנתיים וחצי.

בחוף היה לי טוב. היינו משתוללים. לא עשינו חשבון לאף אחד. ולא היה לי איכ- פת שאני עובדת בזנות.

עד כאן, סיפורה של אורה. איך מרגילים בחורה כמו אורה, שי- כל חייה אברו עליה ללא מסגרת יצי- בה, שאינה יודעת מהי סמכות — לציות? למשמעת? איך מכריחים נערה, שהורי- גלה לחייל-לילה מגיל 13, לקבל על-עצמה סדריו קבוע, המחייב אותה לקום מוק- דם בבוקר?

בצופיה עושים את זה בעזרת מערכת של עונשים ותגמולים. נערה חדשה, נערה שחורה מבריתה, או אחת, שפשוט הת- נגהה שלא כראוי — "יורדת" לביתן.

וזן בית-הכלא של המוסד. כאן היא סגורה, אינה יכולה לברוח. אפילו סי- גריות אינה מקבלת. שלא לדבר על חופ- שות.

במקביל, היא חייבת להשתתף כל ב- קר בשיעורים ובפעולות המתקיימות במור- עדון. לאט-לאט היא מתנערת מההלם ה- ראשוני, מפסיקה להשתולל, מתחילה להתרגל.

אחרי שהיא יוצאת מהביתן, היא מת- חילה להשתלב בחיי היומיום של המוסד. בשלב ראשון היא נכנסת לקבוצה א', אם היא בסדר, היא מתקדמת לקבוצה ב', וממנה לקבוצה ג' — קבוצת המצטיינות.

הכלים החינוכיים שלנו, אומר יעקב למדן, מנהל המוסד, "הם בית-הספר, שבו מתנהלים הלימודים בגישה אינדיבידואלית, ומסגרות מקצועיות אחרות, כמו ציור וזימ- רה. בשעות אחר-הצהריים יש פעולות הד- רכה במועדון. פעם בשבוע יש שיעור ספורט, דגני, ע, חקלאות."

הנערות המאכלסות את צופיה נמצאות בדרגות שונות של הידרדרות. בצד קטי- גות, שהזנות "היא כבר אצלן בדם", אפי- שר למצוא שם היום אפילו שתי בתולות. מעמד של בתולה בצופיה מקנה לנערה ייחוס מסוים, והנערות האחרות נהנו להזי- כיר את שמן בפני, כשנימה ברורה של גאווה מתגנבת לקולן. ואילו הבתולות ראו בעובדה זו הוכחה חותכת לכך שנעשה להן עוול, שאין הן מתאימות למוסד, שי- צריך להוציא אותן ממנו במהירות האסי- שרית — לפני ששאר הבנות יקלקלו אותן.

צוות העובדים מסכים איתן. שכן, אחת הבעיות העיקריות של המוסד היא העוב- דה, שהוא המוסד היחיד מסוגו בארץ. לעומת המיספר הרב, יחסית, של מוס- דות סגורים לנערים, לא הוקמו מוסדות מסוג זה לנערות.

וכך, כשנערות מדרגות שונות של הי- דרדרות נמצאות ביחד, משפיעות המנ- סות על התמזגות. הרפתקאותיהן של נע- רות ששקעו בחיי-זנות, סיפורים על סרסור- רים, וסתם ניבול-פה, הופכים עד מהרה לחלק טבעי מההווי של החדשות.

תוך זמן קצר, הן מצטרפות למירון אחרי תואר "הגזעיות".

אילוף

הסוררת

כשהן יושבות במועדון, בשעות אחר-הצהריים ומצב-הרוח טוב, הן חוזרות להיות ילדות קטנות, עליונות: "ילדות", מכריזה ציפורה, בעלת הפנים הילדותיות — הברדנית הידועה של צופיה, המשתקת עכשיו את תפקיד המנהל: "במס- גרת המוסד הזה יש לכן מערכת של חו- בות וזכויות — והן:

"לצאת לביקור?"
"זכות." עונות הבנות במקלה.
"לראות שלוויה?"
"זכות."
"לעשן?"
"זכות."
"לגשום?"
"זכות."
"לשמע למדריכים?"
"חובה."

פרץ צחוק עליו, סוחף. אבל בידור כזה מתרחש רק בשעת רצון. בשאר השעות, והן רבות וארוכות, אין הבנות מסוגלות לשכוח — למרות התנאים הנוחים, למרות היחס, למרות מאמצי הסגל — מאין הן באו, ולאן הן תחזרנה.

אין הן מסוגלות לשכוח, שהן זרקות.

(בשבוע הבא: **ללא תקווה, ללא סיכוי**)

חתום על עצומה נגד פשע רצח עם בוויטנאם - יושם קץ למעורבות האמריקנית!

אנו החתומים מטה מביעים מחאתנו נגד המעורבות האמריקנית בוויטנאם, נגד הפצצות האוויר הפראיות ופשע רצח-עם!

המעורבות הצבאית האמריקנית מונעת מעמי וויטנאם והודו-סין להחליט בעצמם על עתידם.

אנו מצטרפים לתביעה הנזעקת ברחבי העולם לסיים את המלחמה ע"י פינוי הצבא האמריקני מוויטנאם וביטול ההסגר הימי.

קץ המלחמה ישפר את סיכויי השלום בעולם כולו.

השם	כתובת
1.	
2.	
3.	
4.	

החלה החתמה המונית על העצומה. ביום חמישי 25.5.72 בשעה 7.00 בערב תיערך החתמה על העצומה בכיכר ריזני ג'ון, תל-אביב.

הועד המאוחד לסולידריות עם וויטנאם ת.ד. 4216 תל-אביב.

העצומה החתומה נא לשלוח לשגרירות ארה"ב ת"א, רח' הירקון 71, או לת.ד. 4216 ת"א.

Chrysler 160-180

ידע אמריקני-עיצוב צרפתי

* מנוע 1639 סמ"ק

או 1810 סמ"ק

* תיבת הילוכים

אוטומאטית

* בלמי כוח-דיסק

* מושבים מתקפלים

* הידור פנימי רב

* אפשרות: החלפה, מימון, שכר-מכר.

מסירה מידית

בית קרייזלר-מכשירי תנועה בע"מ

תל-אביב: דרך פתח-תקוה 74, טל. 36115

חיפה: דרך העצמאות 104, טל. 524475

ואצל הסוכנים ברחבי הארץ

מכונית טובה מכית טוב

ההבדד ההחושב

כדמות המפלצתית ביותר של אשה, צריך לראות את היצאניות הענקיות המציעות את סחורתן הגלויה בפני הקליאנטים ב־סרט זה, כדי לתפוס באמת מה משמעות הגרוטסקה בקולנוע.

ואם לא די בכך, יש סצינה אחרת, המתרחשת כולה בדמיונה של נסיכת כנ"סיה מזדקנת. היא חולמת שכל אצולת הותיקן התכנסה בארמונה, לתצוגת אופ"נה... כנסייתית, בה מעלים לראווה דגמים חדשים של בגדי נזירות, לבוש קרדינלים עם מנורות ניאון זוהרות על הכובע והגב, ועוד המצאות מסוג זה. כמה שהוא אוהב את הדת... חבל שלא הכניס גם כמה מודלים מבני־ברק.

אלא שמפה לאוזן, התפשטה כאן שמור עה. מספרים כי הסרט הגיע לפסטיבל,

שונים בעולם, כלומר אינו חדש די פור צורך. הסיבה הבלתי רשמית, זו של פולנסקי היא שקולומביה, החברה המפיצה את הסרט, פחדה שלא יזכה בפרס ויה יזיק לפרסום. אני חושב שזו שטות מוחלטת. בכלל, פולנסקי מרוצה מאוד מעבודתו ומעצמו. "מדוע בחרתי בשקספיר? מדוע אכלתי בבוקר אשכולית? שיטת התחקש לי באותו זמן וזהו. למה דווקא "מאקבת"? משום שזהו המחזה השקספירי שלדעתי לא מיצה עד הסוף על הבר. אפילו הגירסה המפורסמת של קורוסאוה החטיאה את המטרה."

המטרה, למי שטרם ירד לדעתו של פולנסקי, היא כמובן לעשות סרט אימים, מחזה בלהות מלא סממני בארוק, כרגיל בסרטי. ומאקבת מספק חומר יוצא מן הכלל לכך. מכשפות מבחילות ומכוערות יותר מאלה שמצא פולנסקי קשה לתאר, והוא אפילו מפשיט אותן, כדי להבטיח שאיש לא יישאר רגוע במקומו. "דווקא נשים כאלה הרבה יותר קל לשכנע שיתפשו מאשר נערות צעירות" הוא מציין בשלווה גמורה. הוא משקה את מאקבת מרקחת מפלצתית המסמרת את שיער ה־צופים, אבל "לאמיתו של דבר זה אינו אלא מרק ירקות מקופסה."

ראשים נערפים במחי יד, ילדים מבוחרים בקבלנות, דם ניגר כמים, והשווער המפורסם מטיל מימיו שעה שהוא משמיע מונולוג של ניבולי פה. בקיצור פולנסקי בשיאו. אבל איפה שקספיר? אפילו אותה גירסה צולעת שנעשתה כמעט כלאחר יד על ידי אורסון וולס, העבירה יותר צמר־מורת מכל מחזות הראווה הללו. אולי משום כך אין הסרט בתחרות? לא משנה, לראותו, זו חובה.

לעומת הצגות פאר אלה, יש סרטים שי אינם נכללים בתחרות, פשוט משום שהם יותר מדי יוצאי דופן מכדי להתמודד עם מוצרים מסחריים קונבנציונליים. לכן קוב־צו בשבוע הביקורת או בשבועיים של איגוד הבמאים הצרפתיים. ואם לא כל מה שמוצג שם מעורר התפעלות, זה בודאי מעניק מושג כללי על מה שנעשה היום בקולנוע המתקדם בעולם. שבארץ אין כל זכר ממנו.

למשל, כל יורשיו הרוחניים של ז'אן לוק גודאר. כבר נאמר שכל הפסטיבל הזה עומד תחת סימן הפוליטיקה, ואין סרט המעז להתעלם ממנה לחלוטין. אולם יור־שיו של גודאר עושים את העניין לפולחן, לעתים בצורה מרתקת, לעתים בצורה משה עממת, ועל פי רוב בסגנון הדורש הרבה סבלנות והתמצאות מצד הקהל.

אמנותי,

אבל משעמם

כ־ה, האחים פאולו וויטוריו טאוויאני האיטלקיים. סרטם למיכאל הקדוש היה תרנוגל, שהוא שמו של שיר לילדים איטלקי, רחוק מאוד מלהיות סרט לילדים. זהו תיאור מתומצת של מהפכת הנשלה לכלא וחיובי לשמור על שפיותו במשך 10 שנות מאסר בתא בודד. כשהוא נפגש לאחר מכן, בפעם הראשונה, עם מהפכנים צעירים ממנו, מסתבר לו שכל האידיאלים שנלחם עבורם, וכל השיטות שהאמין בהם, עבר עליהן הכלח. הצעירים מתבוננים בו כבדינואור מתקופת האבן, שאין לו עוד שימוש ולבסוף הוא מתאבד. מי שמסוגל לעמוד בסגנון הטלגרפי המקוטע של הסרט, ובדיאלקטיקה צרופה שאינה נעזרת אלא בעלילה מרומוזת, יכול בהחלט ליהנות. מעניין שהכסף לסרט סופק על ידי הטלוויזיה האיטלקית, למרות שה־ממשלה שם אינה שמאלנית כלל וכלל.

הפראים

אשה פוטלי, ה־שחקנית היהודית שהיא זמרת במקצועה, חופיפה כנערת הג'ונגל בסרט האמריקאי "הפראים" המת־יימר להציג את גלגולי האנושות מתקופת האבן ועד ימינו, בעזרת מנות מין ועידום.

קצר ב־15 דקות מכפי שהוצג ברומא. ר־אמנם שני קטעים, בהם צריכים היו מאס־טרויאני ואלברטו סורדי לגלם את עצמם, נעלמו ואינם. מדוע? אין איש יודע. פלוני צריך היה להגיע לקאן כדי להציג את סרטו אבל ברגע האחרון, חלה ונשאר ברומא. מחלה דיפלומטית אולי?

ומדוע "מאקבת" של פולנסקי אינו בתחרות? ובכן, הסיבה הרשמית היא שהסרט מוצג כבר כמה חודשים במקומות

HAIL!

He was only President of the United States.
But he planned to work his way up.

A Hail Company Production Original story and screenplay by Larry Spiegel and Phil Dusenberry Directed by Fred Levinson

"חי!"

מודעת פירסומת לסרטו של פרד לוינסון האמריקאי "חי!" המציג את נשיא ארצות־הברית כמטורף צמא־דם. המודעה מצחיקה יותר מתחת לדמותו של הנשיא־הנשר נאמר במודעה: "הוא היה רק נשיא ארצות־הברית, אבל הוא תיכנן לפלס את דרכו למעלה!"

אר את כל גלגולי האנושות, מתקופת הא־בן הקדומה והאדם הפרמיטיבי, דרך דור רות ההשכלה והקדמה, אל הניוון והחזרה הסופית לתקופת האבן. הבמאי הוא גיימס אייבורן, בריטי יליד הודו הנחשב בדרך כלל לאיש מוכשר מאוד והצלם הוא ואלטר (טום ג'ונס) לאסאלי. אבל המשימת שהם נטלו על עצמם היא כל כך מתנשאת ויהיה, עד שרק לעתים רחוקות הם באמת יוצרים קשר עם הצופה.

אותה טלוויזיה מימנה סרט נוסף באותו כיוון, עוד יותר מורכב ויבש מקודמו. הבמאי הפעם היה דווקא הונגרי, מיקלוש יאנסקו, (סרט משלו מייצג את הונגריה בתחרות) ושם סרטו הטכניקה והפולחן רומז ישירות למה הכוונה. במשך כשעה ומחצה, מדובר שאטילה מלך ההונגים, כ־סמל המהפיכה, ויאנסקו מתאר את הטכ־ניקה והפולחן המתלווים למהפיכה האמרי־תית, בערך באותה צבעוניות וחיות כמו כהן ונביא של אחדיהעם. אותו מזכיר הסרט מאוד. באמת קשה לעיכול, אבל יאנסקו זכה בפרס הבמאים.

הנשיא

כמטורף רצחני

אמריקנים הביאו עמם בין היתר כמה סאטירות פוליטיות פראיות. נגד המשטר, המוגזמות עד כדי כך שהן מחר־טיאות את מטרותן. במאי סרטי פרסומת בשם פרד לוינסון, עשה סרט המכונה "חי" בו מתואר נשיא ארצות־הברית כמטורף רצחני ואווילי, הנואם בתחתונים הספדים לקרבנותיו, מורה על רצח צעירים בתאווה, וקורא מאמרים לשבחו בקול רם בבית שימוש ציבורי.

סגניו הם כולם מטורפים כמוהו. מוסר ההשכל של הסרט, צריך ללמד שאין תקווה בכל הזקנים. את כולם צריך לשלוח לבית משוגעים. הבמאי כנראה משוכנע בכך, אבל הסרט לא יעזור לו למצוא שותפים לאמונה.

האמריקאים הביאו עמם גם דרמה המ־בוססת על מקרה שהיה משפטים של התשעה מקאטונסויל המשחזר את משפטו של הר־כומר דניאל ברינג וכמה מאוהדיו אשר פרצו ללשכת גיוס ושרפו שם את המס־מכים כאות מחאה נגד מלחמת וייט־נאם. על הבימה היה המשפט להחליט באמריקה, ויתכן מאוד שיהיה להחליט גם בארץ.

הדבר היומרגי ביותר שהגיע מאמריקה לקאן הוא יצירה סמלית בשם הפראים המתמירת, לא פחות ולא יותר, מאשר לת־

דגדגן בגודל

3 מטר

מה עיד היה בקאן? כמובן, איך אפשר להתעלם מהם?! הסרטים הי־פורנוגרפיים! רשמית, הם אסורים בצר־פת, אבל ביריד מותר הכל. ומה שהוצג כאן, כולל את כל המינים: פורנו, "ר־ר", כלומר כזה בו רואים זיווגים, אבל לא אברי מין, ופורנו, "קשה", שיכול לשמש עזר לכל גינקולוג ראוי לשמו, ובו ניתן להשקיף בדגדגן של אשה בגודל 3 מטר של הבד.

לכאורה זה נורא מסקרן. הסרט הראשון עוד נסבל, משום החידוש. השני מעצבן והשלישי כבר מוציא מן הכלים. קודם כל, כולם מציינים בעלילות דביליות, ומה שגורא עוד יותר שהדביליות מתממרת להיות אפילו בעלת משמעות סוציאלית. אלא מה, שבסרטים כאלה, כמו בכל האחרים שאינם מן המומחים הגדולים ובעלי ההשראה העשירה בשטח זה?

בסרטים אלה מסתמן עידן חדש. מצ־למת הקולנוע היא היום בתחום ההשגה של כל אחד. יש משתמשים בה לבצע כסף, אבל אם נשוב לכל אותם הסרטים שמחזין לתחרות, גם כאשר הם איטיים, ומשעממים ומרגיזים בימורנותם, הם מצ־ביעים על דבר אחד משותף: יוצריהם החליטו שהגיע הזמן להפסיק עם "מסך הכסף המבדר", ולהתחיל עם "הבד החור־שב".

טלויזיע

28

מי שחושב שתל-אביב הולכת ומתק-
דמת לקראת ממלכת הפשע המאורגן גו-
סח בני-יוסף שיקאגו, טועה לחלוטין. ה-
עיר נמצאת עתה בעיצומו של תהליך
שיבה לאחר, לימים הטובים והקשוחים
של המערב הפרוע בארצות-הברית, ימים
בהם השופט שימש בהצלחה כזרוע מחו-
קת, שופטת ומבצעת.

שופט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב,
יוסף חריש, ראה כבר לא פעם את דויד
דהאן מתנוסס מאחורי דוכן הנאשמים.
הוא נשפט על ידו על פשיטות-רגל והוצ-
או נגדו צווים על עיקול רכוש.
והנה לאחר כל פשיטות הרגל הללו,
הבחין יום אחד השופט בדהאן כשהוא
נוהג במכונית פולקסוואגן ברחוב עליה
בתל-אביב. הרעיון של דהאן חסר-הגכ-
סים על גלגלים ומאחורי הגה לא נראה
לשופט, ובו במקום עקף את הפולקס-
וואגן, הורה לדהאן המופתע לנסוע אחריו
ונטל ממנו את מפתחות המכונית.

שופט זריז מדי. בכך קיווה השופט
כי הניח יד-חוקית על רכוש בלתי מוצהר
של פושט-רגל. אלא שחפזונו של השופט
ליטול את ביצוע החוק לידי היה בעוכ-
ריו. המכונית בה נהג דהאן לא היתה
שלו. הוא שאל אותה מאלים בנבנישתי,
גיטתו. הוא נודק למכונית בשל אשתו
שעמדה ללדת.

עורדה-דין דויד חושן, פרקליטה של
אליס בנבנישתי. הגיש תביעה לשיחור
המכונית. עם התביעה דרש מבית-המש-
פט כי השופט חריש ייפסל מלדון בתביעה.
שכן זריזותו הרבה בטיפעול החוק מעמידה
בספק את כושרו לנהל במקרה זה משפט
חסר-פניות.

הווי

סוס ורוכבו בלב הדרך

לשניות מיספר הפך צומת יהודה-המכבי
— כביש-חיפה שבתל-אביב, אחד הצמתים
ההומים בארץ, לשלוחה של המערב-הפרוע
על סוסיה ובוקריה. ראשונים הופיעו ה-
סוסים. הוביל סוס חום, חטוב שרירים
שמצארו הזקוף השתלשל ונגרר חבל
שנותק בקצהו. מאחוריו כשהוא דוהר ל-
השינו בא סיח קסן, אף הוא נקי מכל
ריתמה ורסן.

השניים השתלכו בתנועה בוינוק מרהיב
כשהם מדלגים מעל מספר שיחים שגש-
תלו בתוך אי-התנועה. כעת הגיע תורם
של הבוקרים. הם היו שניים על סוסים
מאולפים כחוק. אחד מהם אחז בידו לאסו
כשהוא מניסו מפעם לפעם לזרוז בהמתו.
בכניסה לשיכון בבלי שמעברו השני
של הכביש, עלה בידי מניף הפלצור לל-
כוד את הסייח שפצה בצהלת נכאים.
בינתיים עצר הסוס הבוגר את דהרתו
ופול אחורנית לעבר סיחו השבוי. אחד
הרוכבים ניגש אליו באיטיות ותחל מרגיעו
בלטיפות צוואר.

הסוס השפיל את ראשו, הבוקר אחז ב-
חבל, עלה על סוסו הרתום והוביל את
המורד הנכנע חזרה לחוות-גורדון הסמו-
כה, מקום להשכרת סוסים-רכיבה שעל גדת
הירקון. ממנו ברחו השניים. אחריו פסעו
בהכנעה הסייח השבוי והרוכב השני.

תודעה מקצועית של גנב

כל מקצוע טוב, אומרים, אם הוא
מפרנס בכבוד את בעליו. אך מה קורה
כשהמקצוע מפרנס אמנם, אך לא כל
כך בכבוד? תשובה על כך ניתנה ביום
חמישי שעבר בבית-המשפט המחוזי של
תל-אביב.

יעקב אלמליח, צעיר שזוף שזרועותיו
המגוידות כוסו לכל אורכן בכתובות קע-
קע סטגוניות, הובא להיכל-הצדק כחשוד
בפריצה לדירה בדרום תל-אביב וגניבת
טרנזיסטור, אמבט פלסטי ועוד כמה זר-
טות.

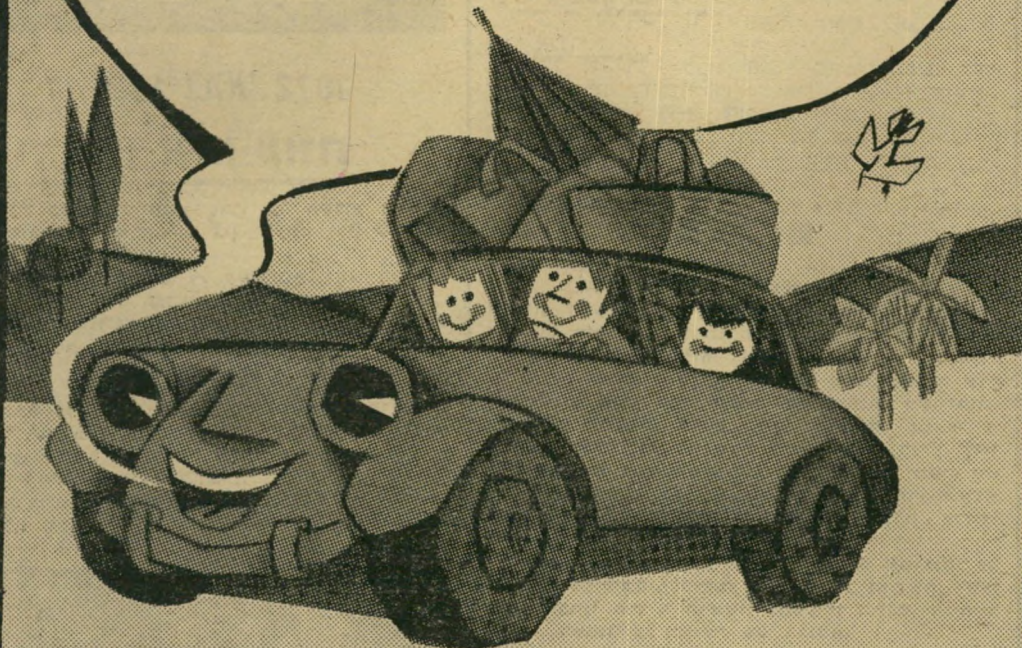
כשנשאל הצעיר על ידי השופט במה
הוא עוסק ענה קצרות וחלקות: „אני
גנב“.

לאחר שהשופט התאושש קצת מן הק-
ביעה העובדתית מילמל: „גם זה מק-
צוע“, והורה לעצור את אלמליח החשוד
ל-15 יום.

„מגור“ הביטוח הרפואי שלי

לנהג שלי יש בטוח רפואי ולי יש את „מגור“
ב„מגור“ אני מקבלת שרותי עזרה והתנעה, אבחנה,
ייעוץ וגרירה לכל מקום בארץ, 24 שעות ביממה.
אני ממליצה לכל ידידותי המכוניות להרשם ב„מגור“.
למנויי „מגור“, שרות נאמן בכל מקום ובכל זמן
(גם לאחר תאונה)

ללא כל תשלום!

פרטים והרשמה: כל יום גם בשבתות ובחגים, 24 שעות ביממה

תל-אביב, רחוב רמז 35, טלפון 256168, 262974.
כל יום בשעות העבודה הרגילות:
ירושלים, רח' שמואל הנגיד 15, טלפון 222503.
חיפה, ככר ההגנה 6, טלפון 525262.
באר-שבע, רח' ההסתדרות 78, טלפון 3654.

ס ע ב ב ט ח ו ן
ס ע ע ם „מגור“

מגור
שרותי רכב (ישראל) בע"מ.

פבס

סיפרי תנ"ך חדשים לכם

- מדריך התנ"ך הביתי: אוסף של כל הטקסטים בתנ"ך הדנים בכל הנושאים. תוכן דברים לכל הנושאים. המחיר — 5 ל"י.
- ספר דניאל וההתגלות. המחיר — 2.50 ל"י.
- 42 שיעורים בתנ"ך. המחיר — 10 ל"י.
- כל הרוכש 6 ספרים ויותר יזכה בהנחה של 50% בית-הספר הישראלי ללימוד התנ"ך בכתב ת.ד. 568 — ירושלים.

• „העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי •
המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134,
תא-דואר 136 • מען מברקי: עתלמסר • „הדפוס החדש“ בע"מ,
ת"א, רח' בן-יאב-גור • הפצה: גד בע"מ • גלוטות: צינקגרפיה
כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

התיאטרון הקסן מציג

דליה פרידלנד (הננימה) **זאב רווח** (הקאמרו)

בוטיק השקרים
כתב וביים: יואל זילברג
עפ"י תולטר

תל-אביב, בית ארלוזורוב,
יום ד' 24/5 ב" 8.30.

נהריה, הוד,
יום ה' 25/5 ב" 9.00.

יפו, אלהמברה,
יום ו' 26/5 ב" 9.00.

תל-אביב, בית החייל,
מוצ"ש 27/5 ב" 7.30—9.30.

תל-אביב, בית החייל,
יום א' 28/5 ב" 8.30.

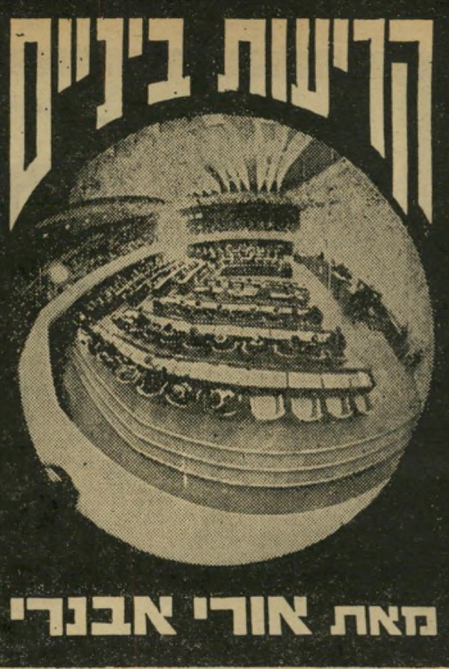
נתניה, אסתר,
יום ב' 29/5 ב" 9.00.

בית-החן, בית פסמן,
יום ג' 30/5 ב" 8.30.

כרטיסים: תל-אביב, „לאן“,
„רוקוקו“ וביתר המשרדים.

חיפה, „קופת מכבי“ „גרבר“.

הפצה ראשית: תל-אביב,
„לאן“, טל. 231655.

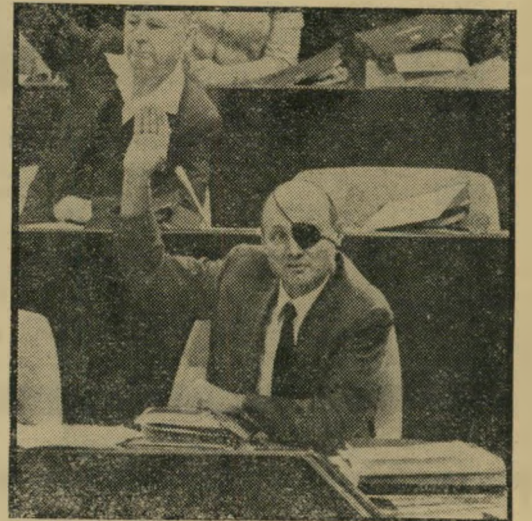

17 - 15 במאי 1972

משה דיין אינו עונה

למרות כל המילחמות, שררו עד השבוע האחרון יחסים פורמליים קורקטיים בין סיעתנו ובין שר הביטחון. נראה שזה נגמר. משה דיין בא להשיב על שאלות. הוא התחמק בגלוי מכל שאלותינו, בתשובות סתמיות. כדרכו, הצגתי לו בכל פעם שאלה נוספת, בהתאם לתקנון הכנסת. התמשך רשום בפרוטוקול.

שאלתי אם נכון שאמר בטלוויזיה האמריקאית ש, ההגדה המערבית של הירדן היא מולדתנו, וכל הסכם עם הערבים חייב לכלול את זכותה של ישראל להקים ישושים יהודיים בגדה המערבית. משה דיין השיב במילה אחת: "כן!" שאלה נוספת:

דיין בכנסת

אורי אבנרי: כבוד השר, האם הכוונה היא ליישור בים יהודיים תחת ריבונות ערבית?
משה דיין: אין לי מה להוסיף לתשובה לשאלתה.

שאלתי לגבי חלוקת הגדות לפסח מטעם חרבות הצבאית, שעליהן מתנוססת מפה של ישראל, הכוללת את כל השטחים המוחזקים. ההגדה נשלחה אלי עלי ידי חייל מרגז. דיין השיב: "ההגדה של פסח הוצאה באישור הרשות הצבאית המוסמכת לכך." שאלה נוספת: **אורי אבנרי:** כבוד השר, האם ציור מפת המדינה הוא בסמכותה של רשות צבאית או אזרחית?
משה דיין: אין לי מה להוסיף לתשובה הקודמת.

שאלתי אם נכונה טענתו של ד"ר יוסי סדן, ששי רותי-הביטחון העמידו לרשות אנשים פרטיים (הכוונת לרקטור של אוניברסיטת חיפה) מידע סודי, ובכללו דברי מלשינות בלתי-בדוקים, על אזרחים ערביים (שביקשו להתקבל כמרחצים באוניברסיטה).

משה דיין השיב במילה אחת: "לא!" שאלה נוספת: **אורי אבנרי:** כבוד השר, רק אתמול אמר הרקטור של אוניברסיטת חיפה, כפי שפורסם הבוקר בעיתונות, שערבים מתמנים לתפקיד הוראה שם רק אחרי התייע

צות עם "גורמי-ביטחון". האם יודע כבוד השר לאילו גורמי-ביטחון הכוונה?
משה דיין: אין לי מה להוסיף לתשובה הקודמת.

אך השאלתה העניינית ותחשובה ביותר היתה זו:
אל: שר הביטחון.
מאת: ח"כ אורי אבנרי.

בדיון-השבוע ועדת החקירה בפרשת נתיבי נפט מוזכרת פרשה של תרומה שניתנה למשרד הביטחון.

הנני מבקש לדעת:
(1) האם נהוג משרד-הביטחון לקבל תרומות מאנשים פרטיים או מגופים כלכליים, בארץ ובחוץ-לארץ?
(2) אם כן — כמה תרומות קיבל המשרד בחמש השנים האחרונות, ממי ובאילו סכומים?
(3) איזו ביקורת יש על השימוש בכספי התרומות האלה מבחינת האחריות הפרלמנטרית והביקורת ה-ממלכתית?

(4) איך הוצאו כספים אלה, מי קבע את היעדים, ומה היו היעדים?
תשובת משה דיין:

לשאלה 1 — כן.
לשאלות 2-4 — פירוט התכנסות של תרומות, ודרכי גיוסן, ידועים לוועדת הכספים של הכנסת, ונתונים לביקורת מבקר-המדינה.
היו"ר מרדכי זר: שאלה נוספת לחברי-הכנסת אורי אבנרי.

אורי אבנרי: כבוד השר, בפרשת נתיבי נפט התעורר ויכוח בוועדת-החקירה לגבי החרומה שניתנה למשרד-הביטחון, ואשר הופקדה על-ידי מר פרידמן בחשבון פרטי בבריטניה. האם ידוע לשר אם משרד-הביטחון גבה ממר פרידמן את הפרשי הפיחות לגבי הסכום הזה?

משה דיין: אין לי מה להוסיף לתשובה הקודמת.

זה חגגיש את הסאה.
בו במקום שיגרתי מיכתב-תלונה רשמי ליו"ר הכנסת. תבעתי ממנו להתערב כדי להעמיד את משה דיין על חובתו הפרלמנטרית להשיב שאלות ענייניות ונכונות לשאלות נוספות, הנשאלות בהתאם לתקנון. נתברר כי יש לכך תקדים. לפני שנים, כשהיה שר-החקלאות, סירב דיין להשיב לשאלות מסוימות. השואלים — איש מפ"ם ואיש חרות — פנו ליו"ר הכנסת, קדיש לזו. לזו שלח מיכתב חריף לדיין. דיין ענה שאין לו כוח-אדם כדי להשיב לשאלות מסוג זה. על כך ענה לו לזו במיכתב חריף עוד יותר, שחובת השר היא להשיב לכל שאלתה שאושרה על-ידי יו"ר הכנסת.

עכשיו יצטרך ישראל ישעיהו להחליט אם ינהג על פי התקדים התקף שנקבע על-ידי לזו. יתיה זה, למעשה, מיבחנו הרצוני הראשון בתפקידו החדש, המחייב אותו, "לשמור על כבודה של הכנסת."

לבטל את המס

על דירות מגורים!

אחד הנושאים החשובים ביותר שנדון השבוע בכנסת עלה בעקבות הצעת-חוק ממשלתית לשנינו מס-הרכוש. ההצעה כללה כמה חקלות וכמה החמרות, אך לא שינתה את המצב הקיים: אדם חייב לשלם מס-רכוש עבור הדירה שהוא גר בה.

בהקשר זה הצגתי את השקפתנו העקרונית: **אורי אבנרי:** אני מציע להחזיר את הצעת-החוק לממשלה.

אני מציע זאת מפני שאני שולל את עצם הבסיס הסוציאלי — יותר נכון, האנטי-סוציאלי — עליו עומד החוק הזה כולו.

עצם השם "מס רכוש" הוא שם כוזב. אני בעד מס-רכוש אמיתי גבוה. אני בעד זה שבעלי רכוש ישלמו מס, כמו שמשלמים מקבלי שכר-העבודה.

אני מבקש למישרר סוציאלי, כפי שהוא קיים כיום בארץ, שאדם משלם מס גבוה על עבודתו, אך אין מס אמיתי על רכוש.
שלמה רוזן: על הון.

אורי אבנרי: הנה קמה בארץ שכבה גדולה, רחבה, עשירה, המתעשרת על-רכוש ועל הון. מהם צריך לדרוש מס.

אבל האם הדירה בה אני גר היא רכוש?
אדם חי בדירה שלו. בגלל המדיניות הממשלתית, דירה זו, שעלתה לו פעם 20 או 30 אלף לירות, שווה היום 100-150 אלף לירות. איש אינו יודע למה. זהו פיקטיבי גרידא. איזה ערך יש במציאות ל"ערך" הזה? מה יוצא לאדם מזה שהוא גר בדירה ש"מחירה" מאמרים מדי חודש? הוא מוכרח לגור בדירה הזאת. אין לו אחרת. מחר, אם הוא ירצה להחליף אותה בדירה אחרת — הדירה האחרת תעלה עוד יותר. אם פעם קנה דירה ב-20 אלף לירות, ויכול היה להחליף אותה בדירה אחרת של 20 אלף לירות, הרי היום אותה דירה עולה 150 אלף לירות, ואם ירצה להחליף אותה בדירה אחרת שוב ישלם 150 אלף לירות. הרי כל הרכוש הזה הוא פיקטיבי!

אתם מטיילים במציאותי על דבר שהוא פיקטיבי. אתם מטיילים מס על חזום.

אני רוצה להציג עיקרון סוציאלי יסודי. דירת מגוריים, כל עוד היא איננה עולה על סטנדרד תזון וסביר

רק פעם אחת בשנה מדברת הכנסת על עצמה. כאשר מוגש לאישור תקציב הכנסת, יכולות הסיעות להגיש הסתייגויות ולמקן.

בשנים עברו, היתה הזדמנות זו הופכת לזיכרון כללי על מצב הכנסת. בשש השנים האחרונות, התנהל הוויכוח בין דברי-הקיסרו של סיעתנו ובין כימעט כל שאר הנואמים.

השנה התנהל הוויכוח באולם ריק, בהיעדר העי-תונות, באווירה של אדישות. נאמתי את נאומי השביעי במסיגרת זו, והוא היה החריף ביותר:

אורי אבנרי: אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, זהו הדיון היחיד בשנה על דמותה של הכנסת ועל בעיותיה — והנה פחות מעשרים חברי-כנסת נוכחים בו. אדוני היושב-ראש, הכנסה חולה. כולנו יודעים זאת. כל אחד ממאה ועשרים חברי-הכנסת יודע בליבו כי חשיר-בות הכנסת יורדת משנה לשנה. העיתונות מדברת על "חותמת גומי", וחברי-הכנס גורגישט הפך לדמות שבי-סאטירה.

כולנו יודעים שהכנסת חולה. אבל חסר אומץ-ללב להגדיר את מקורות המחלה, חסר הרצון לגשת לריפוי.

הכנסת אינה מחליטה!

אחד הסימפטומים הוא, שאין דברים של ממש מובי-איים להכרעת הכנסת.

כית הנבחרים, הדין בבעיות הגורל של המדינה והמחליט החלטות היסודיות, הפך לפיקציה.

פעורה התום בין המציאות ובין המצב הפורמלי: הממשלה האמיתית של מדינת-ישראל נמצאת בי-מיטבחה של הגברת גולדה מאיר, והרכבה המדויק אינו ברור.

המוסד המכונה "ממשלה" אינו ממשלה כלל, אלא כנסת-זוטא. המבלה את זמנו בוויכוחים פוליטיים. רוב השרים אינם מספלים במשרדהם, וכתוצאה מכך מת-מוטטים השרותים הציבוריים. החל בדואר וכל בבתי-המשפט, החל בתחבורה וכלה בשיכון.

המוסד המכונה "הכנסת" שוב אינו אלא מעין כות-גוררים, שאני נשלחים עסקני-מפי-לגות עתירי-זכויות, וזא תמור עתירי-כישוריים. כמה וכמה מחבריה פבורים כי "חבר-כנסת" הוא תואר, ולא הגדרה של תפקיד.

ההחלטות הגדולות, המשפיעות על חייו של כל אזרח, אינן מתקבלות בכנסת. במיקרה הטוב ביותר הן מובאות לאישור פורמאלי אחר-מעשה, ובמיקרים רבים אין הן מובאות לדיון כלל. תקנון הכנסת שונה כמה פעמים עליו שלא יעלה בידי סיעתנו להביא עניינים מכ-ריעים לידי דיון בבית הזה.

קריאות: (קריאות-ביניים שלא נקלטו על-ידי הסטנוגרמה).

היו"ר צבי צימרמן: חברי הכנסת, תשמעו ביקורת על עצמכם.

אורי אבנרי: אפשר לומר שחלק מחברי הכנסת הנוכחים אינם מעוניינים בדברי-ביקורת על הכנסת.

מתי החליטה הכנסת על סיפוח עזה? על גי-רושם ואי-החזרתם של תושבי פיתחת-רפיח? על המדיניות המובילה בהכרח למלחמה חדשה?

אברהם עזר: הכנסת לא החליטה!
אורי אבנרי: מישהו החליט. הכנסת לא החליטה.

אני בסוח שחברי-הכנסת מסייעת גח"ל יכולים להביא דוגמות אחרות, הקרובות לליבם. כל אחד יכול להביא דוגמות. עובדה היא שההחלטות הח-שובות אינן מובאות לכנסת, אלא לאחר שהפכו מזמן לעובדה.

המליאה שהפכה לבדיחה

סימפטום שני הוא מראה פני מליאת הכנסת.

לגבי מיספר הנפשות הגרות בה, חייבת להיות פטורה ממסים.

כל עוד אדם גר בדירה הוגנת וסבירה, צריכה המדינה לשחרר את דירתו מכז מס, כשם שאני סבור שהכנסה מינימלית, הדרושה לאדם למחיית הוגנת, חייבת להיות פטורה כולה ממס הכנסה.

בא כבוד השר ומציע ברוב אדיבותו לשחרר דירות של 30 אלף לירות ממס רכוש. הסכום הזה הוא מגוחך. אולי תמצאו דירה במטולה, העולה פחות מ-30 אלף לירות. אבל מסופקני אם תמצאו.

נסים אליעזר: לא תמצאו.

אורי אבנרי: אולי, אם כבוד סג"ה-השר יתור בארץ. ימצא פה ושם דירות כאלה. שלש אוכלוסיית המדינה, הגרה בגוש דן, המוכרחה לגור בגוש דן מפני שהיא עובדת שם — מהו המחיר שישלם עבור דירה? מהו המחיר המינימלי של דירה לזוג צעיר?

לפני חודש היה המחיר המינימלי לדירה הוגנת לזוג צעיר: 65 אלף לירות!

אדם משתחרר מצה"ל, רוצה להתחתן. הוא מוכרח לקנות דירה. אין לו ברירה. הוא משתעבד לכל חייו כדי לקנות את הדירה הזאת. לוקח משכנתא, לוקח כספים

חוכנית להבראת הכנסת

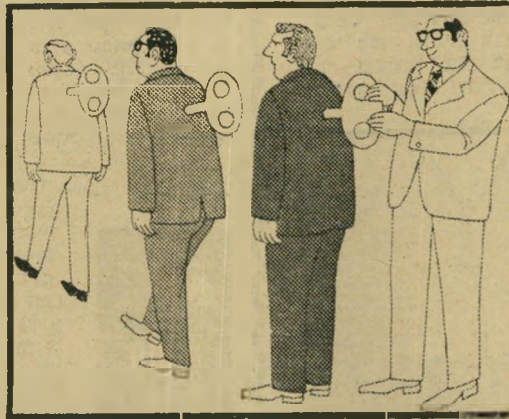
הנה כמה מן הפתרונות הדרושים:

(1) **יונהג קוורום*** בכנסת, מינומום של שריונים נוכחים לדיון, ארבעים נוכחים לפחות. זה מקובל ברוב הפרלמנטים, וזה מקובל בדת היהודית. יש מניין בכל תפילה.

יצחק נכון: לא ברוב הפרלמנטים. **אורי אבנרי:** ברבים מן הפרלמנטים. **יצחק נכון:** לא רבים. **מנחם בגין:** האם חברי הכנסת אבנרי יודע

שכבר הוצעה הצעה זו פעמים רבות לפני שנים רבות?

אורי אבנרי: אני יודע שהוצעה לפני. אני הצעתי אותה בכנסת הקודמת. היא הוסרה מסדר היום, ותמהני למה. יושב ראש הסיעות התכנסו בחדר היושב ראש המנוח. אחד אחרי השני קוננו על כך שחברי סיעותיהם אינם באים לכנסת. ובי כל זאת הסירו מסדר היום את הצעתו. הדבר הפך

עצם המושג „מדינת הכנסת“ הפך לדבריה. המונחים מבקרים ביצוע, המוני נוער שזו פגישתם הראשונה עם הדמוקרטיה הפרלמנטרית, והאולם ריק.

מרדכי סורקיס: עכשיו זוג צעיר הצטלם

כאן. **היו"ר צבי צימרמן:** אני מצטער מאד, לא שומעים את קריאות הביניים שלכם. אם כך, מה הטעם בזה?

מרדכי סורקיס: זה בית הלורדים! **אורי אבנרי:** פעם הייתי היחיד שדיבר על תופעה זו. לאחר מכן זה הפך לאופנה. ראובן ברקת המנוח כינס כמה ישיבות, שבו שפכו ראשי הסיעות דמעות איש על שרוול רעהו, וקוננו מרה על העדרות חבריהם.

אחרי כל הדיבורים והמאמצים, המצב כיום גרוע מכפי שהיה אי פעם. כמושג זה נוכחים במשך שעות ארוכות ארבעה-חמישה חברי כנסת, כשעה שנידונים חוקים של מיליוני לירות, ופעילות ממשלתית הפוגעות בחייו של כל אזרח.

יש קשר בין סימפטום א' וסימפטום ב'. כאשר הכנסת אינה מחליטה, כאשר הרביעייה הפך להקראת מונולוגים לפרוטוקול, כאשר איש אינו שואל לדעת חברי הכנסת שהוא חבר בסיעה הגדולה — למה יבוא איש המערך או איש גח"ל או איש המפד"ל להשתעמם באולם זה?

קירקס וחוסר-אונים

סימפטום שלישי, אדוני היושב-ראש, הוא המצב בוועדות.

גם שם הגיע המשבר לשיאו. בעניינים חשובים מופיע גם בוועדה מישמעת סיעתית, ושורה ארוכה של חוקים נתקבלו בוועדות נגד מצפונם של חברי-הוועדות, ואף של יושב-ראש שלהן (חוקי הרבנות בוועדת הפנים, חוקי-שכונת-סיכוכי-עבודה בוועדת-העבודה, והרשימה ארוכה).

כשלא מובטחת העברה אוטומטית בוועדה, פשוט קורעים את התקנון וממנים ועדה חדשה, תפורה לפי מידה (כמו במיקרת חוק המושבים).

ליועצים אלה תובטח בחוק גישה חופשית לכל מידע ממלכתי, והם ישמשו כחוקרים בעודות.

(5) כל הנאומים בכנסת יוגבלו לחמש-עשרה דקות, וזה יהיה גם זמן המינומום לכל סיעה.

(6) **ישיבה נוחה** השאירות, כדי לאפשר הקירה של ממש, ולשדול מן השר את האפי שרות להשתמש מתשובה או להזנות את הכנסת בחצאי אמיתות.

(7) תקום בכנסת ועדת-חקירה מתמדת, שבסנייה יובאו תלונות חברי-כנסת על שרים שלא אמרו אמת בכנסת.

קביעת הוועדה שהשר שיקר תגרור אחי ריה פיסורין אוטומטיים של השר.

אריה אנקוריון: ומה עם חברי-כנסת ש- אינם אומרים אמת?

אורי אבנרי: נדמה לי שאין כל אפשרות לחייב את חברי-הכנסת לומר אמת. אבל שר המופיע לפני הכנסת חייב לומר אמת, או לא לומר דבר, אסור לו לשקר.

(8) כל עניין חשוב יובא לדיון ולהכרעה בכנסת. אם לא יובא הדבר עזירי הממשלה, תח" ליש הנשיאות, על פי קריטריונים קבועים, ש- העניין טעון בירור פרלמנטרי.

(9) יוקם בית שני, מורכב מאנשים מצטיינים מכל שטחי החיים, לרבות חברי-כנסת שגמרו בבית שלוש או ארבע קדנציות, לשם דיון בבעיות לאומיות וחברתיות עקרוניות, ללא מישמעת סיעתית.

המזימה של אחוז החסימה

אדוני היושב-ראש, אלה הן רק כמה מן התרופות. איני משלה את עצמי. במיבנה הפוליטי הקיים הן לא תוגשגנה.

מי ששודג בממשלה, שודג גם בכית הזה, והוא מעוניין שהכנסת תישאר חותמת-גומי, אותו משהו אינו מעוניין בתיקון הבית, אלא להיפך.

כשוועדות סגורות, נקבעים הדברים על פי צו הממשלה. כשנעשה ניסיון לפתוח את הוועדה, כמו בפרשת אוטוקס — חבל לי לומר זאת — הפך הדבר לקירקס, מעין קריקטורה של ועדת מקראתי.

גם כשיש רצון טוב, עומדת הוועדה חסרת-אונים מול שפע המומחים של הממשלה, קצרי-ניה ופקידה, אפופי המרות והסמכות, כשאין להחבר הוועדה היכולת המינימלית להשיג מידע נגד, ולחקור חקירה של ממש.

פרלמנט בשוק הפישפשים

הכנסת חולה וגלולות של אספירין לא תעזורנה. יש צורך בפתרונות רדיקליים.

הסתייגויותינו מתקציב הכנסת מרמזות רק על כיוון הפתרונות הדרושים. כדי שהכנסת תהיה ראויה לשמה, עליה להכפיל ואולי לשלש את תקציבה.

איראפשר לרכוש פרלמנט טוב כמו מציאה בשוק הפישפשים. מדינת ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה פרלמנט זול.

בהשגדת כל שריד של עצמאות פרלמנטרית אמיתית, זוהי המשמעות האמיתית של המזימה הזו נרקמת בצלמרת מיפגדת-העבודה, והמתכשרת במיטבה של הגב גולדה מאיר, לסלק מן הכנסת את סיעתי, עזירי העלאת אחוז החסימה.

משה ורטמן: ראש-הממשלה אינה קשורה בזה. **אורי אבנרי:** ראש-הממשלה אמרה שהיא מוכנה „לעלות על הבריכות“ כדי שסיעתי לא תהיה בכנסת.

הציבור בוחר ומקנטר

אדוני היושב-ראש, שינוי פני הכנסת ייתכן רק על-ידי פעולה של ציבור הבוחרים.

יש כאן תופעה מוזרה: פעם בארבע שנים בוחר הציבור בכנסת חדשה, בדיוק על פי מתכונת הכנסת הקודמת. ואת ארבע השנים הבאות מבלה הציבור בקיסרוג על הכנסת, שהוא עצמו בחר.

כל עם יש הפרלמנט שהוא, הוא ראוי לו. אני מאמין שהציבור הישראלי ראוי לפרלמנט חרי-בה יותר טוב. אבל רק הציבור עצמו יכול ליצור פרלמנט כזה.

שוט והאלמנטרי הזה היה מביא לתיקון המצב בן לילה.

(2) **ישודג שכר הגיוני לחברי כנסת הממלאים את תפקידם.** שכר זה יוצמד להון פעת חברי כנסת כמליאה ובוועדות, והשתתפותם בהצבעות.

כל ההצבעה תהיה במיכשור אלקטרוני, כך שכל הצבעה של כל חברי-כנסת תירשם אוטומטית. כאן אני רוצה לומר דבר, שחברים אחדים פחדים לאמרו. שכר חברי-הכנסת הוא מגותך. אין אפשרות להביא כוחות רציניים לכנסת הזאת. כל זמן שהחברות בכנסת כרוכה בקרבן כלכלי גדול.

(3) **בצר מישכן הכנסת יוקם בנייד-עבודה כדי שכל חברי-כנסת יקבל חדר-עבודה ומזכיר בשכר.**

שום חברי-כנסת אינו יכול למלא את תפקידו ברצינות בלי תנאים אלמנטריים אלה לעבודה.

(4) **יוקם בכנסת מנגנון מינומי של מומי חים עצמאיים בכל שטחי הטיפול, החל מענייני צה"ל וכלה בענייני כריאות.**

* „קוורום“ — מניין חוקי — הנוכחות המינימלית הדרושה לקיום פעולה.

כל ההגדרות האלה מקורן בתקופת השולטאן התורכי עבד-אל-חמיד השני, שפחד מפני התרועעות הלאומים בממלכה העות'מאנית, ומשום כך שם את הדגש על השתייכות הדתית בלבד. מאז קיימים בארץ החוקים הדתיים עד עצם היום הזה. אנו חיים לפי רוחו של עבד-אל-חמיד, שעברה למנדט הבריטי, וממנו למדינה.

...האידיאולוגיה של ארגוני הפידאיון אומרת: יש להקים בארץ „ריפובליקה דימוקרטית לא-דתית“, שבה יהיו יחד „מוסלמים, נוצרים ויהודים“. במאות הרצאות שלי, בעשרות קמפוסים ברחבי העולם עמדתי על הנקודה הזאת, וניסיתי לשכנע את אוהדי הפידאיון ברחבי העולם שההגדרה „מוסלמים, נוצרים ויהודים“ פירושה שלילת הלאומיות שלי.

מי שרוצה לחלק אנשים על פי הגדרות דתיות, כוונתו היא תמיד לשלול את הלאומיות של הכולל. מי שאמר „מוסלמים, יהודים ונוצרים“, בא לשלול את זכותנו הלאומית בארץ הזאת, מפני שהוא מסרב לדבר על „ישראלים ופלסטינים“, או „יהודים וערבים“.

עכשיו באה ממשלת ישראל, ועושה בדיוק אותו הדבר, מתוך אותו נימוק בדיוק, אך במגמה הפוכה: לשדול את הלאומיות של העם השני בארץ — העם הערבי-הפלסטיני, ש-ראשיה-הממשלה שוללת את קיומו הלאומי.

מיעוט לאומי ערבי במדינה, ולהעמיד פנים כאילו ישנם רק מיעוטים דתיים.

ובאותה סעה: לכפות על היהודים להצהיר על השתייכותם היהודית כאילו היתה דתית, ולא לאר מית. הטופס הוא כזה שלא הושאר בו מקום לציון „בלי דת“.

מאיר וילנר מרק"ח העלה הצעה לדון בנושא זה, ושר-המישפטים שלל את הצעתו. קמתי והצעתי להע- ביר את העניין לדיון בחוק בוועדה.

אמיתי שאנחנו שוללים בכלל התערבות המדינה בהגדרתם העצמית של האזרחים. לדעתנו, אין מקום לציון לאום ודת בשום מישמך ממלכתי. מבחינת חמדי נה, קיימת רק האזרחות — עקרון שנתקבל לפי דרי שות היהודים דווקא, בכמה מן המדינות המתוקנות ביותר בעולם.

אך אם רושמים השתייכות, איזו?

אורי אבנרי: ...אנחנו חוזרים כאן 90 שנה אחורה. בשנת 1882 עלה לארץ אליעזר בן-יהודה, וכאשר נדרש למלא טופס על השתייכותו הדתית, כתב: „בן בלי דת“. אני שואל את עצמי: אם יבוא אלי מחר הפוקד, ויבקש ממני למלא את הטור הזה, כיצד אענה אני? אצטרף לענות „בן בלי-דת“, כי אינני משייך את עצמי מבחינה דתית לשום דת שהיא, גם לא לדת היהודית.

מאבא, מאמא, מהחותן, מהחותנת, מכל הבא ליד. הוא לוקח הלוואות, לוקח את כספי הפנסיה של הוריו ושל מחתניו, קונה דירה. כל חייו הוא ישלם על הדירה הזאת ריבית ומשכנתה. על זה אתם מטילים מס רכוש? הרי זהו דבר מיפלצתי!

...ונקודה נוספת שאני מתריע עליה פעם אחר פעם, בדיון על חוקים שונים: מה האפי ליה הממאירה הזאת בין עולים חדשים לבין זוגות צעירים, המתחילים את חייהם בארץ?

מדוע לא לתת לבני הארץ את אותן ה- הקדוה, שאתם נותנים לעולים חדשים? אם אתם נותנים לעולים חדשים פטור ממס במשך חמש שנים, מעניקו את הפטור הזה גם לזר-גות צעירים!

חזרה לימי השולטאן

בטפסי המיפקד, שהתחיל השבוע, קרה משהו מור-זר: האזרחים נדרשו להצהיר על השתייכותם הדתית („יהודי, מוסלמי, נוצרי, דרוזי או אחר...“), אך לא על השתייכותם הלאומית.

הכוונה היא, כמובן, לטשטש את עובדת קיומו של

תנאים יותר מכובדים. עם זאת, ציין הרשף, כי דיירים ובעלי בתים אינם חייבים לסבול מחולשות החוק וגזר על הנאשם קנס של 100 ל"י ועל הפרוצה קנס של 200 או 20 ימי מאסר תמורתם.

תגובת הנאשם לגזרי-הדין: "אני רווק, יש לי בית-קפה קטן ברמלה והמצב הכלכלי שלי לא מאפשר לי לשלם קנס גבוה". תגובת הזונה: בקשה למתן אורכה של ימים מספר עד לתשלום הקנס. השופט נתן את האורכה, והזונה יצאה לחפש חצר רות חדשים.

אחד שתי

ואחד ערב

כאשר הגיעו שני השוטרים לבית המשפטי בתל-אביב להעיד נגד העציר נסים צבר, לא פיללו כי יצאו מן האולם נופים וחפוי ראש.

בעדות שהשמיעו שני השוטרים, סמל דויד דמארי ורב שוטר מרדכי בן-יעקב

הפרוצה ולקוחה בשלב של עישון חסי גריה. הפרוצה מסיימת לרכוס את את סוודרו על מיכנסיו. על צמר-גפן ממחזורי פעולה קודמים.

לפני השופט מרדכי ברטור, סיפר דמארי: "נסענו בלילה בסיוור שיגרתי בפתיחת-קוה. במהלך הסיוור הבחנו במכונית סוסייתא לבנה שעשתה רושם חשוד..."

כאן קטע השופט את דמארי: "איך בדיוק עושה ליד מכונית רושם חשוד?" שאל. התשובה: "אני קובע את זה לפי החוש שלי". בהמשך עדותו סיפר השוטר: "ליד בית חולים בליינסטון השגנו את הר"סוסייתא, והבחנתי בתוכה בארבעה נוס"צים. את זה שישב ליד ההגה וזהיתי מייד. צעקתי לו: 'נסים צפר, עצור!'"

הסוסייתא אמנם עצרה, אך כשזינקו שני השוטרים לעברה נשלפו ארבעת הנוסעים מתוכה ונבלעו בתוך הלילה. בעקבות אותו סיוור הובא נסים צפר לבית המשפט ונתקל בעדותו של השוטר.

איפה היית? בחקירה נגדית ש-ערך עורך-דינו של צפר, דרור מקרי, שאל את השוטר בן-יעקב: "איפה נמצאתם כאשר הוריתם לסוסייתא לעצור?"

תשובת בן-יעקב: "ישבתי ליד ההגה בניידת ולידי ישב סמל דמארי". לאחר מספר שאלות נוספות הורד בן-יעקב מן הדוכן והסמל עלה במקומו. כעבור סידרת שאלות חמום זרק מקרי את השאלה שהוציאה את גורל המשפט:

"כשהשגתם את הסוסייתא, וקראתם ליי"שב ליד ההגה, היכן הייתם?" לכך ענה הר"סמל: "יצאנו מהניידת שנינו וקראנו להם לעצור."

נוכח סתירות בולטות אלה בעדות הרשף, סרב השופט להמשיך בדיון, וזיכה את הנאשם.

משפט

החוק מאשים

את עצמו

ר"ס"ר יוסף טויטו, סמ"ר חקק ושוטר יפרח היו בסיוור-מצוד שיגרתי אחרי זונות. הג"פ האזרחי בו נסעו חרש באיטיות ב"מורד רחוב אידלסון בתל-אביב. ליד בית מספר 10, בכניסה לקונדיטוריה, הבחין ר"ס"ר טויטו בהתקלות.

"עצרתי את הג"פ וירדתי עם ר"ס"ר חקק. נכנסנו לחצר ושם ראיתי את שימחה נהון, הנאשמת, כשחצי גופה התחתון ערום, וגבר מאחוריה, מקיים אתה יחסים מיניים. זאת חצר סגורה שהכניסה אליה דרך שער בגובה מסר. השער נסרץ והיתה שם התקלות של אנשים מציצים ולקוחות שהמתינו."

"סמ"ר חקק צילם את השניים. אני הר"דהיתי בפני הלקוח, הנאשמת כבר מכירה אותי. ביקשתי מהם לצאת מהחצר. היא התלבשה ויצאה. שאלתי כמה כסף קיבלה

אם אתה אדם יוצר, תצטרך לרסן השבוע את יצריך, כדי להביא לסיום מוצלח של עבודה מסוימת. אתה מגזים בטיפוח ביתך על חשבון עבודה אמנותית שהינך מצפה לה זמן רב והעשויה להביא לך מחמאות. התלבטו יות יתר במצב הרומני טי שאתה שרוי בו עכ"שיו עלולות להביאך לדיכאון נפשי. עליך להיענות לאהבה שמציי עים לך עכשיו. אל תחמיץ הזדמנות שלא תחזור לך שנית. הגיע הזמן לדאוג לעונה הבאה. אל תגזימי בשהייה בשפתי-הים.

יום א' הוא לא אידיאלי כדי לעשות דברים בעלי ערך

דווקא ביום בו חשבת שכבר נשבר הכל, ושוב אין מוצא ממצב מסובך — אתה הופך לאדם אחר. הכל נפתר בנקל, חלק, בלי בעיות, זהו שבוע בו טוב תע"ה, אם תוצה בקשרים חברתיים, בבילויים, בפגישות עם בני שני המינים. השתדל, אך הי"זהר, במיקצת, על דרכי הנשימה שלך. בת קשת: לבשי ורוד.

דווקא ביום בו חשבת שכבר נשבר הכל, ושוב אין מוצא ממצב מסובך — אתה הופך לאדם אחר. הכל נפתר בנקל, חלק, בלי בעיות, זהו שבוע בו טוב תע"ה, אם תוצה בקשרים חברתיים, בבילויים, בפגישות עם בני שני המינים. השתדל, אך הי"זהר, במיקצת, על דרכי הנשימה שלך. בת קשת: לבשי ורוד.

יום א' מתאים לסידורים כספיים. יום ב' מביא לך בשורה לא כל-כך נעימה. זהו שבוע טוב לאלה הר"צים לבלות, להשתוף, לאגור כוח לקראת ה"באות — לא כל-כך טוב לעסקים. בייחוד ידאיגו אותך שותפית ושכניך. סידורי-בית יש לסיים בזריזות — אחרת יביאו לך ש"ב" ור"ראש בחזית-הלב אין הרבה חדש.

ובכן, הגענו לזה שוב: הדברים האמיתיים מתגלים בזה-אחר-זה, מאחרי פרגודי האש"ליות, הצביעות של אנ"שים הסובבים אותך, והרצון הבלתי-מצויאות לעזור. את ניצבת על פ"יתוהם, בעיני-רוחך, והדיכאון עלול לגבור עליך. משום כך מוטב שתתייחס למתרחש ב"הומור, לא ברצינות. ושל"תשתדלי להגיב מיד בחוזקה ובכאב, אלא תחשבי בראש וראשונה קודם כיצד לעזור לעצמך.

נכון שיש אירוניה מסוימת בעובדה שההצלחה באה כשלא זקוקים לה, ושעשיתי, כשאתה מאושר מאוד ביחסך עם בת זוגך, כולן לפתע רודפות אח"ריך. כי בכך הגיון מיוס, כי אנשים מחפשים את חברתם של חבריהם המאושרים, בתקוות שחלק מהאושר ידבק גם בהם.

המחלה בה לקית מק"שה עליך ניהול אורח חיים סדיר. אל תתי"יאש, זה לא כרוני. ידידים חדישים, עימם התקשרת בזמן האחרון, יעזרו לך להתגבר על קשייך. בחורה איר"תה היכרת בשבוע שעבר היכנס למסגרת חייך ותשנה אותם מ"קצה אל קצה. נסי לחפש את אושרך לא בסביבה בה נהגת לחפ"שו עד כה. כל הסיכויים למצוא את מטרת חיפושך בסוף השבוע, פק"חי עיניים. את אינך חולה, רק עייפה.

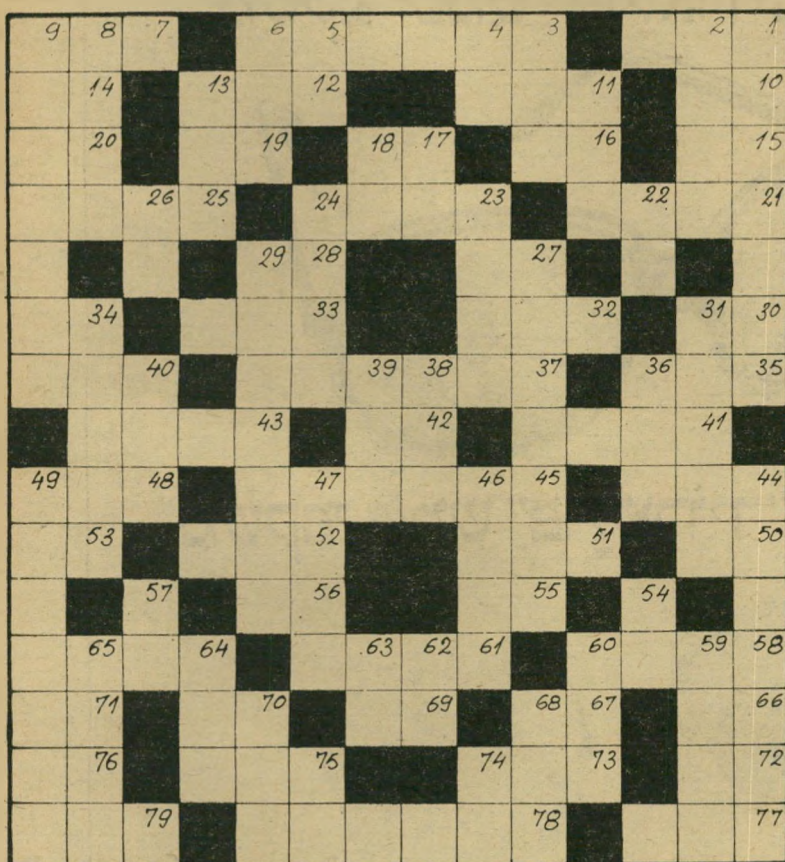
השבוע תמצא את עצ"מך מבחינה אינטלקט"רית אלית בפני עולם חדש ומרתק, שעד כה ידעת על קיומו אלא רק מ"קריאה בספרים. כושר החשיבה שלך, האינטר"יציה והצימאון ללבוש דעת, נמצאים אצלך ב"שיאם. אתה חש בהת"עוררות של דחף פני"רגשוותיך. כל זה גורם לך לסיפוק אישי עצום, ומאפשר לך לזקוף את קומתך.

חילוקי דיעות עם אדם הממלא תפקיד חשוב בחייך. עליך להיזהר בכל מוצא-דעת, כי ב"ימים אלה אתה עצ"בני וחסר מנוחה, ונר"טה להתפרצויות ללא סיבה, ועלול להפוך את חילוקי הדעות השגורתיים כשלעצמם, למריבה גדולה שלא תוכל להשתלט על התפתחותה. קרוב לוודאי שהסיבה לזיכוכים תהיה בעייה כספית. נסה למצוא שלווה נפשית עלי"די עיסוק בתחביב שהזנחת או בטיוול.

בסוף השבוע ייפתחו בפניך שעריה של אהבה חדשה — אם תדעי לנצל פגישה ב"תי צפויה. זה יכול להיות היום הגדול ו"המאושר של חייך. קרע בבגד יגרום הפסדים ומוכנה במקום ציבורי. שובע זה מתאים לחי"דוט המלמחה שלך. אך בלי בזבזנות, בבקשה, זו עלולה להיות קריטית לגביך. מובן הסכפי מדאיג אותך ובצדק. אל תחמיך בדרך — אתה עשוי למצוא שכר רב. הרבה לבלות.

התנהג בחביבות לחבר לעבודה, אחרת הוא יגרום לסילוקך ממקום העבודה. התנהג אלנו! שבוע לא-נורמלי לבי"לויים וטיוולים בחיק הטבע. השבוע לא כדאי לתת את הדעת לבעיות כספיות. הם בין כה וכה לא ייפתרו, ואם תחשבי עליהן, רק תגרמי לעצמך עוגמת-נפש רבה וה"בעיות על מקומם יישארו. ערב נה"לא יביא בליקורו של רומא. אל תסכימו להיכנס לבתי-חולים. בנוגע לבעייה המט"רירה אתכם, אל דאגה, היא תיפתר.

גם בת בתולה תזכה לנחת השבוע. שפע של מחזורים צעירים ממך ינסו לבקש את קיר"כת. היזהרי מנישוח גבוה וחריף העולה עלייך בערמוניות. את עלולה ליפול במלכודת. נטינות-שווא להשיג דברים שאינם בסווח"ידך ינחילו לך אכזבה ואולי גם דיכאונות. תתגבר, אל תהסס לדבר איתה ולבקש את מה שרצית.

זה פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: 'תשבץ 1811'. בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאונך: לידה מבלים הישראלים את ערביהם. (2) שמקומו בהירארכיה נמוך. (3) מעצמה. (4) מוקש. (5) כוב. (6) גוש עפר. (8) עיוות דין. (9) מחבלת שהתפרסמה השבוע. (11) שקט. (13) לביא. (17) חודש עברי. (18) צוק. (22) סוד. (23) בגד עבודה. (24) מלכת חדייב שהתגייסה בתקופת בית שני. (26) המהלך האחרון במשחק השח. (27) פזיזות, פחו. (29) לפעמים כדאי שי מישו אחר יוציא אותם בשבילך מהאש. (31) שי. (34) לגימה. (36) קיבוץ במרכז הארץ. (38) כשלון. (39) ישב לשולחן. (40) דבר פשוט, קל ערך. (44) בשמיה הופל מטוס אל-על. (46) נהיר. (47) דמות ממגילת אסתר. (49) הסתעפות. (54) עיר שנכבשה על ידי יהושע. (57) לבוש אבל. (59) מסביר. (60) גפן הנותנת יין אדום. (62) דמון. (63) אשף. (64) אותו עבדו בני ישראל כשמשו היה על הר סיני. (65) קפיטל. (68) טמפה. (70) עגול, קו סובב. (74) דב. גיבור ספר ילדים מאת א.א. מילן. (75) צאצא.

מאונך: (1) סל. (3) חודש שעל שמו נקרא ארגון טרור פלסטינאי. (7) דבר כהווייתו. (10) רטוב. (11) דיבור. (12) נס. (14) וזיר. (15) בתוכו. (16) ישן, שוהה ללילה. (17) סופר יהודי ("משה"). (19) מלת בקשה. (20) זהב. (21) חותן משה. (23) חברת תעופה בחדשות. (25) עליצות. (27) צונן. (28) מפלגה. (30) אבר בגוף. (32) ידיו הטוב של האדם. (33) בושם עתיק. (34) מחוספס. (35) כסף רב. (37) מזכיר האו"ם. (40) עורג. (41) אחוה, ידידות. (42) חומל. (43) מלחין איטלקי ("נבוכדנאצר"). (44) בירה אירופית. (45) חיה קטנה, שמונבה תפר לו דיווי קרוקט כובע. (48) כלי לגרונה בו. (50) קידומת שם הולנדי. (51) חלף. (52) אות באלפבית. (53) מנהיגי ציוני. (55) סימן, אות. (56) נגמר. (58) אלסטי. (61) אופיציאלי. (64) אחד המזלות. (66) מספיק. (67) בלבד. (69) חי במים. (70) מועד. (71) כן. (72) אחד עשר. (73) כעס. (75) חומה. (76) קולב. (77) קטל. (78) מטוס נוסעים. (79) גוש, רגב.

חשבץ 1811

והי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל ספרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור, יש למצוא איזו ספרה בדיק מצוין כל סמל של ריבוע.

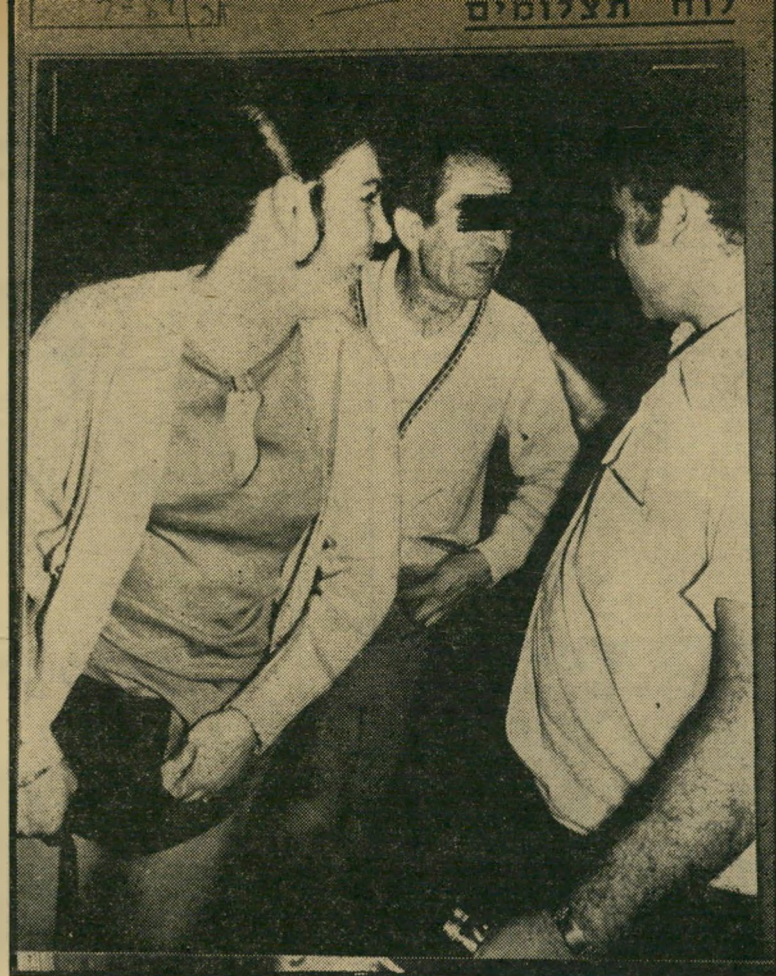
$$\begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \triangle & \square & \square \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \square & \triangle & \triangle & \triangle \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \triangle & \triangle & \triangle & \triangle \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \triangle & \triangle & \triangle & \triangle \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \square & \triangle & \triangle & \triangle \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \triangle & \triangle & \triangle & \triangle \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \triangle & \triangle & \triangle & \triangle \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \triangle & \triangle & \triangle & \triangle \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \triangle & \triangle & \triangle & \triangle \\ \hline \end{array}$$

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על-גבי הגלויה: "חשבץ 1811". הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 27.5.72.

בין הפותרים יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

תצלום מ'שטרתי' בי

הבלש נכנס לתמונה והוא נראה בה משמאל כשהוא מניח זרוע-חוק על הלקוח. הזונה עסוקה עדיין בתהליכי גימור אחרונים, בעוד הלקוח מכפתר את מיכנסיו. בחייכה מלוא שיניה אמרה הזונה לבלשים: "אני מודה בכל, רק תשאירו לי את הכסף."

דרכי אדם

מי חטף מה

ולמה?

חטפו את אשתי, התפרץ גבר נמוך-קומה לתחנת-המיטרה בראש העין, "אני יודע מי עשה לי את זה. הגיס שלי ימח שמו, את אשתי והילדים לקח!"

ראש מועצה מקומי

כמה שעות מאוחר יותר התברר לשוט-רים שניצאו לחקור, כי היתה מידה רבה של הגזמה בהצהרה הנרגשת של זכריה תעניז. סגן ראש-המועצה המקומית ב' ראש-העין מצא באורח פלא כי אשתו החטופה חזרה עם כל ילדיהם אל הקן ה' ישן.

על ההתפתחויות שקדמו לשיבת הרעייה מטיל תעניז בן 30- מסך איפול כמעט

מוחלט. כפוליטיקאית-עיריות מנוסה, הוא מכסה בערמוניות טפח וחושף אגבית טפחיים. "הגיס שלי, יוסף מלמד, הוא ראש-המועצה של ראש-העין. אני אתו יחד באגודת ישראל. היה לנו הסכם עם המערך והוא, גיסי, רצה לעקוף אותו ולחתום הסכם נפרד עם המפד"ל, או אני לא הסכמתי ובזה התחילו כל הצרות. מהפכה בבית. בתנועות ידיים עצבניות, תוך מילמולים תכופים כי איננו מתכוונן להוציא מילה על עניין החטיפה, "בגלל שאשתי כבר חזרה והכל בסדר", הוא מספר כיצד איים עליו גיסו וניסה ל' הכריחו לחתום על ההסכם החדש עם ה' מפד"ל. "כשהוא ראה ששום דבר לא ילך לו", לוחש תעניז ומתבונן הצידה ב' חטיפה, "הלך ולקח ממני את אשתי ו' הילדים שלי, מה זאת אומרת איך ה' ליח? הוא אחיה, בטח שיכנע אותה ב' משהו!"

תעניז המשמש בשעות הפנאי מפעילות פוליטית כלכלר אצל עורר-הדין הפתח תקוואי יצחק ברא"ז, נכנס בשלב זה של סיפורו לאטימות מוחלטת.

לעומתו גילתה אשתו החטופה לשעבר, יונה, מידה גדולה יותר של פתיחות ומידה רבה לא פחותה של הפתעה: "אח שלי חטף אותי? מה פתאום? זה צחוק זה? אח שלי לא מסוגל לעשות שום דבר רע, הוא בן-אדם זהב. אני פשוט הלכתי אצל האמא שלי, כי פה בבית היתה כזאת מהפיכה שלא יכולתי יותר לסבול."

שוחד ושלמונים. כל הזמן אנשים היו יוצאים ונכנסים בדירה, מלכלכים, עושים רעש, מדברים פוליטיקה, כמו תחנת-אוטובוס. ראיתי ככה, אז לקחתי את הילדים והלכתי אצל האמא שלי. אני לא מבינה שום דבר מהדיבורים של בעלי על חטיפה."

במרחק בתים ספורים ממפתח תעניז מתגורר מלמד ה"חוסף", הגיס והאח. תעניז לא הופתע כלל כשהוכתר בחואר חוסף-אחיות, "כן שמעתי כבר את הסיפור הזה", פרץ בצחוק גדול, "סיפור לי אותו הקצין דן שמש ממיטרת פתח תקווה, התגלגלו על הריצפה מרוב צחוק. הגיס שלי משוגע על כל הראש, כל ה' חיים שלו היה טיפוס כזה, אחד שמנפח דברים."

תוך כדי סיפור על שגיונות הגיס חושף ראש-העיריה נתח עגום ומסואב של אחר

(המשך בעמוד 34)

(המשך מעמוד 33)

ריינקלעים הפוליטיים בעיירת ישראל- השנייה. בסבעיות מוחלטת הוא מערב קואליציה, אופוזיציה, שוחד ושלמונים כאילו היו אלה חלק מקודכס-חוקים אשר כל פוליטיקאי-עיריות מנוסה חייב לפעול לפיהם.

משכורת תמורת קנה. אנחנו מר אגודת-ישראל רצינו לעשות קואליציה עם המפד"ל בשביל להוריד את משה זכריה מהמערך ולשים אותו באופוזיציה. בהת- חלה תעזי הסכים ללכת איתנו. לא בחי- נם חס-וחלילה! הבטחנו לעשות אותו בשביל זה סגן-ראש המועצה. אבל כשבאו הבחירות, בגד בנו והצביע בשביל זכריה. למה? בטח זה הבטיח לו קודם.

"שלא יחשבו שזה כל מה שנתנו לו, לבוגד הזה." מתלהט מלמד בדברו, "נתנו לו את המישרות הכי טובות, נתנו לו כס-

סגן תעזי

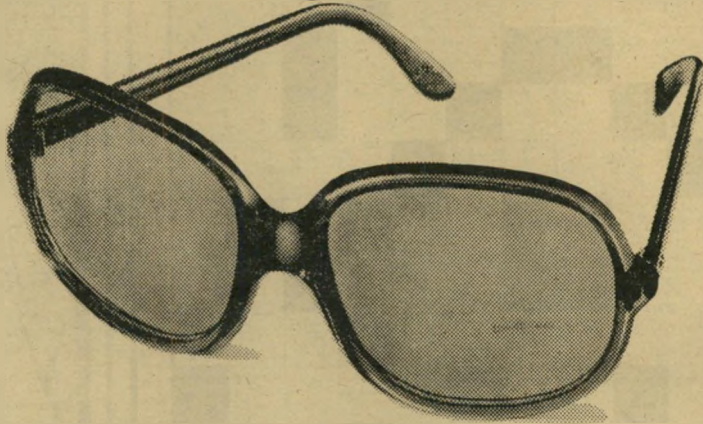
האיש שבא לנאום

סים, אני אישית הייתי משלם לו משכורת חודשית מהכיס שלי בשביל שיצביע בזמן "פעם אחת כמעט הלכנו מכות רצח בגלל השיגעון-גדלות שלו. זה היה ביום- העצמאות האחרון. הייתי צריך בתור יו- שב-ראש המועצה לעלות על הבמה ולתת נאום לתושבים. פתאום בא אלי תעזי גיס, כשאני כבר על הבמה, ודרש ממני לתת לו לדבר קודם. אם לא הוא יפריע לי לנאום. התחלנו לריב עד שהיה צריך להפריד בינינו. בסוף נתתי לו לדבר, רק שלא יהרוס לכל הקהל את שימחת החג."

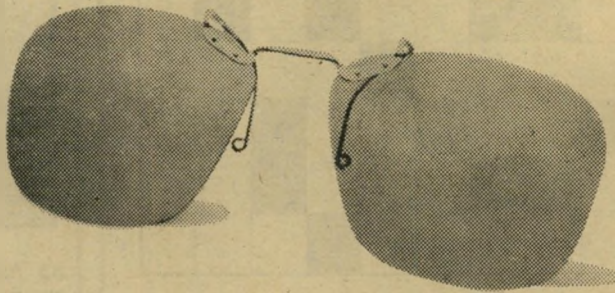
הדיפות ורחיפות. על פי סיפורו של הגיס ובעזרת קווים לדמותו מאנשי סיעתו לשעבר של תעזי מצטייר זה בדמות ה- כלנחריסט המצוי. אדם שהחל את פעילותו הפוליטית בציונים-הכלליים, עבר ל- פרוגרסיבים, שימש כראש-מועצה מקומי מטעם מפא"י והכריז לבסוף על רשימה נפרדת כשגילה כי במערך המפלגות ה- קיים לישרונו מבוזבז לריק.

הוא יצא במסע-בחירות שופע כרזות- שבח-עצמי ומלא בתמונותיו. המסע אל כס-הראש נחל כישלון חרוץ, והרשימה העצמאית נעלמה כשם שהופיעה. בגיסו קיווה תעזי למצוא תומך ויד דוחפת כלפי מעלה, אך נראה כי הגיס ראה בו כנ"ל. התוצאה היתה שהדיפות ההדדיות הפכו להתכתשות כלנטריסטית מן הסוג הישן והמכור במועצות מקומיות.

משקפי שמש "פולארויד" לעינים.

משקפי שמש "פולארויד" למשקפים.

אם אתה מרכיב משקפיים אופטיים-אנחנו מציעים לך "משקפיים למשקפיים"-עדשות פולארויד המוצמדות למשקפיים האופטיים שלך הן מקוטבות ומאפשרות לך ליהנות מכל יתרונות "פולארויד" נוסף לראיה אופטית בדוקה.

אם אתה מרכיב משקפי שמש-אנחנו מציעים לך משקפי שמש פולארויד, המקנים ראייה טובה ומסוננת. משקפי שמש פולארויד מרחיקים כ-99% מן הבוהק החזר, ומאפ- שרים ראיית עצמים, שלא ניתן להבחין בהם במשקפיים רגילים.

משקפי Polaroid- הטובים תחת השמש

סוכנים בלעדיים: ליאון דגון - צרכי צלום בע"מ, ת.ד. 26225

הזהרו מחיקויים! ודאו שהשם פולארויד מופיע על המשקפיים שאתם מקבלים.

"Polaroid" is a registered trademark of Polaroid Corp., Cambridge, Mass., U.S.A.

מרכז עדשות מגע

CONTACT LENS CENTER

"גרונזובסקי - אישון דנס"

תל-אביב, רחוב שניאור 5,

70. 50220

שעות קבלה 9-17

נשמח לשלוח חוברת הסברה לפי בקשה.

ביטוח שנתי לטלוויזיה

— 30 ל"י

כולל מנורת המסך, כולל מיסים

סיגנל

אלקטרוניקה

רח' החשמל 4, תל-אביב,

טל. 615362, 625459

פסטיבלים

קנדה — מעצמה

קולנועית חדשה?

אם היה מי שהעיר, בפסטיבל קאן, כי "לפי כמות הישראליים הנמצאים כאן, אתם בטח מעצמה קולנועית אדירה," אפי' שר לומר זאת על מישלחת הסרטים שי שלחה קנדה לפסטיבל הזה. הקנדים הביאו לקאן הרבה מאד סרטים, מכל הסוגים, והקימו רעש רב סביבם. בי עיקר מטפלים סרטיה של הארץ רחבת הידיים דווקא בבעיות זיהום-האוויר, השחתת פני הסביבה, וצורת המחשבה המ עוותת של תושבי העיר הגדולה. הטבע האמיתי של ברנדט מתאר מחאה מסוג זה. ברנדט היא אשה, היוצאת מן הכרך ור באה לחיות בחיק הטבע עם בנה הקטן. היא מטיפה לצמחונות, לאהבה חופשית ולקדושת החיים. אבל מובן שגם בכפר נראים מושגים אלה מגוחכים. גם בכפר תופסים עניינים סוציאליים מקום ברומן של עולם: אירגוני-ענק מנסים להשתלט על התוצרת החקלאית, על חשבון החקלאי. וזה מזכיר דווקא בעיות ישראליות אופייניות מאד.

תדריך

תל-אביב

★ אני אוהב אותך, ריוזה (אורלי, ישראל) — הסיפור המקסים על אשה ירושלמית גאה, שגידלה את גיסה הצעיר ממנה, למורת-רוחו של החסדנות בבנות, עם בימוי אסתטי מאופק מדי, ומישחק מ' אובן מדי.

★ עור החמור (פריס, צרפת): מור סיקה של מישל לגרנד, סימיו של ז'אק דמי, יופי של קתרין דנב ודלפיין סריג. ואווירה של אגדה אמיתית מתוקה, לא מציאותית ומרעננת.

★★ הארי המזוהם (אופיר, ארץ-חברית) — קלינט איסטוד בטובה בהופעתו כשוטר מסר-פנצ'יקו, משוגע למיקצו ולליעדו. מול פושע מופרע, ה מנצל את כל חולשותיו של החוק ואת כל מגבלותיה של המישטרה.

★★★ הקונפורמיסט (תכלת, תל-אביב) — מעמיק פחות מן המקור של אלי ברטו מוראבייה, אבל בשיטה אסתטית קולנועית להפליא, מנתח הבמאי ברנרדו ברטולוצ'י את מנעיו של קונפורמיסט פאשיסט טיפוסי, ז'אנלואי טרינטיניאן, דומיניק סאנדה וסטפניה סאנדרלי.

ירושלים

★ מלון פלאזה (עדן, ארצות-הברית): פארוודיה ממוסמסת מעט על האמריקאי המצוי, דרך שלושה זוגות, המתאכסנים בדירה המלכותית של המלון המפורסם. לחובבי וולטר מתאו.

★★★ איש קטן גדול (ירושלים, ארץ-חברית) — הקונפליקט האינדיאני-אמריקני מוצג בצורות שונות. מישחקו של דאסטין הופמן ראוי לשבחים.

חיפה

★★★ מילפוד 22 (ארמון, ארצות-הברית) — אבסורדים על אבסורדים בחוקי הצבא. בימוי רביהמצאות של מייק ניקור לס. מישחק מזהיר.

★★★★ ידע הבשרים (עצמון, ארץ-חברית) — תסביכו המיניים ובעיר תיו של הגבר האמריקאי המתבגר, משתי נקודות-מבט של שני טיפוסים שונים. שחי קנים מצויינים: אן מרגרט, קנדיס ברגן, ארט גרפונקל וג'ק ניקולסון.

★★★ הקשר הצרפתי (שבט, ארצות-הברית) — מותחן עטור אוסקרים.

הבתולה

והחרקים

מגעים (פאר, תל-אביב, ארץ-חברית) — הפרה הקדושה ירדה מן האולימפוס. אינגמר ברגמן הסכים לעשות סרט במיסגרת חברה מיסחרית, ולטפל בנושא המטופל ביותר בעולם: המשולש הנצחי. ברגמן יצא מן העולם המיסטי, מן החיטוט הפנימי, מנכבי נשמת האמן. ב"מגעים" הוא נוגע בפרשת יחסים של זוג שוודי, החי חיים הרמוניים ושלווים. היא (ביבי אנדרסון) — עקרת בית ואם למות. הוא (מקס פון סיידוב) — רופא בבית-חולים. יש להם שני ילדים חמודים. בעולמם הכל מאורגן, מושרש ומסודר. לביתם מגיע חוקר (אליוט גולד), ארכיאולוג יהודי, חסר בית, חסר משפחה. גזעו הושחת בימי השואה. הוא הופך למאהב, ואישיותו מתגלה כבלתי-יציבה, חסרת-אופי, ובמקום כלשהו — מופרעת. מצב-רוחו המשתנים, השינאה העצמית, האגרסיביות ביחסיו עם האשה, כל אלו דווקא מושכים אותה אל התו-הו ובוהו שבעולמו. היא עוזבת את הבית, את המיסגרת, את החום וההבנה, למען כאביה של האהבה.

האם כל זה כדאי? ברגמן אינו משיב על כך. הוא בוחן ביסודיות שרשרת של אירועים חיצוניים, המאפיינת כל מלודרמה טובה. הניתוח הקר, שהוא עושה לפרשת המשולש, אינה מותירה פתח לרגשות האופייניות לנושא כזה. הכל זה, מרוחק ומנוכר. הצלם הקבוע של ברגמן, סוואן ניקוסט, מגיש בוגנונירה מסוגנת ויפהפיה.

אנדרסון וגולד: יהודי + תסביכים

מעט הסמלים המופיעים בסרט מעניינים וברורים: פסל הבתולה הקדושה, שאליוט גולד מראה לביבי אנדרסון, ואומר לה: "בפנים היו חרקים שנרדמו במשך 500 שנה, ועתה התעוררו, והם מכרסמים מבפנים." סמלים כמו אלה הם סימן לברגמן שאינו עוד מיסטריו, שהוא מובן יותר מכל ברגמן אחר, אבל שגדולתו היא בכך שהוא מותיר שאלות ללא סוף.

נוי כופחד

נוקן ראסל?

השדים (סטודיו, תל-אביב, אנגליה) — כשעשה את "נשים אור הבות", עורר את מלוא ההערכה על חוש-המידה העילאי שלו ליופי הצומח, בד בבד עם ההזדהות המנימית והשלמות הרעיונית. כולם אמרו: גאון צמח לקולנוע.

בא "צ'ייקובסקי", והפך את הפיל לזבוב. מראה המל-חין, בדמות הומו-סכסואל חלוש עם אשה נימפומנית, בכמה מעמדים סנסציוניים, אוננות ברכבת בכל הזוויות האפשריות ובית משוגעים נוסח דה-סאד, החשידו את קו ראסל כיוצר בעל כנות פנימית.

בא, אחר-כך, "חבר שלי", ונתן לזבוב קליל, המחזמר הישן, מימדים של פיל ענק, מקושט ומאופר, כעין פארוזיה על פארוזיה, עם המון מישחקי מצלמה מבריקים. יפה מאוד וריק מאוד.

והנה "השדים", ההוכחה הניצחת לריקנותו של אדם היודע את מיקצועו. כי אף אחד לא יכול להאשים את קו ראסל בכך שאינו מכיר את יתרונותיו של הקולנוע כאמצעי-הבעה באמנות. הוא מכיר אותו היטב, את יכולתו של המצלמה, את כוחו של התפאורות, את המיס-גרת של התמונה, את תכונותיו הדרמטיות של הצלולואיד על כל גווני הצבע שלו.

הסיפור הידוע על מה שקרה בעיירה הצרפתית לודן, בשלהי המאה ה-17, כשכומר הואשם בהשפעה מגית על נזירה, עונה והועלה על מוקד, אך ורק משום ששימש מטרה נוחה לתכנתות הפוליטית של החשמן רישלייה,

נזירות בהיסטריה: דת + תיסכול מיני

עבר אצל ראסל, הבמאי, טיפול של אנכרוניזם מכוון. כשהוא מצטט שורות מן המחזה של וייטינג, ומשמעויות ציניות מסיפרו של האכסלי על אותו נושא, הוא מטביע את כולם בדונג סמיך של תיסכולים מיניים, מכשירי תופת בעלי משמעויות חד-משמעיות, וכל-מיני-מינים של ברבריות מיני.

קשה להאמין בכנותו של הסרט, וקשה להמתין עד סופו כדי לגלות שבעצם אין מה לגלות.

בריון בעיקבות

גורלו

המטרה הקלה (הוד, תל-אביב, אנגליה): לנסות ולזכור את אוליבר ריד, לפני שהפך לשח-קן מבוקש, בשעה שהוא מופיע בשבוע זה על שניים מבדי תל-אביב כדמות של גורילה עצומת-שרירים, ולחשוב שהיה פעם רבע עוף שהגיש תוכניות-תקליטים בטלוויזיה — זה באמת מוזר.

וב"מטרה הקלה" השתנה הכל. אוליבר ריד, בתפ-קיד של פושע מועד, הבורח מבית-הסוהר במיבצע מורט-עצבים ומלא חזקה ויכולת לוליינית, נושא על כתפיו סיפור אלים על גורלו האלים של בריון טיפוסי. הוא בורח מבית-הסוהר רק על-מנת לנקום, ואין בדעתו לח-זור לשם. מאחר ועולמו של הטיפוס האלים גדוש בידי-דים שהם גרועים מאויבים, ומאחר והאלימות מובילה לאלימות, אין ספק שהתוצאה הסופית היא הרס כללי. אבל הדרך להרס הזה, כפי שסולל אותה הבמאי דוולס היצ'קוקס, רצופה בהפתעות, בתפניות, ובכמה קטעים החורגים מסיפור-מתח רגיל: הפגישה בין אוליבר ריד לגיל סט. ג'ון, בתחילת הסרט, או המירדף בין חוטי הכביסה והסידינים המסתבכים באופנועים, מבטים דרך

ריד: רבע עוף + אלימות

עדשה טלסקופית לעבר בית-משותף, כל אלה הופכים את "המטרה הקלה" למטרה כדאית, אם אוהבים שוג זה של מותחן נוקשה.

הודו- ברזל בשבילי...

בשר תרנגול ההודו הוא העשיר ביותר
במינרלים חיוניים- לעומת סוגי בשר
אחרים- והוא עדיך באופן מיוחד
לתזונת ילדים בגיל הרך
ובגיל ההתבגרות.

תכולה (מ"ג ב-ק"ג)	הודו	בקר
ברזל	38	28
סידן	230	110
זרחן	3200	2400

לגיוון התפריטים נא לפנות למועצה לענף הלול
ת.ד. 124 ת"א- לקבלת חוברת מתכונים חינם.

סימנים

8

צירופים אפשריים

28

סיכוייך

סימנים

9

גדולים

צירופים אפשריים

84

יותר

סימנים

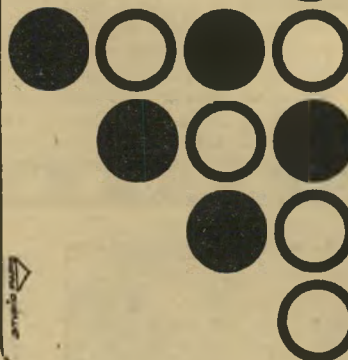
10

בטפסים

שיטתיים

צירופים אפשריים

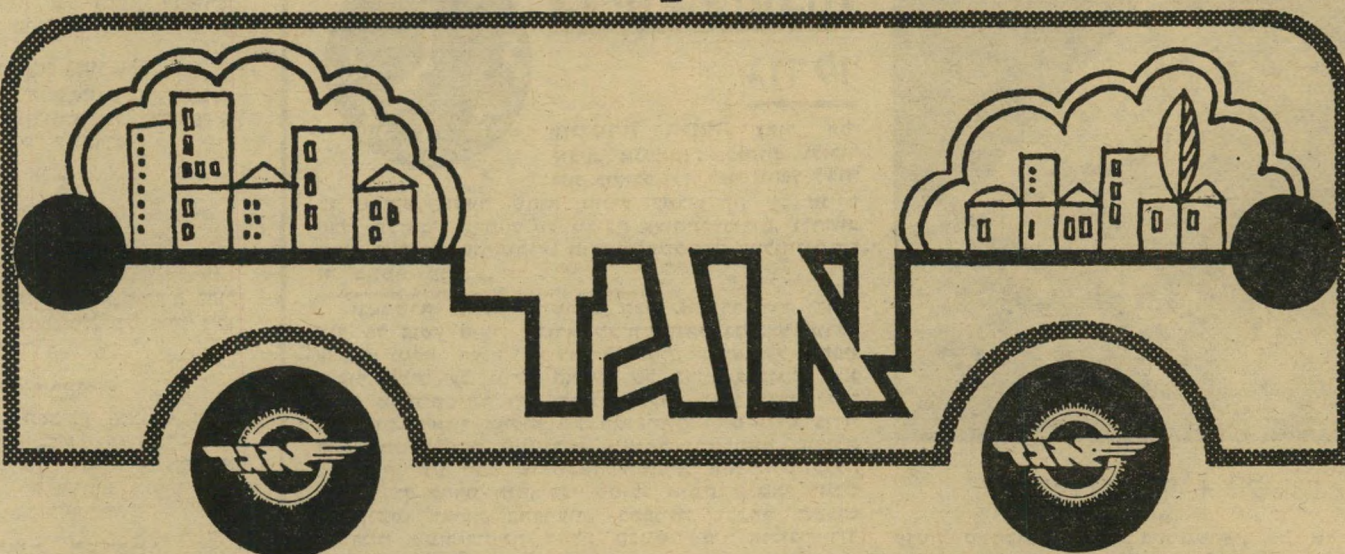
210

פרטים
בכל תחנות האיסוף של

זווא

הקו הבטוח בין שתי נקודות

רחל מדחלת על כל העולם

עשו אהבה, לא מלחמה

המלחמה, בין ראשי התעשיינים ל-**יצחק בן-אהרון**, התנהלה במלוא ה-
תנופה, אולם זה לא הפריע לכ-300 מ'
גדולי התעשיינים בארץ להתאסף לשעה
קלה כדי להתפנות ממלחמה, להפנות
את תשומת-ליבם לאהבה.

על גגו של בית-מגורים מימי תל-אביב

גם בתו הבכורה של **אבא פרומצ'נקו**,
מבעלי ומנהלי עלית. הארוס הצפוי
לעתיד מתוך היה **צופי עוז**, סטודנט

הישנה, בשדרות רוטשילד, נחוג ביום ה'
רביעי שעבר טקס אירושיה של **לווי**,
סטודנטית לפסיכולוגיה בירושלים, שהיא

למדעי-המדינה, שהוא נצר למשפחתו של
דוב הוז.

בין האורחים היו **מרק מושביץ**,
נשיא התאחדות התעשיינים ורעייתו, ה'
צייר ראובן רובין ורעייתו — שהבי'
אה אורגניל של בעלה במתנה — אופ'
נאית-הצמרת **לולה בר**, התעשיין (תנו'
רי שביט) **בומה שביט** ורעייתו **יפה**,
רעיה יגלום, **רותי וסס פרדמן**,
ועוד המון מבריקים.

עובד בן-עמי - לחופה?

בן-עמי

לא בטוח, לא בטוח, אבל יש לי רושם
חזק שכן. ראש עיריית נתניה בן ה-68,
אחד המיליונרים הגדולים בענף הקר-
קעות (אשדוד) והבנייה (כל הארץ), הוא
אלמן מזה חמש שנים. זמן ממושך לאחר
התאלמותו הוא נעלם מהנוף החברתי,
אבל לאחרונה הוא החל מופיע יותר ב'
חברה, ואפילו מסויימת.

אז אם יורשה לי להסתכן בנבואה —
כן, אני זוכרת מי מסתכן בה, באלפיים
השנים האחרונות — הרי שנשמע בקרוב
חדשות בנידון.

מה שאולי המריץ את התפתחות החד-
שות הללו, הם נישואיו לאחרונה של
ידידו הטוב של בן-עמי — הלא הוא
הפרופסור **אלברט סייבין הקשיש**,
מחלל הפוליו, שעבר ניתוח-לב
פתוח בארצות-הברית — ומייד לאחריו
נשא לו אשה צעירה ונחמדה.

אהבה מאוחרת

נאה ביותר, ארכיטקט גרוש בעל מהלכים
בחברה הגבוהה של ניו-יורק, מגנן, כתח-
ביב, בתזמורת קאמרית, ואבא לבת ציירת,
שהוזמנה לארץ עלידי משכית כדי לבצע
עבורם סידרת עבודות.

ואם לא הספיקו כל המעלות האלה,
הרי שכאשר ביקר ארנסט עם יעל אצל
הוריה, בחיפה — התגלה שאביה של
יעל ואביו של ארנסט הם מכרים ישנים

יעל שר' היא אחת הנשים הרומנטיות
ביותר שאני מכירה. ואחת האופטימיות
ביותר.

בתקופות הגרועות ביותר שלה — והיו
לה כאלה, ועוד איך — היא לא איבדה
אף פעם את המוראל. זמן רב, לא היה
לאופטימיות הזאת כל-כך על מה להתב-
סס. והנה עכשיו — דווקא כן.

בזמנו היתה יעל, שהיתה בזמנו זמרת,
נשואה למהנדס חיפאי בשם **עמוס ישי**,
ממנו נולדה לה בת. אתר כך היתה נשואה
לפירסומאי **יצחק שר**, ממנו נולד לה
בן.

אבל כל זה היה בזמנו. לפני כחוד-
שיים, צילצל הטלפון לילה אחד בביתה.
על הקו היה איזה **ארנסט ריונברג**,
שהגיע מניו-יורק, ונתבקש למסור לה ד"ש
מידידה שם. טוב, הנימוס מחייב, ויעל
נפגשה אותו לקפה.

נו, והוא, מוסר הד"ש התגלה כחתך

ישלח - או לא

זוהי השאלה. והכוונה, בחוגים
יודע-דבר, כפי שהם נקראים כש'
הם לא יודעים שום דבר, היא
לנשיא ארצות-הברית **ריצ'ארד**
ניכסון.

כולם יודעים עד כמה הוא עסוק,
בימים אלה, בביקורו במוסקבה. ו'
מה שכולם מצפים לראות זה, אם
הוא יזכור לשלוח מתנת-נישואין
לדליה. בתו של ידיד טוב שלו
— הלא הוא שגריר ישראל באר-
צות-הברית, **יצחק רבין**, שה'
שיא השבוע את הקטנה בתל-אביב.

החתונה נערכה ביום השלישי
השבוע, בחצר בית המשפחה ב'
צהלה, ונערכה במידים צנועים
למדי, בהתחשב בחוג מכריו של
האב. 500 אורחים בסך-הכל. ה'
בעל החדש הוא **אברהם**
ארצי, בן למשפחת חקלאים, ש'
שירת עם דליה יחד בצבא, ועכ'
שיו לומד איתה יחד באוניברסי-
טה — היא משפטים, הוא מדעי
המזרח.

ועכשיו הם ימשיכו יחד גם הלאה.

רבין

ארנסט יצא לניו-יורק לפני כחודש, יעל
יצאה שבועיים אחריו, וכל יום מחכים
לשמוע משם על הנישואין.

מאוסטריה. אז מה עוד צריכים הבני-
אדם בשביל להתחתן?
אז זהו בדיק מה שהם חולכים לעשות.

רותי מירמוביץ באה לבדה, לאחר
שהשאירה את **יוסף** שלה בצפון, לאמן
את בית-ר תל-אביב. מנהל מלון **נפטון**
האילתי, **הרשל קוסטר**, העלה זכרונות
מתקופת שהותו בהוואי העליוה, והציג
בפני כולם את **רונן**, שאיתה, כפי שהס'
ביר, הוא עומד להתחתן.
בני מילשטיין (מחצבות, וכדומה),
ואשתו **דורית** — בתה של **לאה פלס** —

החמש וחצי מדוע החתולים של נלסון
כחולים, ותופס יאוש נוכח סירובה של
העלמה להירדם. מאוחר יותר החליף או'
תו, במסמסות, **דני הסירוב** (בנק דיס'
קונט).

ללא בעיות של ילדים הסתובב בשטח
ד"ר אריה שמחה, מנהל מחלקת הילדים
בהדסה ירושלים, שייצג לאחרונה את הח'
מישיה המפורסמת.

הסצינה נראתה טוריאליסטית למהדרין:
על פני מרחב הדשא האפל, הדועה גופות
ורחשים, נע ונד ברוח מחלשה נר בודד,
מאיים לכבות כל רגע, משנה מדי פעם
כיוון, מהסס כמו נשמה אבודה.
אולם לא היתה זו נשמה אבודה, רק
מפתחות אבדוים.
בעל המפתחות האבדוים — והנר —
היה **דויד גרידמן**, מנהל המוזיאון ה'

בדשא

נדסון

שר — הגיעו די ברגל, לאחר שהמכונית
שלהם פשטה את הרגל באמצע הדרך.
המיטעון התל-אביבי **ג'קי רונן** הגיע
עם אשתו ההרה מאוד **פיסי**, לאחר שש-
בוע לפני כן חזר מיפאן. מדריך-התיירים
שלמה מלכה הגיע לבד, כשאשתו
החדשה **מלכה** נשארת בתל-אביב — ל'
דברי ידידים, בהריון, לדברי שלמה, סתם
מצוננת.
כל הנפשות העליוות האלה, שבאו לקיים
מסורת עתיק-יומין ולחגוג את חג-הבי-
כורים, ניסו להתמצא כמיטב יכולתם בא'
פילה האילתית נוצצת הכוכבים, אותה סי-
רב נלסון להפיר.
נראה שהם התמצאו די טוב, בהתחשב
בכך שהמסיבה נמשכה עד חמש לפנות
בוקר, כאשר קרני השמש הראשונות האיי-
רו את שדה המערכה, וכל אחד יכול היה
למצוא את בן/בת זוגו, וללכת לישון קצת

נר

לאומי של ארגנטינה, שזכה אותו לילה
למנה גדושה של רישונים וחורפות, כאשר
חיפש אחרי מפתחותיו האדורים, עם נר
האור, בן אינסוף זוגות רגליים, שלא
נזקקו כלל וכלל לנר.

אותו לילה היה הלילה שבין שישי ל-
בת האחרון, והמקום היה כפר-הנופש האר-
לתי של **רפי נלסון** האילתי. המאורע
היה מסיבת חג-השבועות, והנוכחים היו
כל העולם. היו שם **חיה קצורין** מחסור
פוח המטוס לאלג'יר, ובעלה היהלומן **אבי**
רהם קצורין, שלילה לפני כן נעלם
לכמה שעות טובות, וכשחזר והופיע בפומ'
ב', הסביר שפגש כמה ידידים טובים על
החוף.

והיו שם חיים העילית **ישראל צורון**
ואשתו **ברוריה**. ועל המיטה הגדולה,
בחדרו של רפי, אפשר היה למצוא את
חיים חפר, מטביר לבתו **מימי** בת

מתי כספי התגרש

זוכרים שסיפרתי לכם, לפני חודש, על
הזמר הצעיר, השקט והצנוע, שזה
עתה נישא ל**אמנית צעירה** — וכבר
מנהל רומן עם חתיכה אחרת (זה עתה
נישאו — וכבר! העולם הזה 1809)?
אפילו נתתי לכם רמז — שהרומן הטרי
נולד לגוד עיניכם ממש.

זוכרים? או. אז הגיע הזמן לאזכרו.
הזמר הוא **מתי כספי**, והוא הת-
אהב ברומן שלו לאחר שנפגש איתה ב'
תוכנית הטלוויזיה **אתמול שלשום לא**
הכל עובר, כמו שאמרת — לעיניכם.
מתי, בחור סופר-מודרני לא רק ב'
סיגנונו המרשים כמלחין וזמר, אלא גם
בהתנהגותו האישית, הכיר את אשתו
גליה, חתיכה ובלונדית ועדינה, בלהקה
צבאית, ונשא אותה לאשה.

נו, ומייד אחרי זה הוא פגש באהבתו
החדשה — שאת שמה אינני יכולה לתת
לכם, בגלל שהיא עדיין נשואה.
מתי כבר לא. בשבוע שעבר, הוא הת-
גרש מגליה.

מונה ליזה חיה בחולוני

מבקר אמנות שעבר באחת מ- תערוכותיו של משה שמיר, אמר ל- צייר הצעיר ברצינות מוחלטת: „חבל על המאמצים שלך. אתה מבזבז כישרון נדיר. תפסיק לצייר, בשטח הזה אין לך שום עתיד. תתחיל לזייף, אתה תעשה בזה מיליונים!“

שמיר זוכר אותו מבקר לדראון עולם. „אני מחקה אחרים? אז מה אם ציירתי את המונה לילה. כל הגדולים ציירו את ה- מונה. אפילו דאלר צייר אותה. זה לא נקרא להעתיק. זה נקרא לחדש את הקלא-

ונוס ושרון טיים

דוגמנית בשם דליה אביבי, בת 24, שבשעותיה הלבשות משמשת כפקידה במוסד ביטחוני בתל-אביב. טייט עולה אצל שמיר מתוך ביצה שעל דפנותיה ניגר דמה השפוף. „מהרגע שקראתי על הרצח, היתה לי התמונה הזאת בראש“, מסביר שמיר.

בהשראת ציורו המקורי של בוטיצ'לי, „עלייתה של ונוס“, צייר משה שמיר את ונוס בדמות השחקנית שנרצחה, שרון טייט. עזרה בהעלאת חיטוביה המפורסמים של שרון,

סיקה. אני לא משפץ יצירות של ציירים גדולים. אני מכניס בהן רענונות חדשה. הצייר שמורה בדים כמעט כמו ליאוי נאורדו דה-וינצ'י. או כשנחתת עליו ה- מוזה. כמעט כמו בוטיצ'לי, או כמו שקורה לעתים קרובות לו אה-לה סאלבאדור דאלי. „האבא הרוחני שלי“, כפי שטוען שמיר, בין אם דאלי ראוי לכבוד זה או לא. הוא בן 24. עגול פנים וממוצע-קומה ושוטף בעברית בעלת מיבטא רומני מודגש. הוא נולד בבוקארשט ועלה ארצה עם אמו בהיותו ילד. בגיל 16 נתנה לו אמא את ברכתה והוא יצא פאריונה. „עשיתי שם הכל. הסתובבתי ברחובות, ישנתי מ- תחת לגשרים, עבדתי בתור מלצר במיס- עדות ועבדתי בבית-חרושת לעטים-נוב- עים.“ אל נחלת-חלומותיו הגיע שמיר כ-

החדש שלו לאכסמפלאר העתיק של ליאונרדו דה-וינצ'י. „אני לא מעתיק ציירים“, אומר שמיר, „אני מכניס נשמה רענה לציורים עתיקים. ובכך אני יוצר ציור חדש שהוא כולו שלי.“

בין בוטיצ'לי עירום למונה לילה לבו- שה אין הדוגמנית טורחת להרבות כסות. כשהוא מתרכז בעיניה, מנסה שמיר להחדיר את המשהו

מונה לילה

הצייר משה שמיר, דליה בשר ודם ודליה בד וצבע. „נכון שאני נוראה דומה לעצמי,” מתפעלת דליה. שמיר, בדירה קטנה בת שני חדרים בחולון. „הרע” יון להימצא עירומה בחדר אחד עם גבר משך הרבה שעות, הפחידני בהתחלה,” אמרה.

העתה ומקור

בתמונה שלמטה ובתמונה

דליה אביבי ניצבת באחת מפינות האטלייה של שמיר, בדירה קטנה בת שני חדרים בחולון. „הרע” יון להימצא עירומה בחדר אחד עם גבר משך הרבה שעות, הפחידני בהתחלה,” אמרה.

עירומה בפניה

שנרשם לאקדמיה הלאומית בוזאר, שם החל לומד ציור.

שנה של לימודים אינטנסיביים הסתיימה לו והוא חוזר ארצה. מייד עם בואו הציג את תערוכתו הראשונה בבית פרטי.

„אני לוקח תמונות קלאסיות ומכניס להן נשמה חדשה. עשיתי ציור שקראתי לו עלייתה של שרון טייט. זה כמו בן-בעק בות הציור של בוטיצלי: עלייתה של ונוס. „הקומבינאציה דומה, אבל במקום ונוס ציירתי את שרון יוצאת מתוך ביצה שמר תוכה זולג הדם של הנרצחת. ציירתי את הרעיון הזה שנתיים. הוא בא לי תיכף אחר רי שקראתי על הרצח.”

דון-קישוט

במערכה

יום אחד ישבתי בכיתה, מספר שמיר „כיצד החל מצייר, ובלילי לשם לב התחלתי לצייר את הילד שישב לידי. הוא ראה את הציור וביקש שאחזק לו אותו. אמרתי שאני מוכן אבל תמורת עשרה באני, זה כמו גרוש אצלנו. הוא נתן, ובהפסקה יכולתי לקנות לי שני קולד יחד עם כל האחרים.”

כיום הוא רואה עצמו כדון-קישוט הניצב בדד במערכה נגד האבסטרקט. „אין לי שום דבר נגד האבסטרקט. כמה מהחברים הכי טובים שלי הם אבסטרקטים. אבל לקרוא לזה ציור?”

הוא אינו מחפש דרכי ביטוי חדשות, אין לו עניין באופנות המתחדשות לבקרים. בשבילו הקו העתיק הוא הקו הנכון. הוא גם אינו אוהב גלריות מפוררות ותערוכות ראווה. „יש בזה הוצאות עצומות. באים המון אנשים וקונים מעט תמונות. לשם באים בשביל להראות אך לא בשביל לראות.”

הוא מעדיף את התערוכות בבתי פרטיים. „שם ההוצאות על חשבון ה” מארח והתמונות נמכרות אחת אחר ה” שנייה. בקרוב יציג שמיר את תמונותיו בבית זוג המישפטים צבי וגירה לידסקי ברמת-חן, והוא עסוק עתה למעלה ראש בהכנת תמונות לתערוכה.

„אין לי אף פעם תמונות מוכנות בבית. רק אם אני יודע שמתקרב תערוכה ואני מוכרח לבוא עם ציורים אני מתחיל לעבוד. אין בעיות. אני תמיד מספיק להכין מלאי סביר עד יום התערוכה.”

העולם הזה

כתבת „העולם הזה" חיה שבוע

בתוככי מוסד

לנערות סוגות